

Dedüch

**Dedůch...hlavolam?
Ne! Ale deník důchodce**

Pro Tomáše napsala maminka

Dedůch znamená deník důchodce. Zjistila jsem totiž po roce, kdy jsem psala Tomášovi knihu s názvem Kozoroh, že se mně najednou po tom psaní stýská.

Skutečně po celý rok ta kniha vznikala, neměla jsem prázdné zkušenosti, vůbec jsem nevěděla, jak to bude vypadat, co všechno tam napsat, co dřív a co později....

Psala jsem si poznámky na různé papírky, to jsem pak přepisovala rukou do diářů, a když už toho bylo víc, tak jsem to různě číslovala a řadila.

Tak jsem se do toho zabrala, až jsem se divila, jaké příhody se vybavovaly. Když už toho bylo poměrně dost, začala jsem rukopis přepisovat do počítače.

Třeba sebedelší dopisy nikdy nepíšu nanečisto, ale kniha je zřejmě něco jiného, tak tady jsem zvolila složitější a taky zdlouhavější cestu.

Diáře se zaplňovaly písmem a já najednou nevěděla, zda některou příhodu už jsem napsala, nebo si to jenom myslím. Zpětně jsem pročetla stránky a opět psala různé body.

Zabralo to hodně času, ale domnívám se, že výsledný efekt pak stál za to.

Představovala jsem si, že až to celé bude hotové, že odnesu do Copycentra, kde udělají kroužkovou vazbu. Přesně takovou, jakou měla Kikina na diplomové práci. To zpracování se mě líbilo, ale když jsem se zmínila před Myslivcem, ten se cítil kroužkovou vazbou pohoršen a chtěl přispět též troškou do mlýna.

Ten už měl různé vize, věděl, jak by to asi mělo vypadat, jen kámen úrazu byl v tom, že neumíme dát text do knižní podoby, hlavně s číslováním stránek. Tam to skoro chtělo vysokou matematiku, když složka bude ze tří nebo čtyř listů, jak to očíslovat, aby celá jedna složka šla prošívat a stránky po sobě jdoucí aby měly smysl a text na sebe navazoval.

Vojta nám nepomůže, je časově zaneprázdněn a volno, kterého je poskrovnu raději věnuje své lásce. To se dá pochopit, ale co my? Kdo nás to naučí, když Tomáš o tom nesmí vědět?

Nabídla se Kikina. Málo platný, ženská stihne vždycky všechno.

Bylo domluveno, že já bych měla být hotová s psáním v listopadu, v prosinci to skoukne Kikina a připraví pro Myslivce, který na to bude mít prosinec.

Jenže já přepisovala hodiny a hodiny ještě v listopadu, a když jsem si udělala plán, tak ho zcela určitě nabourala některá agentura, pozvala na casting, já ho jak na potvoru vyhrála a čas na přepisování chyběl. Psala jsem i ráno, než jsem jela do Louňovic, psala jsem v noci.... Celá hrbatá jsem dopsala poslední větu. Přijela Kikina, moje dílo zabalila do jakéhosi balíčku, poslala si to na svůj mail a jela domů číst.

Nesmírně jsem to ocenila a především jí patří vzdát hold, protože bez ní by všechno vypadalo úplně jinak.

Jenže ona nepřišla z práce a nevrhala se na moji knihu. Ona se učila, čekaly ji zkoušky, tak i ona nastavovala víkendy a noci.

Přinesla to na Silvestra, tak ani Myslivec na to neměl zas až tolik času.

Už vím, co to obnáší prošívat ručně každou stránku, co chvíli to dávat do lisu, lepit, stříhat, řezat... Vázání knih je skutečné umění a Kozoroh byl dělán s láskou, že výsledný efekt je jako od profíka. To musí potvrdit i znalec. To je knížka, která se určitě po několikero čtení ani nerozlepí, ani nerozpadne. Prostě Kozoroh bude věčný.

Po sepsání pár příběhů kdysi dávno v domově důchodců jsem se pustila do tenké knížečky pro Katku k šedesátinám. Kozoroh byl podstatně podrobnější a rozsáhlejší. Ač jsem ho psala rok, stejně tam není všechno, jak bych si představovala. Třeba někdy ještě dojde k pokračování.

Ale teď jsem se rozhodla, že bych mohla napsat návod, jak lze žít v důchodu. Proto tedy Dedůch. Pokud to bude za něco stát, třeba by nebylo od věci sehnat nějakého vydavatele.

Při jednom focení reklamy jsem to dala dohromady s komparsistou, který točí od šestašedesátého roku a má sakra zážitků za tu dobu. Šli jsme spolu na pivo a mezi řečí jsme se tak trochu dohodli, že by stálo za to napsat něco o komparsu, protože žádná taková kniha dosud neexistuje. On nemá foťák, nemá počítač, ale má paměť. No nevím, proč se nad tím pozastavuji, když je stejný ročník jako já. Tak proč by neměl mít paměť?

Tak mám do budoucna zase o čem přemýšlet a sprádat plány.

Trochu mám obavy, jak všechno skloubit dohromady. Louňovice, Žernovka i Robdesign musí zůstat při starém. Pak jsou to castingy, kterých se většinou zúčastňuji, protože někdy vyjde i coolback i natáčení nebo focení. Pak je to malování a pomýšlení zas na nějakou výstavu. Taky už snad vyjde něco z modelingové agentury. Petr se snaží, dělá pro mne maximum, tak snad budou chtít se mnou udělat reklamu aspoň na ty pemprsky. Je mě jedno, zda budu mediální hvězda a budu někde viset, nebo ne. Důležitý je ten žold. Spočítala jsem si, kolik jsem si vydělala za rok na úklidech a kolik na natáčení. Kikina pravila, že podle výsledku to vypadá, že jsem pořád lepší uklízečka, než herečka. Měla pravdu, mezi těmi financemi byl markantní rozdíl. Ale kde je psáno, že tomu tak zůstane i v tomto roce?

Znám pořekadlo: přej a bude ti přáno. Dej a dostaneš hovno. Tak uvidíme.

No ale taky chci věnovat čas především Žanetce, protože ta umí život tak obohatit, že jí chci tu lásku vracet. A v neposlední řadě je tu ještě pan učitel a moje věčná celoživotní němčina.

Když chce někdo v čemkoli dosáhnout nějakých výsledků, musí pro to něco udělat. Někdy míň, jindy víc.

Holt to chce zatnout zuby a nechuť, lenost, skepse, bolesti... všechno musí stranou a jak říká Boženka: Dokud udržím moč, myšlenku a můžu do Vltavy, tak ještě dýchám. Bože ta baba je tak mladá a já se od ní pořád učím!

Deník to může být i od poloviny ledna, nebudu se vracet ke dnům hned po novém roce. I tak si každý může udělat trochu představu o mém programu o dnech všedních i svátečních.

Tak jako má třeba prezident předem napsaný minutovník, tak já mám leckdy jakýsi hodinovník.

Ve všední den zvoní budík před šestou hodinou. Pokud jedu do Louňovic, nebo na Žernovku, tak rve o půl hodinky dřív. Dá se říci, že všechny dny jsou nabitě, překvapující, naplánované, ale stejně se vyvrbí něco neplánovaného a o to víc to překvapí a kolikrát příjemní. Je pravda, že pak musím rychle kombinovat, co má prioritu.

Pro znázornění napíši jeden z prožitých dní včetně času.

Od sedmi půlhodinka v parku se Žandou

7.30-8h káva, při které dělám manikúru a v

8.15h odcházím sama do Spořitelny, abych vyřídila různé pojistky a nechala předělat účet za nájem. Pan majitel si přeje, aby se od nového roku posílalo do jiné banky na jeho přímý účet. Sama jsem byla přes hodinu na přepážce.

V 9.30h jdu koupit Myslivcovi boty farmářky, bude to překvápko. Denně chodí domů s promočenýma nohama, tak nechť se ohřeje. Obkreslila jsem si pro ten případ podrážku jeho starých a pohodlných bot.

V 10.30h jsem nakoupila a cestou domů se stavila pro Katku. Před polednem jsme poobědvaly, udělala jsem na rychlo hemenex. Neplánovaně zavolala Boženka, zda jsem

doma, že by se stavila na kafe. Když jsem řekla, že je zde i Katka, prý jen něco spolkně a přispěchá.

V 15h obě odešly, Katka za Aronem a Boženka plavat. Je sníh, něco málo pod nulou a líčí, jak je pro otužilce nádherné počasí, že si nejprve lehnou do sněhu jako do peřiny a voda se pak zdá teplá. Měla v kabelce plavky a já se ptám, kde má osušku? Prý v klubovně, aby se s tím nemusela tahat. Zároveň jsem se tázala, co má pod kalhotami. Vykasala nohavici a vykukovaly holé nohy v nízkých ponožkách. Byla spíš oblečená jako do divadla. Černou halenku s bílým límcem, svetr, bundu a na hlavě klobouček. Jako dáma. Šála na krku ležérně vlála přes bundu. Byla záměrně pro parádu a nikoli pro zahřátí. I Katka Boženku nesmírně obdivuje a rozhodla se, že se dá k otužilcům též. Nebyly to plané řeči, myslí to vážně a už začala s večerním otužováním pod studenou sprchou. Já se před každým otužilcem hluboce skláním, něco podobného bych já nikdy nedokázala. Když má voda v bazénu na Žernovce kolem dvaceti stupňů, nelezu tam a chodím se koukat na teploměr, zda rtuť šplhá nahoru. Pokud se netopí v krbu a kolektory nestačí vodu ohřát, raději ani nerolují plachtu a nelezu do bazénu. Boženka se mně směje a říká, že každý je jiný. Sama když byla u kamarádky loni v létě v Řecku a zažila tam abnormální teploty, málem se nevrátila zpátky. Klimatizace doma i v autě, z kohoutku na studenou vodu tekla pro Boženku voda jako kafe. My dvě bychom nemohli jet spolu na dovolenou, aby byla spokojenost na obou stranách. Ona na Špicberky, já do Afriky...

Odpoledne, když tedy obě odešly, vzala jsem Žanetku na sníh do Grébovky. Jí se to náramně líbilo, mě už míň, sněhu po kolena a Žanda jak skákala, tak mě vždycky zmizela v závěji.

O půl páté, když už se začínalo stmívat, jsme se vracely domů a Michal, který v brzku dole u nás v domě otevře kavárnu, mě pozval na speciální kávu.

Nejprve Žandu do vany, spláchnout sněhové koule mezi polštářky a obalené chlupaté nožičky. Vytrít to pořádně nejde, led drží jak židovská víra a ona si pak olizuje nohy, zřejmě je to náhrada zmrzliny.

Rychle jsem uvařila čočkovou polévku, brambory, zelí a sekanou. Volali z DeeDee castingu, že by chtěli dát moje fotky na čtrnáct dní do televize, ale nemohou navýšit už domluvený desetitisícový honorář. Za focení dva tisíce a buyout desítka, co by chtěla stará baba, která si chce přivydělat k důchodu? Nemusí za každou cenu pršet, tak jsem souhlasila.

Skákali radostí, že jim to vyšlo a dá se říct, že jsem skákala i já. Zatím jen v duchu, protože při focení jsem skákala podstatně víc a ještě na starém štokrleti snad čtyřicet na čtyřicet, ale o tom později. Mám přijít neučesaná a nenalíčená. Že nenalíčená mě nevadí, moc si na to nehraju, ale i neučesaná? To by se štáb lekl a nedali by ani korunu! Prý už mají pro mě nakoupené oblečení, to jsem zvědavá, jak mě vyhastroší. Ale je to jedno, za dvanáct tisíc si obléknu třeba pytel od brambor.

Mezi tím přijel Myslivec z práce, dostal boty a při otevření krabice zůstal v šoku. Boty radostně obul a zjistil, že ho tlačí palec. Rázem byl nešťastný jak šafářův dvoreček. Co počít? Buď mu cestou domů nabobtnaly nohy, nebo na stará kolena zapracoval růstový hormon? Strčila jsem boty zpět do krabice a spěchala do krámu, než zavřou. Bez problémů jsem boty vyměnila za větší o jedno číslo a zase se brodila ve sněhu. I s krabicí jsem dorazila do kavárny a Michal mně udělal speciální kávu z pralesa z Etiopie. Kam se hrabou všechny drinky pro sportovce! V tom mini hrníčku byla taková síla, a jak to vonělo! Rozdíl by poznala i Žanda a byla by schopná vyštěkat, že zdaleka nešlo o Standard. Do kavárny jsem nechtěla přijít s prázdnou, vzala jsem hezké balení čtyř svíček ve formě jablek. Položila jsem to na barový pult, jeho žena Kateřina tam nebyla, tak jsem řekla, že ježibaba přinesla jablíčka pro Sněhurku, která tam sice není, ale až přijde, tak je může sníst. Michal koupil obrovský profi přístroj. Nový stojí dvě stě padesát tisíc, ale on sehnal postarší a řekl, že i za slušnou cenu.

Popovídali jsme si o jeho plánech do budoucna. Každý mu předpovídá krach, že ve Vršovicích nikdo nebude chodit do kavárny na drahou, byť dobrou kávu. Já si to nemyslím. Pokud udělá slušnou reklamu, že nedaleko od hlavní je perfektní kavárna a nebude mít předraženo, ona se ta klientela natáhne. Musí počítat, že začátek bude krušnější, ale je to chytrý kluk a počítá se vším. Kateřina je taky nadšenec, maximálně pomáhala a já bych jim moc přála, aby to vyšlo dle jejich představ a zavřeli tak hubu těm všem nevěřícím Tomášům, kteří sami nedokáží nic kromě drbání a kritizování.

No a já dopila kafičko, což nebyl problém ty tři loky vyprázdnit z hrníčku, poděkovala a odporoučela se.

Doma jsem vybalila vyměněné boty, které už náramně pasovaly, a Myslivec byl přešťastný. Po večeri sprcha a mytí hlavy, aby se mě štáb z Proenzi nelekl. Myslivec si chvíli četl, až ho to ukolíbalo ke spánku. Já četla s velkým zájmem na Internetu webové stránky Rudolfa Desenského, psychologa psů a psí duše. Byla jsem nadšena vším, co dělá, že jsem ani nezaregistrovala, že ručičky hodin se už zas přehoupaly přes půlnoc.

Nadchlo mě všechno kolem něho natolik, že kdybych vyhrála, jako že nehraju, ale kdybych byla při penězích, on by byl první, koho bych chtěla finančně podporovat.

Ráno zařval budík s mobilem téměř současně v šest hodin. Myslivec jezdí do práce vlakem, auto je pod obrovskou duchnou sněhu. Šly jsme ho se Žandou vyprovodit na nádraží. Doma ale nezbytné koupání, aby neměla mezi polštářky sníh se solí.

Důrazně jsem jí vysvětlila, že jdu dělat umění, aby bylo na kolečka, střívka a uši. Ač nerada, pochopila. O půl deváté jsem zašla za Katkou a předala jí klíče od bytu. Je to jenom taková pojistka, kdyby se focení protáhlo, aby nemusela Žanetka křížit nohy kvůli plnému močáku. Nechci tyhle služby nikterak zneužívat, ale už ten pocit hřeje u srdce, že vím, že se našel někdo spolehlivý, kdo v nouzi pomůže.

Doplazila jsem se závějeji do Dýdýčka. Správný název agentury je Dee Dee. Dříve sídlili ve Školské ulici, nedávno se přestěhovali do Chorvatské, což mám téměř za rohem. Furt po Ruské a hned vlevo nahoru do krpálu.

V předsáli už seděl sice známý chlap, ale v tu chvíli jsem vůbec nevěděla, kam ho zařadit. Ale už tato komparšní známost stačí k tomu, že se obejmeme, dáme pusu, tykáme a pak teprve hledáme v paměti. Vzápětí nám oběma téměř současně došlo, že jsme spolu natáčeli jakousi reklamu na Kladně a při zpáteční cestě jsme si dali pivo v jedné hospodě pod Pavlákem.

Po chvíli se sešel štáb, navzájem jsme se představili a za barem stála holčina, vařila kávu a haleká: „Paní Beranová dáte si kafičko?“ Poděkovala jsem, že už bylo jedno doma, ale zároveň jsem všem nastínila, že jsem Vladka a budu ráda, když si budeme tykat. Nepřeju si vykání před tou omladinou, připadám si pak stará a moc vážená. A navíc! Když mě pak režisér řekne:“ Vladko, chci od tebe to a to, cítím se víc uvolněná a snažím se plnit rozkazy. Atmosféra byla víc než rodinná. Však také dorazil zbytek rodiny. My s Pepou, jako babička s dědečkem a dvě vnoučata. Tříletý Damián a pětiletá Berenika. Díky dětičkám se většinou vždy a vše protáhne. Naše vnoučata ale byla roztomilá, nijak se neproducírovala a docela to odsejpal.

Bar se prohýbal pod různými bagetami, pečivo bylo světlé, tmavé, slané i sladké a nepřeberné množství různých džusů.

Nejprve šel do kostymérny Damián a taky šel první na focení. Následovala ho Berenika a pak Pepa. Čekala jsem, jak ho vymódí, abych si podle něj udělala představu, co asi čeká mě. Za

chvíli vylezl frajírek ve fungl nových montérkách, šátkem na krku a slušivým slamákem na hlavě.

Já se nijak nevnucovala, četla jsem si v předsáli a jednou si šla ven na sních zakouřit. Někdy kolem poledne mě zavolali do kostymérny. Oblečení bylo ještě s cedulkami, vše nově zakoupené na míru a vše vkusné. Vždycky největší hrůzu mám z bot, ale dostala jsem nějaké sportovní, pohodlné a byla bych v nich i odešla, jak byly úžasné, a to se často nestává. Oblékám plátěné sportovní kalhoty s kapsami a rozbaluji průhlednou fáčovou halenu. Na sobě jsem měla černé prádlo, ale právě pro tyto případy v tašce v rezervě prádlo bílé. Kostymérka vidí černou podprsenku a už se hrozí, že to bude prosvítat. Ubezpečuji ji, aby byla klidná, že nic vidět nebude. Když vidí, jak vyndávám z tašky igelitový pytlík s dalším prádlem, uklidnila se a řekla, že jsem profík. Žádný profík, to jsou jen zkušenosti z předešlých natáčení. Proto to předvídání.

Dětičky mezi tím trochu rozvázaly, bylo rušno, ale veselo.

Pepa měl za úkol stát na štaflích, pořád se smát a pak najednou s hrůzou zjistí, že mu vnučka pilou podřezává štafle. Jeho výraz musí být překvapený, bojácný, ale v zápětí si z toho jako nic nedělá, protože si vzpomene, že užívá prášky na klouby a nemá strach z pádu.

Já už v ateliéru sledovala ten cvrkot, ale pořád nevěděla, co mě čeká, jakou roli v tomto rodinném prostředí na zahradě budu mít já. Hlavně, abych na bobku nemusela hledat žížaly!

Líčení nemám zrovna dvakrát v oblíbě, ale kvůli penězům se obrním a nechám si na hubu napatlat leccos a už se těším, jak pod sprchou večer vše smyju. Po dobu líčení mám zavřené oči. Když je dílo hotovo, já prozru a juknu do zrcadla před sebou, je to vždycky změna. Líčení ruku v ruce s účesem změní člověka, že se někdy sám nepozná.

Trochu mě mrzí, že nemám pražádné fotky z dob, kdy jsem docházela do L'Orealu kvůli barvě, účesu a módním přehlídkám pro kadeřníky, ambasadory a managery. Barvu jsem tehdy měla šílenou zlatou, jako Barbína, ale účesy byly dokonalé. Však v tu dobu se na mě během dopoledne vyřádily dvě, tři kadeřnice, vesměs Slovenky. Zase jsem trochu odbočila.

Než jsem přišla na řadu, šli jsme si s panem režisérem zakouřit. Na dvoře trochu nastínil, co mě čeká. No nějaké přednožky, roznožky a holubičky snad zvládnou...

Jenže jsem netušila, že veškeré focení se bude odehrávat na štokletu, a fotograf bude proti mně stát na schůdkách. Když chtěl na mně štáb, abych balancovala, to šlo splnit hravě, protože plocha byla nějakých čtyřicet na čtyřicet. Stát na jedné noze a druhou unožit, přednožit, nebo zanožit a jít při tom do holubičky, to jde balanc jedna báseň! Vystříhla jsem jim holubičku, jakou dělá Žanetka, když chce podrbat na razítku v tříslu. Při tom focení jsem je i bavila a vypravovala o Žandě. Můj výkon se jim líbil, jen řekli, že to tam ani dát nemůžou, protože by té reklamě nikdo nevěřil. Ani ten, kdo Proenzi užívá pravidelně.

Do role jsem se tak vžila, že mě bylo úplně jedno, jak tam blbnu, hlavně že režisér byl nad míru spokojen. Řekl, že když viděl moje fotky, dopředu mu bylo jasné, že jsem éro. Jak to asi poznal?

Když bylo vše nafoceno, dali jsme ještě řeč. Slovo dalo slovo a ejhle! Pan režisér maluje, chtěl na mě spojení, že se musíme sejít a domluvit eventuálně společnou výstavu. Že by až tak? No já nejsem proti, já na něj spojení nemám, nikoho nehodlám uhánět, tak uvidíme...

Z dýdýčka jsem šla ke Katce pro klíče a honem se Žandou ven Vzala jsem ji záměrně do Grébovky, aby si užila sněhu. Po několikahodinovém čase, kdy je sama doma mám trochu výčitky svědomí a snažím se vše vynahradiť. Je mě úplně jedno, že jsou kolem nás lidi, mluvím s ní o všem, zároveň dávám různé povely, chválím, jen se hrozím toho, když je

uhoněná za balonkem, že vleze do ledového Botiče. Pes s ruskými předky je všeho schopen. Dnes poslechne na přivolání, ale stejně stoprocentně a za každé situace si jistá nejsem. Se Žandou je sranda, ale ne každý to za srandu bere.

Loni jsme šly spolu podél vinice, kde z malého kopečka bobovaly mrňavé děti. Rodiče je usadili na boby, strčili do nich a radovali se během těch pár sekund, než se boby zastavily. Jdu se Žandou na volno a v tom vidím malinkého parchantíka v krásně barevné kombinéze, jak stojí na cestě a před ním připravené boby, jejichž začátek byl ve vzduchu, trochu nad kopečkem. Žanda se přirítla, do děťátka drcla, to si sedlo na prdel a Žanetka skočila na jeho boby a drandila z kopce. Sice při jízdě vyskočila, ale byla šťastná, že se jí podařil husarský kousek. Ovšem já bych se v tu chvíli raději neviděla. Robátko za chvíli přestalo brečet, když jsem mu podávala boby, Žanda nás pozorovala z povzdálí a na štěstí maminka byla rozumná a řekla, že mají doma taky pejska. Já se omlouvala a při tom zahlédla nevraživé pohledy ostatních rodičů. Ještě štěstí, že si Žanda vybrala zrovna tohle dítě. Jiná máma by mě sežrala a chtěla by to medializovat a při nejmenším nechat psa utratit. Od té doby se vyhýbáme sáňkujícím a bobujícím dětem.

Tak jsem jí házela balonek a tak dokonale, že přistál na stromě na větvi ve sněhové závěži. Žanda se divila, že balonek nedopadl na zem, tak jsem jí vysvětlila, že maminka je kopyto, ale že koupíme nový a nepřijde o to. O páte, skoro už za tmy jsme došly domů.

Já byla hladová, od rána nejedla, tak jsem si namazala chleba s darovaným sádlem od Katky. Uškvařené sádlo jíst můžu, ale nenakrájela bych syrové a nemám ráda ten divný čuch při škvaření. To vždycky dělal Honza, když jsem byla v práci.

Přišel Myslivec z práce, vystřídali jsme se, babysitting zajištěn a já jela na Roztyly uklidit penzion.

Při návratu byla trochu pozdní večere. Výčitky jsem neměla, protože si dal Myslivec dva buřty s cibulí, tak ten prvotní hlad zahnal. Stejně je hlad převlečená žízeň. To mám tedy ověřené na vlastní kůži. Kolikrát se mě nechce nic vařit pro sebe k obědu, zdržovalo by to, tak si otevřu pivo a je po hladu.

Večer pak volala Kikina, že se zastaví, chce vidět, jak vypadá konečná fáze Kozoroha. Byla samozřejmě unešena. Ač jsme na tom rok dělali tři, stejně jsou tam chyby, ale to musí čtenář přehlédnout.

Další ráno, když Myslivec odjel do Spilkárny, honem jsem se osprchovala a ač bych se měla učit s notebookem, mám delší dobu v hlavě oheň v krbu na Žernovce. Pustila jsem se tedy do malování plamenů, jak olizují polena. Chtěla jsem to mít plastické, tak nejprve něco najít, aby to vypadalo věrohodně. Většinou vždycky najdu něco, co se může v daném okamžiku hodit. Už jsem dopředu věděla, že se to bude jmenovat Vatrička. Nalepila jsem různé korky, dřívka, sirky a základ byl hotovej, tak jsem se pustila do malování ohně. Šlo to jako z partesu, úplně jsem slyšela, jak to praská, a jiskry létaly do vzduchu. Vatrička byla za den hotová a to je málo kdy. Všechno musí schnout, dělám několikero vrstev, a po dokonalém zaschnutí ještě přelakování. Měla jsem dobrý pocit, že to tak odsejpal.

Volala Linda z Robdesignu, že nemusím chodit. Leden je pro všechny špatný, klienti nejezdí, každý šetří po vánocích. Budu chudá, nicméně jsem tu zprávu uvítala, že se mohu věnovat umění.

Volala Katka, přišla jen na kafe. Nikdy se dlouho nezdrží, ale i ta krátká návštěva potěší. Má u mě založenou kartu, do které píšu jaký má tlak. Jak je ve dveřích, už jdu pro tonometr, abych ji stihla změřit, než si dá kávu.

Pak jsme šly se Žandou do banky poslat Myslivcovi na účet peníze, aby bylo na nájem v Modřanech. Ve čtrnáct hodin jsem měla sraz s Pepou, který včera se mnou pózoval v reklamě na Proenzi. On na štaflích, já na štokrleti. Dělal jsem tam nějaké fotky, a protože on nemá ani foťák, ani počítač, stáhla jsem to za pomoci Myslivce na kartu a on si nechal udělat ve Fotolabu fotky v papírové podobě.,

Já jsem opravdu blb, co se týká počítačů i fotoaparátů, ale když se zeptal, zda mu udělají i negativ, to jsem se musela smát i já. Dáma za pultem se ho na oplátku zeptala, z čeho by si ten negativ představoval? No prý z tý karty.

A to jsem si myslela, že bych je dala dohromady s Katkou. Po druhé jsem si to rozmyslela, když jsme byli všichni tři, tj. Katka, Pepa, já a Aron se Žandou v Grébovce na sněhu. Jdeme po úzké cestě za sebou jako husy, protože se nedalo kvůli sněhu jít vedle sebe. První šla Katka, pak já a za mnou Pepa. Snad si myslel, že jsme hluché, nebo jestli si vůbec něco myslel, ale von jde na tzv. rande a prdí za námi ostošest. V duchu jsem se Katce omlouvala.

Před tím jsem s ním byla v Padově a hezky si popovídali. Večer dávali na kanále Barrandov film ze šestašedesátého roku, kde Pepa hrál a upozornil mě na něj. Sice spousta známých dobrých herců, dnes už vesměs mrtvých, ale film byl dost děsný. Hrál tam Lipský co by pomocná stráž veřejné bezpečnosti a bylo to samé soudruhu sem, soudruhu tam. Protože tam byly narážky na policajty, film byl léta v trezoru. Podle mě ho tam klidně mohli nechat i nadále.

Ráno jsem si přispala, ale hned jak jsem vstala, šla provrtat dírky do vlastnoručně malovaného obrazu, který znázorňuje hořící vatru. Provlékla jsem špagát a plamen už visí. Vedle plamenu jsem zavěsila teploměr též z korkových špuntů, kde rtuť ukazuje pětatřicet stupňů. Možná to zní blbě, ale když jdu předsíní kolem vatričky, mám pocit, že z toho obrazu sálá teploučko.

Když už byly barvy vyndané, zkusila jsem akrylovými barvami něco namalovat na pár zapalovačů. Dostala jsem totiž k narozkám od Blanky celou krabici, je jich tam padesát. Je to sice malá plocha, ale nějaká kytka, nebo ryba se na to namalovat může. Zkousím, jak drží akrylové barvy a dokonce lze ta umělá hmota i lakovat. Ačkoliv je zapalovač průhledný, obrázek vidět je.

Myslivec vstal poměrně brzy, až jsem se divila. O víkendu umí spánek protáhnout. Po snídání šel odmést sníh z auta. Ptal se, jestli máme nějakou lopatku, ale ne umělohmotnou. To nemáme, ale doporučila jsem, že v autě v kufru je srp. Odmítá a nechce ho ani v kombinaci s kladivem. Tak hledám v šatně. Lopatku jsem nenašla, ale vypadla na mě kapuce od bundy, kterou jsem dala Božence na plavání. Tak nyní ji bude mít i s kapuckou a ohřeje se, až poleze z Vltavy.

V tom volá Katka a ptá se, co děláme. Když se dozví, že nic podstatného, zve nás na oběd. Vzhledem k tomu že odbila jedenáctá hodina a já ještě nevím, co bych uvařila, tak ráda souhlasím a ani se neptám, co nás čeká. Ale sama hlásí, že bude Stroganov. Hmm, to si nechám líbit a matně vzpomínám, že ten jsem jedla naposledy snad před dvaceti lety s Honzou v Bratislavě. Vždycky Stroganov patřil mezi taková hoch jídla. Jednak je to prý z vysokého roštěnce a už to prostírání ve stříbrném kastrůlku s poklicí svědčí o něčem mimořádném.

Ke Katce jsme přišli i se Žandou a na volno, aby se víc spřátelila s Aronem. Chtěli by si hrát, leč na tom malém prostoru to dost dobře nejde, musíme oba usměrňovat.

S hrůzou zjišťuji, že nás u Katky nečeká jen Stroganov, ale zřejmě nás chce zprovodit ze světa, tak se hodně nahlas bráním hned v prvopočátku. Je totiž připraven předkrm, který by mě vystačil na dvě večeře, následuje polévka, slíbený Stroganov a ještě moučník v podobě banánu zalitého čokoládou a s obrovskou čepicí šlehačky. Tuhle veškerou nálož by nespořádal bez úhony ani ten, kdo má knihu, čepec, bachor a slez. Na stůl připravila různé panáky, víno, pivo a šampaňo.

Už jenom při pohledu jsem skoro sytá, tak musím Katku krotit. Předkrm jako nevidím, polévka ušpinila pouze dno talíře, Stroganova co nejmiň, ale pro banán je ještě v žaludku místo.

Odplazili jsme se domů, předkrm si nesu ve folii a dám někdy pozdní večeři a za chvíli se scházíme na plácku před Grébovkou, aby se ti naši chlupatí miláčkové konečně vyřádili. Zrovna čerstvě napadlý sníh jim umožní skotačivé pobíhání a radost ze života. Krásně se dýchá, je už šero, ale poměrně světlo a obloha je plná sněhu a slibuje, že co nejdřív praskne ta peřina a zase bude padat a padat. Vidím, že opět nepojedu v týdnu za úklidem a budu chudá....

S Katkou jsem domluvila, že bych zavolala Pepovi z reklamy na Proenzi, že by mohl následující den přijít na oběd. Ona byla hned pro, žádnou srandu nezkaží, tak na neděli byl domluven oběd u nás. Pepa se ptal, co si má vzít na sebe a co přinést. Řekla jsem mu, že Katka bude mít koktejlové šaty, tak by se měl vytáhnout. Chvíli skuhral, že si nebude brát oblek, ale že přijde aspoň s motýlkem na krku.

Večer se ozval Tomáš z hor a to mám hned lepší náladu, že vím, že je v pořádku a nadšený z lyžování.

Na druhý den v neděli se udělal takový společný oběd, Katka přinesla plátky uzeného lososa a já udělala krásné talíře s vejci na tvrdo, lososem a bohatou oblohou. Aby pánové byli syti, ještě jsem stihla polévku. Celé odpoledne se povídalo, a aby Katka přišla na jiné myšlenky a trochu si k tomu šílenému důchodu přivydlala, tak ji vezme Pepa do různých agentur nechat se zaregistrovat, aby eventuálně chodila s námi.

Příští týden bude pokračování slavení čtyřicátých narozenin Tomáše s rodinou, známými a kamarády. Včera to slavil na úřadě, teď si odfrkne na horách.

Pro ten případ už jsem zverbovala Kikinu s Tondou, že by u nás hlídali Žandu. Původně jsem si myslela, že půjde s námi, že dostane na krk bílý límec, jako měla v Klatovech na svatbě Trepky. Ale když jsem slyšela, že tam budou i místní psi, že tam bude psí raut, repro bedny budou řvát, ona by se bála a my bychom z toho taky nic neměli. Vyhrála na celé čáře hlídací Kikina.

V pondělí jsem šla hned brzy ráno se Žandou, čekal mě úklid v Robdesignu a v jedenáct hodin jsme měli rande s Petrem v agentuře. Všechno jsem zvládla, i když v tomto počasí mě chůze trvá podstatně déle. Chodníky neuklizené, v dopravních prostředcích jsou kaluže s nánosy sněhu z bot cestujících. Cestou na metro si dávám špenátovou pizzu na Budějárně ve stánku. V zimě na sněhu chutná výborně.

Dorazím konečně domů a v zápětí zvoní Kikina, která si byla u lékaře pro antibiotika. Je chciplá a to znamená, že bude ležet v Modřanech a z hlídání tudíž sejde.

Volá otrávená Bulambo, že už nemůže ani sedět, ležet, chodit, jíst, pálí ji žába, přibrala deset kilo a sedmého února by měla konečně родit. Trochu ji utěšuji, že není ani první, ani poslední, koho zmáhají poslední dny těhotenství, ale zřejmě to nepadá na úrodnou půdu.

Aby toho všeho nebylo málo, tak Mělnická porodnice je v rekonstrukci a ona bude родit v Neratovicích. Zároveň se dozvídá, že má příliš úzkou pánev a že Kryštůfek poleze na svět císařem.

Bože! Když si uvědomím, že jsem pracovala na směny do konce prosince a v lednu rodila! V dnešní době je těhotenství nemoc a každá druhá má na to neschopenku. Einstein už prý má koupenou flašku koňaku a hned jak odrodí, přijede k nám oslavovat. Potěší, že nás chce každý zahrnout do slavení jakékoli události, která by měla být veskrze rodinnou. Ale protože vztahy v rodinách jsou takové, jaké jsou, tak se není čemu divit. Rodiče Einsteina se vyjádřili, že na mimino jsou oba staří. Myslím, že ve čtyřiceti je super věk na to, aby si otec vše uvědomil, vychutnal, a prožíval to, co prošvihl jako cucák při prvním dítěti, které nota bene neviděl už nějakých šestnáct let.

Zvoní Katka a chce zašít rozpáranou bundu ve švu. Hned se ani pes nevyšere, bundu si tu nechávám a Katka jde domů jen ve svetru. Jen ať se otužuje, když chce začít na jaře s otužilci a Boženkou chodit plavat.

Je tu veselo, sedíme u stolu s polochcíprou Kikinou, Tondou, Katkou a do toho bujarého veselí přišel zmrzlý Myslivec z práce. Tiše i nahlas závidí nám s Katkou důchod, Kikině neschopenku a Tondou nevyjímaje, protože jde do práce až na konci ledna. Myslím, že zrovna jemu není co závidět, protože výplata bude podle toho taky vypadat.

Když všichni odešli, Myslivec dal po lázni večeri a má co dělat, aby udržel víka a nemusel si dávat sirky. Stejně skoukne kousek televize a už je v limbu. Volá Vojta a též dlabе antibiotika. Školní škamny zřejmě v tomto období zejí prázdnou.

Máme 19.1.2010, a to je datum, na které se nezapomíná. Před čtyřiceti lety byla neděle a já skuhrala v porodnici. Tomáš je tento týden na horách se Spilkou a Patrikem. V sobotu, trochu se zpožděním bude sláva na velkou ránu. To se totiž bude slavit v Motorestu ve Kbelích.

Já už několik týdnů chodím v pokoji kolem stojící bedny, do které ještě přijde poslední čtyřicátý dárek a pak se celá bedna zahalí do červeného hávu z krepáku. Chtěla jsem něco opravdu atypického a pro ten účel jsem zakoupila červené a černé krepáky. Když je čtyřicet dárků úhledně zabaleno na přeskáčku do těch dvou barev, konečný efekt je impozantní. Jestli to bude mít takový úspěch, jak si představuji nevím, ale vzhledem k tomu, že jsem se s tím rok zaobírala, tak by to mělo vyjít k všeobecné spokojenosti. Strašně se těším, až to bude Tomáš rozbalovat. No a taky až se začte a leccos se dozví, něco, o čem třeba neměl ani tušení. Holt takový byl život, já se za nic nestydím a kdo jiný by měl o mě vědět víc, než moje dítě.

Zavolala jsem do Louňovic, že to zdaleka nevypadá, že bych usedla za volant. Jo, budu jako kostelní myš, ale nějak bylo a nějak bude. Něco je mezi nebem a zemí a to cosi je furt padající sníh, který mě okrádá o peníze, ale zase to má výhodu, že mám víc času na malování.

Co bude dnešní den prioritou? Potřebuji došít šaty na Vojtův maturitní ples, čekají rozmalované věci do designu, musím nakoupit, uvařit, uklidit a jít se Žandou. Dám kafe a při tom vymyslím co dřív, co později a co třeba i vynechat? Taky je potřeba něco málo se naučit na počítači. V Robdesignu ještě zejí stěny na chodbě prázdnou, ale pokoje už jsou zaplněné, tak aspoň něco.

Tak nejdřív ze všeho zvítězila Žanda a šly jsme jen na krátkou procházku kolem krámů, abych zabila dvě mouchy jednou ranou. Počasí víc, než hnusné. Všude hory špinavého, mokrého a těžkého sněhu. Nedá se nikde chodit. Všude to klouže a snad každé boty propustí vodu, cestou kamkoli nejde šlápnout nikde na suché místo. Ze střech se pomalu, ale jistě sunou obrovské peřiny sněhu s ledem a při pohledu nahoru na baráky až jednomu zatrne, jak obrovské rampouchy visí přímo nad hlavami lidí klouzajících po chodníku.

Od rána mám puštěné rádio a stále hlásí, aby lidi pokud možno raději nevycházel. Hasiči mají plné ruce práce, sanitky houkají jako o závod a dokonce je vidět i víc policejních aut. Myslím na matku, která vezla roční dítě a přímo do kočárku spadl ze střechy kus ledu. Ten roční drobeček je v rukou lékařů, bojují o život, ale co bude dál? Nechtěla bych být v kůži té matky ani ve snu! Za den zaznamenali na dvě stovky pojistných událostí, jen co se týká aut, na která spadl sníh, a došlo k naprostému zdemolování. Ty dvě stovky se mně zdají sakra málo, jen u nás v ulici a přilehlém okolí jsou taková auta tři.

Volala Kadlecka, že její souseď měl stát před domem Trabanta, na kterého byl patřičně pyšný, byl ve Veterán klubu a po pádu laviny mu zbyl jakýsi kabriolet. Celá Madridská ulice si chodí toho zuboženého veterána fotit, protože z toho nezbylo nic. Jen jako memento trčí z haldy sněhu stěrač. Je to smutné, ale hůř je na tom dítě z kočárku. U nás před domem stojí Audina s propadlou střechou a rozbitým předním, i zadním sklem. Líčila vyděšená souseďka, že všechno viděla. Auto zaparkovalo na chodník, seděly v něm dvě ženy a než stačily vystoupit, v tom se to stalo. Dámy se skrčily a vyvázly bez zranění. Zřejmě se stal zázrak a znovu se obě narodily. Nahoře v ulici je jakási tyč opřená o dům a na tenkém špagátku visí cedule, na A čtyřce, kde je rukou napsáno: Pozor! Ze střechy padá sníh! Jsou to takové asociace, ale v tu chvíli mne napadlo, jak jedna sestra koupala babku a do hlášení napsala, že po koupání ostříhala i nehty. Chvíli jsem ji nechala a pak šla k ní a zeptala jsem se, zda se ji při koupání neulomil nehet? Koukala na mě jak z jara a nechápala. Nojo komu není z hůry dáno, v apatyce nekoupí.

Na Haiti je zemětřesení a vedro, celá Evropa je pod sněhem a já se ptám, kde je to globální oteplování?

Negativních zpráv je najednou zu viel!

Přišla Kadlecka, zoufalá, bez práce, bez peněz a bez chlapa, nemá se o koho opřít. Když podělila hromadu peněz, nabídla jsem jí, aby si je dala ke mně, že je dám na knížku. Známa ji a věděla jsem dopředu, že při jejím způsobu života za chvíli nebude mít nic. Můj předpoklad nezklamal, dneska nemá na činži, na žrádlo pro psy a ani na lístek na tramvaj, protože na benzin už nemá dávno. Tenkrát mě řekla, že už se naučila hospodařit. Dneska lituje toho, že mě neposlechla. Pozdě bycha honit. Za tři měsíce ji už konečně čeká důchod, ale stejně bude muset dělat dál, aby všechno utáhla.

Neznám žádného důchodce z mých vrstevníků, který by pobíral důchod a žil si ani ne tak na vysoké noze, ale aby si plnil veškerá přání, včetně kina, divadla, návštěv výstav a koncertů. Pokud si k důchodu nějakým způsobem nepřidělává, nebo nepobírá rentu, tak je každý v kopru.

Pro Kadlecku já mám slabost. Je to úžasně hodná, dobrosrdečná a nezáludná bytost, že to se v dnešní době nevidí. No nevidí? Vidí! Jednu takovou bytost mám doma u sebe. Myslivec se též nehodí do dnešní dravé doby.

Vzala jsem Žandu a šly jsme na nádraží Myslivcovi naproti. Nečekal nás a byl překvapený. Pak jsme udělali večeři a to rukou společnou a nerozdílnou. Bramboráky ochutnala i Žanetka. Byla na ně pozvaná i Katka a zároveň tu měla zašitou tu svoji bundu.

Chvilí čekáme kdy zazvoní zvonek a vrhneme se na voňavé zlaté bramboráky. V tom přichází SMS od Katky, že se omlouvá, nestíhá, a tudíž nepřijde. Odepsala jsem ať si je klidně vo hladu a mrzne bez bundy.

Po večeři sprcha, zahalení do županu a usedám k televizi. Jenže volá pan učitel, že sedí v Baracudě, což je sice takový mexický pajzl hned za rohem, ale mě se nikam nechce. On naléhá, abych přišla, že má pro mne peníze, které jsem mu nedávno půjčila. Nikam nejdu, a pokud je neutratí, vrátí je jindy, strach nemám. Moc se mu to nelíbilo, ale akceptoval moji nechuť. Domnívám se ale, že spíš, než vrátit peníze chtěl dát řeč. Zním ho nějaké tři desítky let a vím, co je zač. Potřebuje se svěřit. Sice Myslivce má rád, nemá před ním zas až tak nějaké tajnosti, ale nechce se mu před ním rozebírat určité delikátní záležitosti. Já to zchroupnu, ale Myslivec někdy evidentně trpí.

Někdy jsme s panem učitelem naladěni na stejné struně, jako tomu bylo s Honzou. Já si něco jen myslím a on už to řekne, nebo to řekneme současně.

Myslivec slyšel náš rozhovor, obrátil se na Žandu a říká jí: Budeme tady spolu, maminka půjde do hospody! Strašně si ho cením za jeho chování. Všechno mě toleruje a vypadá to, že mu to nevádí. A jestli mu to vadí, absolutně to nedá najevo. Sice jsem měla zprvu trochu cukání, že mě pan učitel potřebuje, že se chce svěřit, chvíli jsem váhala, ale odolala škemrání a zůstala doma s Myslivcem a Žandou. Vrbou mu budu jindy a v příhodnější čas pro všechny.

Další den přišla Kadlecka na oběd, byly jsme ji se Žandou vyprovodit a cestou domů volala Katka, že by si přišla pro zašitou bundu. Dlouho se nezdržela, jen změřit tlak, dala kávu a šla. Já vymýšlela kachel pro Boženku k osmdesátinám. A hledala fotky, abych doplnila sešit, který psala babča od Tomášova narození. To bude zřejmě další pecka! V sešitě jsou zapsány veškeré pokroky, které dítě dělá. Sešit byl psán ručně, s láskou, doplněn fotografiemi a končilo to fotografií ve vojenské uniformě.

Já v tom tedy pokračovala po svém. Jako první fotka byla v prosinci šedesát devět, jak stojím v Šáreckém údolí a břicho je schované v nádherné pelerině, kterou jsem pro ten případ ušila. Tenkrát jsem na Dejvické koupila tyrkysovo černou deku, podle stříhu nastříhala, kapuce byla lemovaná kožešinou ze skunka. Změřila jsem si délku zipů, napsala Evě a ta poslala žádané. Zipy byly mohutné, s velkými kruhy na tahání. Tady se v té době nic podobného nesehnalo. Švadlenka v Jungmanově ulici byla plná veškerých potřeb na šití, ale všechno bylo stejné, univerzální, žádný výběr. Nakoupilo se u pultu, prodavačka dala paragon, s tím se vystála fronta u kasy, pokladní potvrdila, že zboží je zapláceno a s tím se šla vystát další fronta k výdeji zboží. Bylo to složité!

Připravila jsem tedy fotky, vypočítala je tak, aby zaplnily sešit do konce a při tom, aby byly až do současné doby.

Letěla jsem do Robdesignu a těšila se, jak budu při návratu domů v tom pokračovat. Večer ale přišla Katka, přinesla segedín a řešilo se, co bude dál s Myslivcem.

Ve Spilkárně mu bylo oznámeno, že nejsou zakázky, vyhodit ho nechtějí, ale pátky si bude vybírat dovolenou a bude dělat na poloviční úvazek a samozřejmě dostane i poloviční plat.

Tohle podle mne může říct jen neználek, nebo magor. Ne tak podnikatel, který by měl aspoň prolístovat zákoník práce. Každý, kdo začal v čemkoli podnikat, měl před sebou vidinu peněz.

Pokud zaměstnává lidi, měl by si je řádně vybírat, aby nekradli a byli sžiti s firmou. Mezi lidmi by měl mít oči otevřené, aby poznal jejich psychiku, zvyky, rodinné poměry a podle toho všeho si líp udělá o tom člověku obrázek. Kdo to nemá v sobě, měl by chodit na nějaké kursy, něco si přečíst o psychologii, je potřeba být diplomat a nedělat drby a neshazovat zaměstnance jednoho před druhým. Neřešit své privátní záležitosti před podřízenými a už vůbec se nevytahovat a nedávat na odiv, že já na to mám.

Nemyslím si, že mám patent na rozum, na vedoucí funkci jsem byla dosazena a než jsem něco řekla, sakra jsem to rozmejšlela. Kolikrát přišly bezesné noci, kdy jsem si připravovala řeč, aby to ten dotyčný jasně pochopil, ale abych ho zároveň nikterak nerozhodila a nedeprimovala.

Spoustu věcí jsem si nechala pro sebe a ono se to vyplatilo. Nikdy jsem neřešila nic bezhlavě a překotně. Když jsem nebyla spokojena, dotyčnému jsem hned a všechno řekla, ale vždycky a pouze mezi čtyřma očima. Byl-li někdo psychopat a já čekala ránu pod pás, vzala jsem si svědka.

Vůbec si nemyslím, že mě podřízený personál miloval, jsem soudná! Ale jak si jinak vysvětlit, že za mnou v průběhu let chodili i propuštění zaměstnanci? Přišli se pochlubit novým zaměstnáním a ocenili můj přístup k nim.

Jako příklad bych uvedla, jak se to dělat nemá. V Robdesignu jsem několikrát říkala klukům, na jaké nedostatky jsem přišla. Tu nesvítí žárovka, tu protéká záchod, tu rozviklaný stůl, nebo dokonce vosí hnízdo na okně v jednom apartmánu....

A ono se pořád nic nedělo a náprava žádná. Mě to tak štválo, to nemá nikdo představu! Jednoho dne jsem si popovídala přímo s panem ředitelem a chtěla jsem, aby u toho byl i někdo z podřízených. Měla jsem řeč typu...že jsem jen uklízečka, ale určitých věcí bychom se měli společně vystříhat. Jak k tomu přijde klient, který zaplatí nehoráznou sumu a v koupelně potřebuje bílou hůl, protože není nikdo schopný žárovku proměnit?

Vosí hnízdo pokládám též za průser. Host bude alergický, může dojít k anafylaktickému šoku, trochu situace předvídám a někdy slyším trávu růst. Pořád je to lepší, než být laxní a na všechno hodit bobek. Já mám sice plat podle hodin, které odpracuji a mohla bych se na tyto pro někoho okrajové záležitosti vykašlat. Neumím to a nedá mě to.

Dopadlo to tak, že vosí hnízdo na konec likvidoval sám pan ředitel. Řekla jsem mu na férovku, že si ho nesmírně vážím, že jako chlap je super, ale jako ředitel stojí za hovno. Co si myslím, říkám a ne každý to přijme. On to přijal. Je fakt, že situace se vylepšila, a když najdu nedostatek, řeknu komukoli a dojde k nápravě. Někdy dřív, někdy později.

Dnes má Myslivec více méně nařízenou dovolenou, zařídí si v době volna banku a poplatí různé pojistky. Já vstala brzy, jako každý den a ještě jsem se pokochala už čtvrtou knihou mnou napsanou a Myslivcem svázanou. Čtyřicátý dárek bude jakýsi dvojdomek, protože Kozoroh měl být původně posledním rozbaleným dárkem. Okolnosti tomu chtěly, že jsem zcela náhodou našla sešit psaný babčínou rukou s fotografiemi od narození až po vojnu. A mně se podařilo ještě na poslední chvíli v tom jejím díle pokračovat. Celé dopoledne jsem hledala fotky též od narození až po současnost, ale tentokrát zase z mého pohledu. Nalepila, popsala a jala se to cpát do krabice s Kozorohem. Myslivec se podíval na hodiny a povídá:“ Proč zrovna teď?“ Nevěděla jsem, co se nad tím tak pozastavuje, ale hned mě to došlo. I tomuto sešitu chtěl udělat kabátek, aby to k něčemu vypadalo. Z Kozorooha zbyl ještě zbytek ručního papíru a je fakt, že obě knihy stejně zabalené budou mít větší půvab. Jenže to byl šibeniční termín, následující den už bude den předání. Myslivec vyměřil, nařezal, zalepil a šup s tím do lisu, aby to nebylo roztlemené. Ráno zjišťujeme, že to vypadá dobře a že konečně můžu tu bednu zabalit a ozdobit. Myslivec knihy vázal s ohromnou láskou, prý to je jedno

z mála, co může pro Tomáše udělat, stejně neví, co by koupil. Uvedu na to na pravou míru a ptám se, spíš za co?

Celý pátek byla kuchyň něco mezi ateliérem a dílnou. Kuchyňská linka, stůl, kamna a i část sporáku byla zaplněna. Oběd byl na kolenou, ale nevadilo to ani jednomu z nás.

Večer jsme šli nakoupit a šerpa Myslivec odtáhl nákup na hrbu. Žanda šla na volno a já bez bagáže i tak klopýtala na tom zmrzlém sněhu a ledu.

Na večeri přišla Katka, dělala jsem bramborovou kaši a smažený celer. Myslivec měl k celeru ještě filé.

Vlastnoručně dělaný jablíčkový kompot měl úspěch, ač jablka neměly ducha. Vzala jsem je v designu z lednice. Byly tam už od vánoc a stejně by se vyhodily.

Katka byla další knihou naprosto unešena a zřejmě se bude opičit, až bude mít její Jakoubek čtyřicítka. Má kliku, protože na přemýšlení má ještě čtyři roky. Já tolik času neměla, dělala jsem na ní jenom rok. Mít víc času, mohla z toho být sága. Vymyslela jsem to příliš pozdě...

Celou noc tentokrát ležela Žanda na polštáři Myslivce, ten jí chtěl udělat místo a nahemoval se mě do postele, nešlo to ani se otočit. Noc za moc nestála, jakoby Žanda tušila, že následující noc přečká u Kadlecky s Girem a Forestem.

Jeden by ani nevěřil, že to tak uteče a mně se v hlavě promítl celý čtyřicetiletý život, jako film. Zvláště mne při tom vzpomínání a hledání různých indicií pobavilo, když nám přišel dopis od Tomášova nadřízeného z období vojny. Nevím, co to bylo za šarži, ale poplakal si, že Tomáš neposlouchá a že by si rád popovídal s rodiči. Když ten dopis dorazil, ptala jsem se, zda je normální, že rodiče jezdí na vojnu na třídní schůzky? Honzu to příšerně nadzvedlo, nejprve sesmolil té šarži dopis a pak řekl, že tam raději pojedeme. Za prvé se setkáme s Tomášem, ten už byl v té době převelen do Čech a nemuseli jsme absolvovat cestu až do blbého Bardějova. Ale hlavně chtěl Honza vidět toho zeleného vola, který si neumí zjednat pořádek na vojně sám a žádá radu rodičů.

Seděli jsme tehdy na frei place u dřevěného stolu na úzkých lavicích a pan velitel spustil, jak je Tomáš vychován... Honza ho hned v začátku přerušil, řekl, že sám sloužil ještě za Čepičky a že v té době bylo zcela nemožné, aby rodiče vojáka dostali tak nesmyslný dopis. My jsme si sice udělali výlet, ale rozhodně jsme nepřijeli proto, abychom řešili otázku výchovy syna s nějakou gumou. Ječel tam na něj, že jsem myslela, že se pak Tomášovi pan velitel pomstí, zavrou ho a já své dítě uvidím až za několik let...

Odjížděli jsme a Honza byl na výsost spokojen, že řekl vše, co měl na srdci, ale od pana velitele by zřejmě ani pes kůrku nevzal. Jedno je jisté, že Tomáš vojnu dosloužil v termínu a nijak nepřesluhoval. Po letech se na takové historky vzpomíná už jen s úsměvem.

Odpoledne jsme dali Žandě do batůžku konzervu a tři balíčky různých pochutin, aby měli všichni psi večer co chroupat.

Odemkla jsem barák a v tu ránu bylo slyšet příšerné štekání a škrábání na dveře. Kluci už ji cítili a těšili se. Žandy návštěva skýtá určité rozptýlení v zaběhnutém a fádším životě. U Kadlecky jsme daly spolu kafe a já Žanetce vysvětlila, že se u nich vyspíná a pak si pro ni přijdeme. Rozumí naprosto všemu, akceptovala tu zprávu a hned se hnala do pokoje zvizitýrovat jejich košík s hračkami. Původně jsme chtěli vzít tu holku sebou, ale bude tam víc psů, bude tam hodně lidí, mumraj, reprobodny se budou otřásat v základech a Žanda by byla celá nesvá a následně bychom ani my z té slávy nic neměli. Tohle bylo to nejlepší řešení, zvláště, když je Žanda v bytě Kadlecky jako doma. Spí s ní v posteli a oba kluci leží na prahu.

My dopili kávu, rozloučili se a odjížděli do Motorestu. Hnusná zima, mrzlo, na silnicích ledová vrstva a Myslivec už předvídal, že v noci těžko někde zaparkujeme.

Do Motorestu jsme vpluli mezi prvními a bednu postavili na lavici. Byla zabalená ještě v cíše, nic tedy nebylo vidět a Tomáš v inkriminovanou dobu hlídal pečená kolena v kuchyni, nic tedy nezaregistroval. Pak přivezli Ivanku na vozíku. Měla zlomenou nohu dokonce na dvakrát, protože upadla na ledu, aniž by nesla koledu. Vypadala zničeně, bolelo ji to, protože to bylo příliš čerstvé. Litovala jsem ji.

Postupně se scházeli známí gratulanti, a ti neznámí nám byli představeni. O Kbelácích vím z vypravování dost, i když o některých nevím, jak vypadají. Na té oslavě jsem si doplnila nedostatky ve vzdělání. Myslím, že to celé bylo pro Tomáše náročné, je oblíben a každý se snažil vymyslet originální dárek. Na můj vkus bylo těch originálních v podobě lahví zu viel.

Když už Tomáš rozbalil veškeré dárky, přišla na řadu naše bedna. Rozbalení čtyřiceti balíčků zabere dost času, tak jsem se aspoň zasloužila o to, že se hned v začátku všichni neopili. První dvě desítky balíčků nebyly dvakrát zajímavé, ale s přibývajícím čísly už všichni zvědavě okukovali, co z které krabice vypadne. Když přišel na řadu poslední čtyřicátý hřeb programu, všichni zůstali v úžasu, hlavně pak Tomáš. Věděla jsem, že ten rok, který jsem tomu denně věnovala, nebyl zbytečný a že jsem to celé vymyslela nadmíru dobře.

Prostředí, kde se tancuje, jí, pije a vládne zábava, tam se zapomene na všechny starosti, navážou se kontakty, tam jsem prostě jako ryba ve vodě. Hladila jsem si pobíhající psy pod stolem a vzpomínala na Žandu. Udělali jsme dobře, že jsme ji nevzali sebou. Budu jí pak všechno vypravovat, je věrný posluchač. Čím víc toho ví, tím víc nás to stmeluje, málo kdo nás chápe, ale jen já vím, že se tím přibližují psí duši. Přesvědčil mě o tom i Rudolf Desenský, jehož rady čtu jedním dechem a knihu si v podstatě šetřím, abych ji moc rychle nepřečetla.

Oslava byla asi do ranního kuropění, my se sbalili kolem třetí ráno. Po prvé ve svých třiašedesáti jsem ochutnala pečené koleno. Masíčko měkké, které odpadávalo od kosti.

Neskrývám dojetí, když mně leckdo řekl při loučení, že by taky chtěl mít takovou maminku. Myslím, že maminka by se tak neexponovala, kdyby byl synáček hajzl. Je to vzájemné pouto a ti, co mně to řekli, by se možná měli nad sebou zamyslet, jak se k rodičům chovají.

K autu před Motorest jsme doklouzali po ledu, z auta byla ledová jeskyně, však taky bylo čtrnáct pod nulou. Blanku s Blekem jsme odvezli domů, v tomto počasí a v tuto hodinu to bylo pro ně nejlepší řešení. Blek se krásně vyjímal na bílém sněhu. Schválně zmiňuji barvu sněhu, protože ve Vršovicích má sníh barvu šedou až černou.

Doma teplá sprcha a šupky hupky do pelišku. K ránu na mně položil Myslivec nohu a já v tu chvíli byla přesvědčena, že to je Žanetka. Nebyla! Vstali jsme po pěti hodinách spánku a šli si pro naše chlupaté dítě. Vítání bylo, ale ona je u Kadlecky tak spokojená, že to až zaráží. V noci prý spala samozřejmě v posteli a prostřídala jak Kadlecku, tak malého Pét'u. Žanda si tam počíná jako doma a kluci, což je Gir s Forestem leží a se zájmem si prohlížejí, jak jim tahá plný košík hraček a postupně z něho vyhazuje balonek, kachnu, divočáka a u všech neúnavně zkouší jejich pískání. Gir má většinou v oblíbenosti chlupaté hračky, Forest dává přednost gumovým a pískavým.

Odcházeli jsme odtamtud všichni maximálně spokojeni a už jsem preventivně domluvila další datum, kdy se jde na ples, opět do Kbel.

Koncem února nás čeká ještě jeden ples a to Vojtův maturitní. Na toto datum je tentokrát domluven nocleh u Katky, kde bude mít Žanda též psí společnost, boxera Arona. Ten je velký jako malý kuň a dokáže házet sliny po stěnách do výše dvou metrů. V předsíni má kbelík s vodou, mistička by nestačila, a když se napije a oklepe, tak to tam vypadá, jako když někdo vytřel nevyždímaným hadrem.

Zima, tudíž sníh ani led nepolevuje a pohled z okna mě utvrzuje v tom, že bych přes zimu chtěla být medvědem. Myslivec odchází do práce a nastupuje ranní očista. Pak v předklonu nasypu kůzlata do podprsenky a oblékám spoustu šlupek. Oběhneme park, Žanda je ve svém živlu, ale já kloužu po zmrazkách, nadávám nahlas a vůbec nepomáhá ani spoře rozsypaný štěrk. Naopak podrážka se smeká po štěrku, který klouže po ledu.

V devět hodin odcházím do Robdesignu, abych povlékla co je třeba a vydělala tak nějakou korunu. Moc toho na konci měsíce nebude, protože klienti nejedí. Po vánocích šetří a leden je všude slabší. Po třech hodinách odcházím a managerka Linda se ptá, jak moc pospíchám, že by si chtěla se mnou před designem zakouřit.

Jak to jen šlo, doplazila jsem se na Metro Roztyly, doma něco málo spolkla a opět ven se Žandou. Přijdeme, a někdo zvoní. Na chodbě stojí nešťastná Jindřiška, má vyprané mokré prádlo, ale porouchalo se čerpadlo a pračka neždímá. Kdyby měla ždímat ručně, prádlo ji uschne někdy začátkem jara. Sousedská výpomoc je důležitá, tak ji vytrhnu trn z paty a prádlo házím do pračky. Zatím jsem udělala kafe a ona se rozpovídala, že co nevidět bude Pepík bez práce, protože vedoucí ve Starožitnostech bude končit. Taky vidina na hovno! Káva dopita, prádlo vyždímané, tak odchází s podstatně lehčím košem domů všet vyždímané prádlo.

K večeři jsem po dlouhé době udělala vepřenky s hořčicí, cibulí a jako přílohu pouze chleba. Pochutnali jsme si a večer sedím u notebooku, protože mně Katka opravila německý dopis, který jsem sesmolila Petrovi. Sice všemu rozuměli, ale richtig německy to tedy nebylo. A taky nikdy už nebude, vím to. Katka se vyřádila a správný slovosled opravila červeně. Paní učitelka se nezapře a mně ta červená bila do očí. Já neumím pořádně německy, ale ona už má zase potíže s češtinou.

Napsala, že napadl nový sníh, to mě nebaví, ale co poděláš? Skoro by to chtělo ty její české vejšplechty zapisovat. Napsala, že měl Petr slez s chirurgem, on udělal biopsii, ale tkáň se vyvinuje v rakovinu a pak poslal mail, kde byly veškeré následky vyšetření. Nebo byla na dovolené u moře a napsala, že pláž byla neprostředně hotelu, ale byl nádherný záchod slunce. To je přece unikundum, jak říkal Honza. Já tohle jeho okřídlené rčení ráda používám, ale ne každý to pochopí

Stejně po pětáctyřiceti letech ještě mluví dobře česky a češtinu používá pouze a jedině se mnou. I s rodinou a všemi příbuznými mluví jen německy. Trochu jí mám za zlé, že nenaučila česky svoje holky. Ale co já mám mít komu co za zlé?

Důležité pro mne je to, že naše kamarádství drží už od mateřské školky a tím se jen tak někdo pochlubit nemůže. Bydleli jsme v jednom domě, na stejném patře a chodily spolu jak do školky, tak pak i do základní školy. Její tatínek dělal na plánovacím úřadě a v rámci RVHP více méně musel s celou rodinou odjet do Moskvy. Katka tam vystudovala vysokou školu a osmašedesátý rok rozhodl, že se na konec rodina uhnízdila v Německu. Katka si našla a posléze vzala Petra. Ona do tehdejšího Československa nemohla, ale jezdil Petr a vozil kufry věci na Tomáše. My si s Katkou psaly ručně i deseti, patnáctistránkové dopisy. Z toho by byla kniha! Kontakt jsme někdy prodloužily, ale nikdy nepřerušily.

Když jsme s Honzou jezdili na dovolenou, vždycky jsme se zastavili u nich v Bad Gandersheimu. Dokonce, i když jsme jeli na jih do Řecka, vzali jsme to přes sever Německa, což nemohli pochopit celníci a na hranicích nám probrali do mrtvé auto a řvali na nás proč do Řecka přes Německo. Jejich hlava ten zeměpis jaksi nepobrala. To se psal rok osmdesát sedm. Každý rok jsme se potom viděli buď v Praze, nebo u nich. To naše přátelství zraje jako víno a když zemřel Honza, málo lidí mě pomohlo tak, jako Katka s Petrem.

Ona byla první, s kým jsem probírala Myslivce. Já byla najednou zamilovaná a cítila jsem při tom jakési provinění vzhledem k mrtvému Honzovi a nevěděla jsem jak z toho ven. A nebyl nikdo v dosahu, komu bych se chtěla svěřovat se svými city. Ona měla maximální pochopení a navíc sama měla šílenou zkušenost, když na dovolené zemřelo jejich tříleté dítě, což zanechá v srdci pořádně hluboké jizvy až do konce života. Od smrti Honzy volá téměř pravidelně, tak jednou za čtrnáct dní. Teď už je to jiné, obě máme počítač, obě máme skype, já mám web kameru a ona ji bude mít co nevidět. Tak to už bude jiny kafe.

Je úterý ráno a já bych byla touto dobou už na cestě do Louňovic, ale nejsem kvůli počasí. Volala jsem Evě, že si stále netroufám jezdit, že se dokonce bojím i venku chodit. Smála se, ale potvrdila, že je u nich jen samý led a není ani kde zaparkovat, neboť je protažená jen hlavní cesta.

Přišla jsem tak už o dost peněz, ale držím se pořekadla, že všechno zlé má své dobré. V současné době je na tom dobré to, že mám víc času na malování. Už mám připravené dva velké obrazy do designu na chodby. Metrem to neodvezu, až slezou ledy, autem se to dopraví a doufám, že to bude mít úspěch, jako všechno ostatní. Jsem ráda, když se něco podaří a já udělám radost.

Ve středu sedmadvacátého ledna je prý nejchladnější noc, někde naměřili téměř třicet pod nulou. Klepu se už jen při té představě a nevím proč, ale myslím na bezdomovce, kde hledají trochu tepla? Já být bezdomovec, nepřežiju jedinou noc a měla bych to za sebou jako Hanč s Vrbatou. Obdivuji každého, kdo musí pracovat za každého počasí venku. Je těch lidí dost a v mrazivém počasí je to pak obzvlášť dlouhá šichta. Nikde to není pořádně ohodnocené. Věřím, že se dá na leccos zvyknout, ale jak se někdo může přizpůsobit těm extrémním podmínkám a pracovat v ledovém vichru s vánicí, kdy mráz zalézá za nehty a prsty v sebelepších botách jsou necitlivé jako u plegiků?

Vítám každý den, který je u konce, hlavně pak u těch zimních měsíců a těším se, kdy dá paní zima konečně sbohem. Nespletli se vědci s tím globálním oteplováním? Nebo, že by se zima ještě držela zuby nehty, že sama ví, že už se nikdy neukáže v plné síle? Utěšuji se vidinou jara a zároveň i tím, že příští rok to nebude v takovém rozsahu.

Během několika desetiletí jsme žili v kultuře privilegující slávu, peníze a moc. Mnoho lidí podlelo názoru, že to jsou právě ty hodnoty, o něž stojí usilovat. Nikdo si nepovšimne, že tomu tak není, dokud není příliš pozdě. Selský rozum našich prapředků velel úplně jinak, co se týká přírody a myslím, že dnešní vědci s tituly před i za jménem veskrze tápou. Socialistický slogan, že poručíme větru, dešti vzal dávno za své a sami agitátoři tomu nemohli věřit.

Myslivec má problémy v práci už delší dobu, ale v poslední době to jaksi graduje. Dva kohouti na jednom smetišti si hrají na úžasné kamarádství, ale jeden druhému by nejraději vrazil kudlu do zad, aby firma spadla do klína jen jednomu z nich. Sama nerozumím tomu, když všechno z počátku funguje a firma prosperuje, je spousta zakázek, že kluci na dílně sotva stíhají. Postupně to ale dospěje do stadia, kdy jsou dvě, tři zakázky do měsíce? Jak je

možné, že dříve jich bylo pět, šest, ale denně? Někde je asi chyba a bylo by záhodno přijít tomu co nejdřív na kloub. Řeči o tom, že se nebude snižovat stav zaměstnanců, pouze se zkrátí pracovní doba a s tím i mrzký žold....Pro zaměstnance to nepřichází ani trochu jako řešení. S platem na plný úvazek se dá těžko vyžít, natož pak s polovičním. Připomíná to bezprostředně se týkající horor.

Přichází nespavost, nechut' k jídlu, střevní potíže a nálada na bodu mrazu. Co dál? Chtělo by to najít zaměstnání, kde bude slušný plat stejný ve výši výplatní pásky a nikoliv něco hned a něco potom. Už se hlásí věk, za chvíli se bude hlásit už i důchod sice všechny potřebné papíry od školy by byly, ale ty směšné výdělky! Je to almužna a důchody pokryjí sotva výdaje za stravu. Po ulicích přibude bezdomovců, kteří po celý život makali, ale neměli ani žaludek, ani tvrdé lokty na to, aby se dostali ke korytu.

Stát nevidí, nebo respektive nechce vidět to, že každý soukromník, aby nemusel odvádět vysoké daně, tak raději napíše na výplatní pásku minimální základ a zbytek do určité výše vyplatí na ruku. Tímto stylem se rozkradená státní kasa těžko naplní. Proč by to mělo zajímat ty, kteří se dokázali vecpat ke korytům? Chovají se přesně podle hesla bližší košile, než kabát. Já jsem šťastná, že už jsem v důchodu a proti ostatním vrstevníkům důchodcům mám poměrně důchod vysoký, ale i tak si musím přivydělávat, aby bylo na určitý standard.

Za loňský rok jsem si vydělala na úklidech a natáčení víc, než Myslivec ve Spilkárně. A to jsem do toho nezahrnula svůj důchod.

Dneska bohužel neexistuje ani žádné jídlo pro tak zvané chudé. Dříve mezi chudá jídla patřilo filé, párky, luštěniny, brambory, mléko a mléčné výrobky. Na stadionech na Štvanici, nebo na Nikolajce, kam se chodilo bruslit a vyhládlo, ve stánku prodávali chleba namazaný hořčicí a jako nápoj sloužila na dně v kelímku šťáva, která byla zalitá horkou vodou. Tohle všechno stálo nějaké dvě kačky, a jak to šlo na odbyt! Zda by to dnešní teenegři kupovali si nejsem jistá, protože jsou odchovaní na bagetách a hamburgerech. Těžko by sáhli po krajíci chleba, do jehož děr se vsákla plnotučná hořčice.

Sama mám všeho plnou hlavu, je mě líto Myslivce, který trpí v tom pracovním prostředí, kde v současné době není východiska. Přijde mě jako bezbranné ptáčátko, které potřebuje ochranná křídla.

Šla jsem se Žandou do Grébovky a cestou zpět jsme to vzaly po Vršovické, kde je malé soukromé pekařství a mají výborné škvarkové placky. V tašce byl jen mobil, brýle, balonek na házení a malá peněženka s drobnými. Koupila jsem dvě placky s tím, že si je dám k obědu k čaji s rumem. Hned vedle pekařství je prodejna Canisu, kde mají vše kolem pejsků. Vzpomněla jsem si na pana Desenského, který píše v knize, že na skákajícího a táhnoucího psa platí Halti ohlávka. Zašla jsem tedy do Canisu zeptat se zda ji mají, jak to vypadá a kolik to stojí. Pán si změřil pohledem Žandu, řekl, že jí bude stačit emko a buď stojí stovku, nebo taky stovek šest. Chtěla jsem vidět samozřejmě tu lacinější variantu a nevěděla, jestli ta peněženka skýtá v drobných patřičný obnos. Ohlávka se dá kolem čumáku a kolem krku. Vodítko se připne pod bradou, a jakmile pes skočí, nebo zatáhne, sám se dusí. Je to trochu drastické, leč účinné a pes sám a rád přizpůsobí chůzi člověku, který ho vede. Na štěstí byly v peněžence mince v podobě padesátikoruny a několik dvacetikorun. Už z krámu jsme odcházely s ohlávku, jako pro koníčka a musím říct, že to byl zázrak. Vedle sebe a v klidu jsme došly domů a až teprve v domě jsem ji vysvobodila, ale chválila až do aleluja. Až dočtu knížku, panu Desenskému napíšu, že je zázrak a že už teď jenom čekám, kdy mě Žanda pošle SMS zprávu.

Čaj s rumem zahřál a já vyrazila na Roztyly do designu. Cestou na Pavlák mě přišla SMS, že ze zasněženého Ústí posílá pozdrav Bc Kikina. Od rána jsem na ni myslela, neboť obhajovala diplomovou práci. Ta zpráva mě vehnala slzy do očí a hned jsem zpětně volala, chtěla ji slyšet a pográtulovat ústně, ne jen formou pár vět v esemesce. Nevím proč, ale její úspěch jsem pokládala tak trochu i za svůj. Její práci jsem četla, sice ne úplně se vším souhlasila, ale to už jsme spolu prodiskutovaly.

Ledva jsem vypnula mobil a utřela slzy, lezu na pojízdné schody a volá Vojta, že už mě dlouho neslyšel a neviděl, že se večer zastaví. Vítám každou návštěvu. Rozhodně se necítím sama, ale mám ráda společenství lidí, kteří mě dokážou něčím oslovit. Kikina mimo jiné měla mluvit čtvrt hodiny o smrti. Uměla bych to já bez učení? Zkousím si v metru během šesti stanic skládat mozaiku o smrti. Každopádně bych říkala něco jiného, než Kikina při obhajobě, ale za ty roky u lůžka bych to dala bezesporu nějak dohromady.

Je pátek, mám Myslivce doma, má pro nadbytečnost nařízenou dovolenou. Těžko to rozdejchává, ale aby si zlepšil náladu, chystá se na rybářský veletrh do Letňan. Dopoledne ale zůstává se Žandou doma a já musím do Karlína. Barrandov casting chce aktualizovat smlouvy, musím mít nové fotky, nově natočené video a zaplatit dvě stě čtyřicet korun poplatek na další rok. Fotí mne nějaká holčička a já tam trochu postrádám Petra Molta, který si líže rány z odchodu z firmy od Hrušky. Že by podobnost čistě náhodná? Prostředí stejné jako ve Spilkárně. Dva kohouti vlastníci jednu firmu, ovzduší se dalo krájet a pracovní atmosféra na nic. Chodila jsem tam uklízet čtyři roky a jenom proto, že se ti dva mezi sebou hádali a každý z nich chtěl mít rozhodující slovo, řešilo se to přes uklízečku, tedy přese mne. Jeden kohout stál za mnou, druhý tam chtěl dosadit mladší a krásnější. Nelituju toho, nemrzí mne to a teď vím, že se karta obrátila a v současné době už tam neuklízí ani ta protěžovaná mladá a krásná.

Doma prostřeno, uvařená polévka a udělaná vajíčková pomazánka. Cením si toho a těším na společný důchod.

Po obědě já zůstala a Myslivec odchází na veletrh. Venku zase připadla další vrstva sněhu a my ho jdeme se Žandou odmetat. Po kolikáté už? A kolikrát nás to ještě čeká, než dá zima vale?

V sobotu přijel neplánovaně Vojta s Jary a plánovaně Kikina s Tondou. Kikině jsem chtěla původně něco koupit za tu značku Bc před jménem, ale protože jsem v současné době bez peněz, vymyslím dárek jiný, který mám doma. Připravila jsem do malé krabičky stříbrný prstýnek, ke kterému mám zvláštní vztah a chci, aby ho vlastnila dcera, synové Tomáš s Vojtou by ho těžko nosili. Řekla jsem ji v zadním pokoji moje pocity a krabičku předala.

Poděkovala, dala pusu, prstýnek navlékla na prst a tím to skončilo. Jaké bylo moje překvapení, když po jejich odchodu někdy před půlnocí přišla od Kikiny esemeska tohoto znění: "Drahá Vladko! Někdy lituji toho, že neumím projevit city, protože kdyby tomu tak bylo, asi bych pro slzy neviděla. Největším bohatstvím v životě člověka jsou přátelé, a ty jsi jeden z nejcennějších klenotů mé pokladnice! Jsem přesvědčena, že po citu, který chováš právě ke mně, touží mnoho dalších. Ale to není pro mě tak důležité, jako umění, jímž vládneš a kterému se snad jednou také naučím. Umění se radovat z každodenních maličkostí. Kdybych tě totiž nepoznala, nepřišla bych na to, jak svůj život o mnohé obohatit. Ještě jednou děkuji za pěkný večer. S úctou Kiki

Tak tuhle zprávu jsem četla na několikrát a s kapesníkem na očích a čumáku. Vůbec mě nedošlo, že to tak může ocenit mladá holka. Já jen chtěla udělat radost a ona se ta radost vrátila stonásobně, jako bumerang.

Prvního února píšu zdravici do Německa, protože Katka slaví v závěsu po mě třiadesáté narozeniny.

Zároveň píše Bulambo, že má nástup do porodnice a zítra by měla родit. Plány a skutečnost jsou rozdílné. Kryštůfek se dere na svět tak vehementně, že se nebude čekat až na sedmého února, ale už ani do zítřka. Odpoledne přichází zpráva od Einsteina, že se Kryštůfek narodil císařem v patnáct hodin. Gábina měla pupek mrňavý, jako když má pod mikinou ledvinku a on je to čahoun, měří půl metru bez jednoho centimetru. Za těhotenství přibrala deset kilo a Krištof má přes tři kila. Prý je vlasatý jako Elvis a večer budou fotky na netu. Tatínek je přešťastný a prý ho může večer vykoupat. Gábina ještě pospává a on je vlastně první, kdo si ho choval a dokonce zvládli i tatínkovo první koupání! Přeju jim to štěstí, zaslouží si ho, protože biologickým hodinám za chvíli dojde péro a byli by bez Kryštůfka.

Se šitím šatů na ples se morduju, jde mě to jak psovi pastva. S láskou opět vzpomínám na Honzu, který zasedl k mašině, nic nešpendlil, nic nestehoval a za dopoledne by to měl ušít. To byl jiný kadet. Já mám ke všemu rozpraskané prsty, jehlu i náprstek cítím dvojnásob a nití do jehly se strefuju dlouho. Jsem slepá a ucho jehly by mělo zívát. Nejraději bych šila pořádnou čalounickou dratví, jenže látka by byla moc propíchaná a šev by vypadal vyžraný, jako od molů. Se šitím se evidentně pipílám, efekt zatím žádný, tak je odkládám ad acta. Do maturitního plesu zbývá ještě pár dní, a když pak šiju na poslední chvíli a čas tlačí, tak to nějak jde, protože to holt musí jít.

Jednou jsme šli do Národního divadla a já si ten den šila šaty. Stihla jsem to tak tak, ale o přestávce mě Honza vytahoval stehovačku z podsazení.

Na zítra mám domluvený výlet s panem učitelem vlakem do Českého Brodu. Byla jsem nějaká měkká, když jsem mu to slíbila. On dostal od školy před vánoci šek na tisíc korun do lékárny. Je nejvyšší čas si tam něco vyzvednout a musí to být jedině v Brodě, protože má škola v Úvalech smlouvu s tamější lékárnou. Když chodí pan učitel do školy, tak už tam nestíhá zajet. V současné době má pololetní prázdniny, je mu líto nechat propadnout tisícovku, tak vymyslel plán a pozval mě při té příležitosti do Brodu na kafe. Kdyby už byl aspoň nějaký jarní měsíc, já když nemusím, tak nevylézám a teď mu slíbím mrznutí ve vlaku! Pročetla jsem inzeráty, kde hledají hospodyni, chci něco najít pro Katku, nemá žádné peníze. Už mluvila o tom, že bude muset najít menší byt, kde bude i nižší nájem.

Máme 2.2. Hromnice. V tento den má naše Eva narozeniny, musím hned poslat zdravici přes mail, když to odložím a pak na to zapomenou. Ani nevím, jestli jí to udělá radost. Ona na mne zapomněla, ale nijak to neřeším a nepřipomínám. Jednak už má věk, je o devět let starší a každý rok je znát. Nebo se její myšlenky potulují jinde. Od konce října pobíhají na Mallorce a teprve v květnu se vrací zpět do Stockholmu. Vybrala si takový život, přeju jí to, ale já bych za nic nestála při představě šesti měsíců být mimo domov.

Zvykla jsem si brát život, tak jak mě je naservírován a dá se říct, že mě jen tak něco nezaskočí. Je pravda, že leckdy mě leccos zvedne mandle, ale jen na chvíli.

Je ráno devět hodin, mráz, Žanda už od brzkých hodin vyvenčená a já stojím nabalená na palouku před domem pana učitele, jak bylo domluveno. Pět minut po deváté, nikde nikdo a

v tom počasí stoupá adrenalin. Deset minut po deváté a furt nic. Bývá přesný a mě je zima. Sundávám rukavice, zmrzlou rukou tahám brýle z futrálu a ledový mobil z kabelky. Vyklapu číslo, počítám vyzvánění, tónů už je okolo dvacítky a nikdo to nezvedá. Najdu tedy číslo Pavla, ten vezme mobil vždycky. Ptám se, jestli myslel pan učitel v devět ráno, nebo v devět večer? On o ničem neví a říká, že se jde zeptat, ale musí ho nejprve vzbudit. Hned jsem ho zabrzдила a řekla, ať se na něj vysere a nechá chrápat. Na jednu stranu jsem ráda, že nemusím ten výlet absolvovat, ale přivádí mne k šílenství, že si vysokoškolsky vzdělaný chlap dá rande a pak chrápe.

Já si nakoupila a do hodiny jsem byla zase v teple domova u Žanetky. Roznáším po bytě nákup a volá Myslivec. Hned v jeho hlase poznám, že se něco děje.

Je na dně a čeká podporu, tak nechci dráždit hada bosou nohou.

Situace ve Spilkárně se hrotí natolik, že Myslivec nechce čekat, až dostane nějaký glejt pro nadbytečnost a s ním i tři platy vyplývající ze zákona. Ztrácí důvěru, nevěří už ani pozdrav a výpověď dohodou chce podat sám. Jenže se celý klepe a není schopný cokoli sesmolit, aby to mělo hlavu a patu. Aby šel na Inspektorát práce se stížností, na to nemá národu a než by to dotáhl do konce, dřív ho raní mrtvice. Je nad slunce jasnější, že v takovém prostředí nemá cenu pokračovat, každý s ním jedná jak s tím nejposlednějším pohůnkem. Jeho trpělivost je už na bodu varu a nikdo se nemůže do jeho situace vcítit víc, než já. Nic mu nevymlouvám, jen bych přilávala oleje do ohně a setsakra vím, že ode mne očekává podporu a ochranná křídla. Několik měsíců už to odnáší bolestmi žaludku a střevními potížemi. Jak už jsem řekla, chápu ho víc, než kdokoli jiný a jeho počínání schvaluji.

Miluju ho za to jeho chování, je tak mimořádně slušný a bezbranný. Ale neskrývám, že bych raději slyšela, že dal všem přes držku a ze Spilkárny udělal kůlničku na dříví. Jó, starýho psa novým kouskům nenaučíš. A ten můj pes se nepoučí a nepoučí. Je jako Gandí, dostane facku a ještě nastaví druhou tvář. Proto mám pocit, že ho musím chránit před nepříznivými vlivy.

Trochu něco podobného, jako to bylo s jeho rodnou sestřičkou. Ta si tak dlouho hrála na starší a rozumnější, že ho okrádala, kudy chodila, že mu málem zůstal jen holobyt. Tam jsem chvíli čekala, kdy to skončí, ale naopak to mělo gradující tendenci, tak jsem se do jejich sourozeneckého vztahu vložila. Nejprve jsme se chytly, pak jsem ji poslala do prdele a ono to ku podivu padlo na úrodnou půdu a od té doby se neobjevila. Myslivec je šťastný, že je tomu konec a od té doby je bezesporu klidnější.

Nikomu nic zlého nepřeju, ale přivádí mne k šílenství ta vychcanost, zloba a nejistota potápějící se lodí. U některých lidí to vyvolá agresi, a ač si hrají na grófy, tak kolem sebe kopou, ale proč to má odnášet slušňák a ryzí charakter, jako je Myslivec?

Já sama jsem v podstatě mírumilovný člověk, ale na hlavu si rozhodně nasrat nenechám. Ačkoliv jsem na postu vrchní sestry dokázala říct podřízeným svůj názor a vím, že to kolikrát bylo na hraně slušnosti, přesto jsem měla kliku, že to bylo oceněno. Někdy dřív, jindy později. Na rozdíl ode mne Myslivec bruslí mezi mantinely a očekává, že se každý k němu bude chovat slušně a mírumilovně. Nebude!!!

Nejdůležitější devízou v životě je celková spokojenost a vnitřní vyrovnanost. Někomu se poštěstí, že se k tomu stavu propracuje dřív, jindy později, někdo až na stará kolena, ale někomu se tento pocit vyhne a neví, o čem je řeč. Takový člověk je nadmíru ochuzen, ale sám ani netuší, o co přichází.

Já jsem si to v hlavě dokázala srovnat poměrně brzy, někdy kolem třiceti. Zcela určitě na to měl vliv domov důchodců. Tam jsem si dnes a denně uvědomovala, co vlastně jsou mezilidské vztahy, co jsou rodinná pouta, co je pravá hodnota v životě. Říká se, že blaze tomu, kdo nic nemá. Je to trochu sporné. Ale jedno je jisté, že nikdo si sebou do hrobu nic nevezme. S úsměvem musím poznamenat, že by ho na poslední cestě v truhle obrali havrani, protože jsou poslední v tom řetězci kolem těla.

Celý leden a už i v polovině února si říkám, jak mě sních okrádá o peníze. Nejhorší je, že co chvíli vrstva sněhu naroste a jaro stále v nedohlednu. Proč nechodí důchod dvakrát do měsíce?

Dnes měl přijet Einstein a večer po dvacáté hodině přichází SMS, že stojí v Líbezníci, bouchla mu guma, do kufru se pro zmrzlý central nedostane pro rezervu, tak čeká na kamaráda. Každého, kdo musí v tomhle počasí vystrčit paty lituju a když se přidá ještě něco takového, to už je pořádný pech. Nevidím to růžově, Einstein určitě na noc do Prahy nedorazí a my nezapijeme malého Kryštofa, který leží už druhý den v postýlce v porodnici a ne v pupku u Gábiny.

Večer volala Katka, že přinese půl plechu borůvkového koláče, abychom měli pro Einsteina něco sladkého. Vyvedla jsem ji z omylu, že budeme pravděpodobně sami, anžto má problémy s autem. Koláč jsme snědli bez Einsteina.

Einstein nedorazil ani v nočních hodinách a mě bylo divné, že nepošle ani SMS, abychom věděli, co se děje. Trochu jsem se pozastavovala nad tím, že vysokoškolsky vzdělaný profesor postrádá základy slušného jednání. Až později jsem se dozvěděla, že je švorc a nemá kredit.

Ve Spilkárně není stále nic vyřešeno, bezvýhodná situace se táhne ze dne na den a už i z měsíce na měsíc.

Mně dnes čeká úklid v designu a cesta do agentury. Volali, abych si přišla pro peníze za reklamu na vitamíny Centrum. Večer pojedeme do Modřan. Myslivec se chce pozeptat na bytáku, jak to vypadá s prodejem bytů. Šlo o iniciativu jednoho z nájemníků a udělal poplach, že se byty budou kupovat a přejdou do osobního vlastnictví.

I kdyby se tak dělo, nevím, jak by Myslivec získal hypotéku, když by ukázal výplatní pásku, kde má napsanou tu nejnižší možnou mzdu.

Kikina se chtěla vytáhnout a hledala nějakou specialitu v receptech. V kuchyni nás uvítal krásně prostřený stůl, uprostřed byl svícen a miska s olivami. V košíčku nakrájené bagety. Rázem jsem si vzpomněla na typické španělské hospůdky. Tam, ještě než přinesou jídelníček, hosté požívají nejprve olivy s vekou.

Polévka byla z rozmixované petržele, jakési pyré, zahuštěné Lučinou. Na talíře pak připravila pečené kousky kuřete na zelenině s nesmírně barevnou oblohou. Nejen, že to dobře vypadalo, ale ono to i dobře chutnalo. S Tondou jsme si dali vychlazeného Kozlíka, Myslivec s Kikinou zůstali u jablečného džusu.

Všichni měli na srdci spoustu novinek, zábava nevázla v žádném případě a najednou Myslivec při pohledu na hodiny ustrnul a povídá, že už je deset a že nikde nezaparkujeme. Vyvedli nás z omylu, že je teprve devět, protože kuchyňské hodiny dosud ukazují letní čas. To mě pobavilo. Zaparkování je v kteroukoli dobu pěkný oříšek, zvláště pak, kdy jsou chodníky plné zábran ze sněhu.

Zítřejší jedu za dalším novým kšeftem. Robert už se odstěhoval ze Žernovky do Strašnic. Tam stojí rodinná vila, ve které bydlí jeho rodiče a sestra. Vrátil se tak v podstatě do míst, kde vyrůstal, ale v současné době tam bude jaksi pod drobnohledem. Není nad to bydlet sám, daleko od příbuzných. Navštěvovat se je něco jiného, ale pod jednou střechou? To bych ani dřív nemusela. Nemusí všichni o mně vědět všechno. Ale nakonec, ono je to jedno! Tady bydlím skoro čtvrt století a díky Žandě jsem tu známá, jak falešná pětka a ti zvědaví se ptají, kam že to zase jdu, že už mě vidí během chvilky po páté.

Bože, jak jsou zvědaví. Kdyby někdo chodil sem a tam, tak je mě to jedno. Z okna se podívám, jen jaké je počasí, ale abych zevlovala v okně a sledovala, kdo kde s kým? To mě ani nenapadne a bylo by mě líto času. Jak píše Josef Fousek, že všechno má svůj čas a člověk musí svou cestou projít. Když už zbývají poslední patníky a dech se krátí, není času nazbyt.

No abych se vrátila k původní myšlence. Robert je v posledních týdnech ten, kdo mě drží finančně nad vodou. Chodím uklízet jen do jeho Robpensionu podle potřeby a jednou za čtrnáct dní budu jezdit do Strašnic na novo. Sednu na dvaadvacítku a devátou stanicí vystoupím. Projdu mezi pár baráky a jsem u něj. Však mě pro ten případ vyjel z počítače mapu, vyznačil nejkratší cestu, abych nikde nebloudila. Pro jistotu jsem se zeptala tamějších pejskařů, zda jdu správným směrem. Jsem na místě, zvoním a procházím barákem do bytu za Robertem. Vnitřek vily mně trochu připomíná vilu ve Vokovicích, kam jsem jezdila jako dítě za pratetičkou Jindrou a strejčkem Aloisem. Na rohožce jsem nechala mokré boty a vstoupila do nově zařízeného bytu.

Dvoupokojový byt zařízen moderně a elegantně, trochu v pánském stylu. Černo bílý nábytek, plovoucí podlaha, na které leží černý koberec, na stěně visí velký obraz zebry, která otáčí hlavu, jejíž krásné oči pozorují toho, kdo vstoupí do pokoje. Na stěně přidělaný efektní krb. Říkám efektní a to jsem ho ani neviděla hořet! To musí být ještě efektnější.

Nábytek těsně po setření Prontem vypadá nádherně, ale každý majitel, který si pořídí černý nábytek si na sebe ušije bič. Vím, o čem mluvím, protože takový nábytek mám doma v jednom pokoji. Když jsme zařizovali byt, Tomáš si vybral černou barvu. Pak se odstěhoval a nábytek zůstal. V tmavém bytě ve zvýšeném přízemí to nebyla pravá volba, ale už to měnit nehodlám.

Na černém koberci je vidět i ta neviditelná nitka a drobky a na nábytku je zřetelná daktyloskopie. Když jsme si zařizovali koupelnu, chtěla jsem jednobarevné hnědé dlaždičky a to je něco podobného. Na hnědé dlažbě je vidět každá kapka vody i bublinka mýdla, která odskočí při mytí rukou. Do koupelny tedy chodím zásadně bez brýlí, ty nedostatky nevidím, a když chci, aby koupelna vypadala, tak jak má, nasadím brýle a dám se do gruntování. To je potom rozdíl! Jinak to chce velkou obezřetnost třeba jen při čištění zubů! Holt necákat, neprskat, nestříkat a co chvíli otírat a cítit.

Ještě štěstí, že je koupelna poměrně malá. Nejprve dlaždičky umyju Cifem, osprchuju, utřu do sucha, nastříkám přípravek na zrcadla a na závěr dlaždičky natřu olej. Po vyleštění dlaždičky vypadají jako nové. Je to sice trochu zdlouhavý úklid, ale splní to účel.

Úklid v pensionu zvládám dobře a nic mně tam nevádí. Jen se kolikrát pozastavuju v koupelně nad zrcadly. To se totiž jen tak nevidí. Zrcadlo do výšky dvou třetin je natolik popraskané od zubní pasty, že ten dotyčný se v zrcadle nemůže ani vidět. Postava vypadá matně, že i v oblodáriu na Petříně je obraz jasnější. Skoro si někdy myslím, že si ten čistič zubů smíchal pastu s vodou a stříkácí pistoli namířil na zrcadlo. Takový klient u mne ztrácí na

důvěře, a kdyby to byl podnikatel až na půdu a vydělával miliony, po jeho odchodu z koupelny si udělám mínění sama.

Ale já jsem tam od toho, abych dala vše do původního stavu, zas až tolik mě to nevádí, jsem za to placena a myslím, že dobře.

Není mně dvakrát do skoku, doléhá na mě nárazový, dávivý kašel a skoro bych řekla, že jde o černý a v tu chvíli se domnívám, že mě v porodnici zapomněli proti němu očkovat. Celé dopoledne jsem ležela, což pokládám za ztrátu času, ale doufám, že to pomůže a že kašel nechám pod dekou. Žanetka je hodná, vycítí situaci, leží u mě, nebo na okně a pozoruje cvrkot na ulici.

Odbíjí právě poledne a bylo by záhodno, abych ji déle netrápila a vzala ji ven. Ani trochu se mě nechce, ale nebudu to prodlužovat, raději ať to máme obě za sebou. Nemám na nějaké dlouhé procházky, všechno mě zmáhá a tak zvolím házení balonkem, abych Žandu trochu uštvála. Sama z té hry nemám tu správnou radost, nemám ani sílu a tak balonek házím spíš do výšky, než do dálky. Žanetka běží dopředu, hledá balonek a diví se, co dneska tak blbnu. Ale i když se nedaří, přesto je utahaná a jdeme domů kolem řezníka, abych koupila žebra a udělala k večeri gulášovou polévku. Hustá přesnídávková polévka s chlebem zasytí a já už se nemusím dělat s druhým chodem.

Do toho řeznictví nerada chodím a kolikrát už jsem se zařekla, že tam nakupuji naposledy. Vždycky se jim totiž podaří mě nějakým způsobem vytočit. Pořád něco nabízejí po vzoru dealerů, jsou vlezlí, ale tím si klientelu neziskají. Přesto, že je řeznictví téměř za rohem, raději volím delší trasu na Moskevskou, kde mě dají to, co potřebuji. V tuto chvíli ale nemám nejmenší chuť někde cestovat, tak jsem pro zmíněná žebra zašla. Stojím ve frontě jako druhá. Mám smůlu a dáma přede mnou bere hory masa, zřejmě do hospody. Bere i celou svíčkovou a platí sedmnáct set. Řezník se dámě klaněl, div že si neudělal bouli o pult.

Já měla přijít na řadu, jenže řezník si šel nejprve uklidit špalek a to mě nadzvedlo mandle! Odcházím bez žebra a v polévce bude klobása.

Večer přišla Kikina s Tondou, já jim líčím kauzu se žebrem, oni uznale pokývují hlavou a chválí i tak gulášovou s klobásou.

Dopoledne se zastavil pan učitel, na pozdní oběd přišla Marcela. Tu holku mám moc ráda a přišla jsem k ní za zvláštních okolností. Dříve chodila s Myslivcem, pak se v klidu rozešli a Myslivec přeseďlal. Byli jsme spolu na jeho pronajaté chatě a Marcela mu volala, jestli by se mohla zastavit? On se mě ptal a já svolila. Proč by nemohla? Domnívala jsem se, že si mě chce okouknout, tak nechť je to za námi. Během času se vyvinulo takové kamarádství, což málo kdo pochopí. Ta holka je tak hodná, pracovitá, nezálužná, plná energie a obdivuju, že si ještě na stará kolena dělá vejšku, a s úspěchem. Někdy zajedeme k ní, jindy se staví ona, občas někam vyrazíme. Já jsem sice ráda, že se jejich vztah s Myslivcem rozpadl, ale ta holka má neuvěřitelnou smůlu na chlapy. Já bych jí tolik přála, aby jí konečně něco vyšlo. Marcela je natolik vytížená, že si snad ani kolikrát neuvědomí, že večer vedle ní neuléhá do postele žádný chlap. Se Žandou se milují, a když někam jdeme, aby Žanda nebyla sama doma, tak přijde Marcela hlídat.

Šli jsme Marcelu vyprovodit a cestou jsme potkali Šenkýře, který šel k nám na návštěvu. Jde o bývalého sanitáře z domova důchodců, s kterým jsem si taky užila, jen co je pravda.

Když si Honza udělal sanitářský kurz, oslavil to tak, jako by měl před jménem i za jménem několik titulů. Příšerně chlastal, doma si moc lásky neužil, v práci byl mimořádně pracovitý, vstřícný ke starým lidem a já jsem přesvědčená, že kdyby ten kluk měl nějaké vedení a byl hodně daleko od příbuzných, že by z něho něco mohlo být. On se ale stýkal s kriminálníky,

s podsvětím, s tou nejspodnější galerkou a to ho samozřejmě poznamenalo. Když upil, rád se porval a dokonce si v tom liboval. Když potřeboval cigarety, nebo půjčit peníze, vždycky přišel za mnou. Budiž mu ke cti, že vždycky všechno vrátil. Ve svém volnu mě chodil venčit Žandu, když jsem si ji vozila do práce. Jak se dozvěděl, že mě umřel Honza, přišel za mnou do kanceláře a nabídl svoji celou výplatu, abych prý měla na pohřeb! A to jsou momenty, na které se nezapomíná. Jenže on pil tolik, že měl absence, situace už byla neúnosná a já se s ním musela rozloučit. On to uznal, a přesto za mnou chodil domů a vždy pofeferoval, kde a co zrovna dělá. Dlouhou dobu dělal u jakési stavební firmy, samozřejmě na černo a byl rád, když dostal zapláceno keš. To stačil první dny propít, a aby toho nebylo málo, dal se na automaty. Dobře rok jsem o něm nevěděla a najednou se objevil. Zcela hrdě hlásil, že jede přímo z Bohnic na propustku, kde si prodělává detox. Líbí se mu tam, má teplé jídlo, je oblíbený, protože je pracovitý, získává jakési body a zvykl si i na sezení, kdy každý o sobě musí před fórem vyprávět. Je zajímavé a potěšující, že už si našel práci v nemocnici i s ubytováním a jak mu tahle životní etapa skončí, chce se snažit žít zase trochu normální život. Jak dlouho mu to vydrží, to nevím, ale přála bych mu trochu štěstí.

Večer se zastavil opět pan učitel, chce si více méně popovídat. Škoda, že jsme němčinu trochu odsunuli na vedlejší kolej. Ale v současné době na ní není čas, protože se probírají jeho a Myslivcovy existenční podmínky. Je jedno, zda jde o státní či soukromý sektor. Přišel s Lucinkou, což je malý knírač. Bude jí patnáct let a ještě pamatuje moji předešlou Žanetku. Věk se náležitě podepsal, je už hluchá a skoro slepá, má vodu na plicích, pokašlává a je to strašně smutný pohled. Ač jsem se zařkla, že bych jiného cizího psa nikdy nestříhala, v tomto případě jsem ráda udělala výjimku. Je hodná, při stříhání drží, a když ji netrimuju, je to za chvíli hotové. Stříhám ji u nich, aby byla ve svém prostředí a lépe to snášela.

Pan učitel žije léta v harmonickém svazku s Pavlem, který má roztroušenou sklerozu. Nemá koordinované pohyby, doma se pohybuje slušně, ale pořád musí mít jakousi oporu. V domácím prostředí stačí nábytek, venku používá francouzské berle. Zvládne i domácí práce, jako je vaření, nebo žehlení. Finance táhne pan učitel, a protože z důchodu ani toho učitelského se nedá vyžít, tak musí ještě pracovat a dojíždí denně vlakem do školy za Prahu.

To, co nám vypravuje, nejde ani popsat, jak se chovají dnešní žáci základní školy, jak se chovají jejich rodiče k učitelskému sboru, jak se drží zuby nehty staří kantoři a nechají si do slova nasrat na hlavu jen proto, aby ještě měli nějakou kačku jistou. Děti jsou agresivní, sprosté, neučí se, a když o přestávce dvojice souloží na jednom ze záchodů a nikdo s tím nic nedělá?! To je vrchol a podhoubí pro další, kteří je budou následovat. Podotýkám, že jde skutečně o školu základní, pancharti jsou pod zákonem a on to nikdo neřeší.

Jsou to nesmírně těžce vydělané peníze a pan učitel je důklada, který se snaží děti zaujmout, doma si připravuje celý víkend různé testy, rozdává to ve třídě a při první příležitosti se po chodbách válejí složené vlaštovky z těchto testů, samozřejmě nevyplněných. Jedno přísloví říká: "Čím víc se s hovnem mažeš, tím víc smrdí"! Je to pravda a v tomto případě je lepší situaci ve škole řešit napalmem, nebo semtexem. Bohužel neupadá jenom školství, doba to nese, že úpadek je i v jiných oborech.

Během několika posledních desetiletí jsme žili v kultuře privilegující slávu, peníze a moc. Mnoho z nás podlehlo názoru, že to jsou právě ty hodnoty, o něž stojí usilovat. Nikdo si nevšiml, že tomu tak není, dokonce, zda není už příliš pozdě?

Další víkend, už třetí týden kašlu, nikam nejezdím za úklidem, tak aspoň maluju. Myslivec slaví znechuceně narozky, jeho myšlenky ohledně práce se honí hlavou. Nikdo to za něho nevyřeší, musí sám. Kdekdo mu radí a v kuchyni u stolu je geroj. Jenže blíží se cesta do práce a je to zase tam, kde to bylo.

Sama mám taky raději smír a slušné, byť nepříjemné jednání. Ale holt s někým to nejde, tak na hrubý pytel hrubá záplata. Já mám jen strach, aby to Myslivec ustál a neodnesl to zdravotně.

V pondělí se mě nikam nechtělo a přemýšlela jsem o včerejším telefonátu. Díky vlivům počasí jsem přišla už o dvacet tisíc a teď ještě do budoucna budu mít o čtyři méně.

Krise dolehla i na mě, a když se vžiji do situace Jany, dávám jí za pravdu. Taky bych nechtěla po rozvodu, aby mě bývalý muž platil úklid. Je to gesto? A co potom výčitky v budoucnu? Nevím, ale s Janou jsem se rozloučila, obě nás to mrzí a na Žernovku mě cesty na dobro odpadly.

Jsem ze všeho trochu rozčarovaná. Myslela jsem si, že to budu jednou já, kdo s tím sekne. Asi to mělo být a na řadu přijde něco jiného? Nechám se překvapit. Trochu už jsem si za ty dva měsíce zvykla na volnější způsob života. Mám víc času na malování a psaní. Ale zase nemám peníze. Dobře, nemůžu mít všechno. Hlavně, že mám kolem sebe pár dobrých přátel, že jsem zatím zdravá, že mám co jíst, že jdeme čas od času do společnosti, zatancovat si a mám na zaplacení nájmu.

Volali z Castingu, že je ve čtvrtek natáčení, ale já to odmítla. Celý den v tomhle počasí venku, to bych se kašle nezbavila nikdy a v pátek je ples, který si ujít nenechám, protože miluji tu atmosféru.

Volala též Kikina, že by se v pátek dopoledne zastavila, má volno a odpoledne jede do Třebářova na masopust. Potřebuje k vypůjčenému kostýmu nějakou speciální bižuterii a tu u mě najde zcela určitě.

Čeká mě žehlení, úklid v designu, přijde Boženka. Nechci nikoho a nic odřeknout, ale když se chce, jde všechno skloubit. Horší je, že se pořád ozývají průdušky. Už mě to nebaví, prášky v lékárně mě už stály hotový majlant, ale přeci nebudu chodit po doktorech! Snad kašel jednou odezní, bylo by už na čase! Budu trpělivá a uvidím kdo z koho.

Středa je trochu mimořádná, protože se sejdu s Tomášem ve všední den v poledne v Praze a krom vyřizování v bance zajdeme spolu i na oběd.

Zvoní další telefon a Eva z Louňovic se ptá, jak jsem na tom v sobotu, že nemá hlídání pro holky a musí mimořádně do školy. Gary v Singapuru, dědeček v lázních. Vždycky jí chci vyhovět. Že se nevyspím po plese mě až zas tak nevadí, ale nepojedu do Louňovic po sněhu a ledu. Má nápad, že by mě holky přivezla, a já souhlasím.

Večer opět volá nešťastný a rozzlobený pan učitel. Šel do bankomatu a vydělané peníze dosud nedorazily a on nemá ani na cigarety. Zastavil se u nás na kafe, já mu půjčila peníze, on se uklidnil, a odcházel spokojený, že si jde koupit vytoužené cigarety.

Večer volá z Německa Katka a loučí se, následující den letí s Petrem do Egypta za teplem. Zároveň přišla SMS z jedné agentury, že jsem byla vybraná na natáčení jakési reklamy, která se koná ve čtvrtek. Sice žádný velký peníz, ale nemusí přšet...

Akorát jsem se chystala, že půjdu ke kadeřnici, která je úžasná a vždycky vyjde vstříc. Někdo zvoní na baráku. Kdo to asi je, když nikoho nečekám? V bytě u dveří zvedám telefon, a ptám se kdo po mě touží. Ejhle! Ona Kadlečka. Divím se, že nezavolala předem, ale to je celá ona a

hned vysvětluje. Jela tramvají a chtěla si koupit lístek přes mobil. Protože jí to nešlo, dostala strach, vystoupila a šla si ke mně půjčit na dvě jízdenky. Daly jsme si aspoň kafe a odešla, šťastná, že má na tramvaj. Bože to je život! V dubnu jde oficiálně do důchodu a poslední tři měsíce před důchodem přišla o práci. Léta dělá ve stavební firmě sekretářku a účetnictví. Nikdo jiný nevidí tak dobře do karet dvěma společníkům, kteří firmu vedou, tak jako ona. Hamižnost lidí nezná hranic a oni si jí dovolí říct, že nejsou kšefty, že nejsou peníze a tudíž, že jí nemohou dát výpověď, protože by museli dát tři měsíční platy, které jsou dány ze zákona. Já bych si tak přála, aby ti rádo by podnikatelé, pro které je každý zaměstnanec pouhým hadrem na podlahu, aby se jednou dostali do stejné situace. Ale proč do stejné? Z celého srdce bych přála i do horší! Ta holka je ráda, když z platu zaplatí složenky a pytle žrádla pro své dva hafany. Autem už dávno nejezdí, protože nemá na benzin a jak je vidět, stěží jede tramvají, protože si musí půjčit i na dva lístky. Kam jsme se to propracovali? Tak si to málo kdo představoval. Proč ti lidi zvonili klíči?

Já nezvonila, já byla v té době ve Stockholmu a vracela se akorát na generální stávkou. Tolik lidí na letišti jsem v životě neviděla. Byla to převratná doba, kdy komunisti měli jít do háje, ale nešli a ti, co je nahradili se derou o koryta a páteř nemají pražádnou.

Žádný samet! Komunisti se měli houpat na kandelábrech hezky pěkně pro výstrahu.

Vždycky, když si na tu dobu vzpomenu, tak se ve mně vaří krev.

Raději odbočím a budu pokračovat v tom, co se událo. Psal mě mail můj filmový manžel, protože dostal počítač. To je to samé. Důchod malý, tak si přivydělává v komparsu. Jenže tolik těch nabídek není, chlap se hůř doma zabaví a pořád si stejská. I když zrovna on je mimořádný. Vaří, pere, žehlí, uklízí, chodí nakupovat, jeho paní dosud pracuje.

Má sice koníčka, ale chybí mu chuť a síla, aby ho realizoval. Nádherně maluje starou Prahu. Pár obrazů jsem od něj dostala a chci ho dokopat k výstavě. Jenže on když konečně něco namaluje, tak to rozdá a zase nic nemá. Tak to řešíme tak, že jakmile něco dodělá, dá to ke mně do úschovy a až toho bude dost, obrátíme se opět na pana ředitele hotelu ILF, který mě vloni umožnil udělat si u něho výstavu i s vernisáží.

Je to práce, ale ten pocit stojí za to. Letos možná vyjde další výstava. Doma toho moc nemám, chtělo by to o místnost víc, jako ateliér. Vzhledem k tomu, že vytvářím věci pro pension, kde to už visí v apartmánech, na chodbách i kuchyňkách, jsem předem domluvená, že pokud dojde na výstavu, umění si zapůjčím a zase vrátím. Moje věci zaberou dost místa, ale ten, co maluje obrázky, ten tolik prostoru nepotřebuje.

Chci jít se Žanetkou ven, ale před cestou ji ještě pročešávám, aby se líbila pejskům, které potkáme. Všímám si, že na jednom struku je jakýsi výčnělek, který tam dříve nebyl. Nezdá se mně to, dlouho nepřemýšlím, беру Žandinu knížku a jdeme na procházku cestou na veterinu. Na štěstí nikdo v čekárně, vypadalo to tedy nadějně. Pan doktor výčnělek zkoumá ostřížím zrakem a říká, že by to chtělo odoperovat. Nejprve se ptám, zda stačí lokál, nebo v celkové narkóze? Jestli bude hodná, stačí lokál. Řekla jsem, nechť to tedy udělá hned. Chtěli mně poslat do čekárny, že když mě neuvidí, bude klidnější. Vysmála jsem se tomu výroku a řekla, že všechno děláme společně a že ji samotnou na sále nenechám. Držela jsem jí hlavu a přední packy. Sklonila jsem se nad ní a řekla, že musí být hodná, že to bude za chvíli hotové, pak že jí něco koupím na zoubek a začala jsem vypravovat pohádku o Křemílkovi a Vochoomůrce, jak pekli kaštany. To vždycky zabírá, když ji stříhám a z počátku je neposedná. Pan doktor onen výčnělek po umrtvení zlikvidoval kauterem, vydesinfikoval a namazal. Ona byla mimořádná a ani to dlouho netrvalo. Než jsem zaplatila, Žanda si stoupla před šuplík s laskominami, že se pan doktor nestačil divit. Dostala tedy na zoubek už v ordinaci a pak jsme si šly koupit ještě

spolu. Byla jsem hrdá a pyšná, když byla chválena, jak byla statečná. Na co nějaké otálení. Když se má něco udělat, tak co nejdřív. Domů skotačila po zmrzlých chodnících a evidentně ji nic nebolelo. A co si pan doktor se sestrou mysleli o nás dvou je mě srdečně jedno. Všechno totiž Žandě vysvětluji. Co nás čeká, co budeme dělat, kam půjdeme, kdo přijde na návštěvu, se vším je srozuměna. Ono to funguje a nikdy není nijak zaskočena. Dělal jsem to tak i s předešlou Žanetkou a můj slovník už znala z paměti. Někdy ani nemusím nic vyřknout, jen si to myslím a ona už vystartuje a je v očekávání. Směju se a chválím její intuici. Prý je to tak se psy, na které se hodně mluví. My dvě si maximálně rozumíme.

Je mě líto pejsků v útulku, pejsků chovaných i doma, ale jaksi přehlížených. Pes nepotřebuje jenom žrádlo, pelíšek a nějakou hračku. Potřebují kontakt s člověkem. Chtějí se vyblbnout, pohrát si, zaběhat, pomazlit, pohladit, touží po lásce. Každý, kdo si pořizuje psa by si měl dobře rozmyslet, zda je schopen tohle všechno poskytnout několik let po sobě. Odpoledne jsem Žandu zanechala doma, opět vše vysvětlila a zamávala pod oknem. Místní pejskaře tím vždy pobavím, ale je mě to jedno.

Jdu na tramvaj. Než se doplazím do kopce po tom lesklém ledu, ujelo aspoň pět tramvají. Konečně nastupuji do dvaadvacítky a šíbuju se na zadní plošinu. Nikdy si v žádném dopravním prostředku nesedám. Vadí mně, že na sedadlech posedávají bezdomovci, dělníci ve špinavých montérkách a zbývající sedadla obsadí omladina. Když pak nastoupí někdo starší, rozhodně to nebude ta omladina, která by vyskočila a pustila sednout. A že bych zrovna musela nějakému lachtanovi sedět na stehnech a dotýkat se, fuj, to fakt raději postojím.

Tak postávám a pozoruji. Tramvaj jede do kopce poměrně rychle. Starší chlap s ruksakem na zádech vstává a batoh sundává ze zad, aby se mu lépe sedělo. Jenže, jak tramvaj cukla, neudržel balanc, v rychlosti se neměl čeho zachytit, a spadl přímo na hubu. Dunivá rána probrala všechny sedící před ním. Dvě holky mu pomohly vstát, znovu posadit a daly na klín ten nešťastný batoh. Musel vidět všechny svaté. Teče mu krev z nosu, má rozbité čelo a tvář. Jedna z holek mu podala balíček papírových kapesníků. On je otřesený, vyvedený z míry a místo, aby otřel krev, těmi kapesníky čistí kabát. Zbytečný úraz! Mohl počkat do stanice a v klidu batoh sundat. Byla to dělovka, určitě otřes mozku a čeká ho asi bezesná noc. Je cizí, ale i tak je mě ho líto. Uvědomuji si, že ta zdravotní sestra se nezapře, mám to v krvi. Na dědka myslím i na zpáteční cestě od kadeřnice.

Kikina si přišla vybrat něco na masopust z mé nepřeberné šperkovnice a spěchá na vlak. My se Žandou k Botiči a něco málo hned při té příležitosti nakoupím v Lidlu. U Botiče vedou příkré úzké schody dolů k tekoucímu potoku. Botič je místy až doprostřed zamrzlý, ale jak silná vrstva ledu je, to nikdo neví. Moc bych na to nesázela, vzhledem k tomu, že místy proudí voda těsně pod ledem. Pohled je to ale krásný, typicky zimní, skoro pohádkový. Zamrzlá voda a ještě s vrstvou čerstvě napadaného čistého bílého sněhu.

Jak tak jdeme, vidíme u schůdků dvě holky školou povinné, jak by rády chtěly dolů po schůdkách. Nějací kluci jsou pod mostem, zřejmě spolužáci a holky by je chtěly následovat. Jak se tam ti kluci dostali, nevím, ale schody nemají ani hrany, jsou obalené ledem. Žanda byla zvědavá, co se bude dít, tak tam postávala a otálela. Jedna z holek zkouší, jak ta ledová stěna klouže, je bezradná a má určitě bobky. Líbilo se mně, že vypadala odhodlaně, tak jsem jí navrhla, ať se chytne jednoho konce vodítka, že jí pomůžu a budu jistit. Zaradovala se a nadšeně přijala nabídku. Když byla asi v úrovni čtvrtého schodu, vraceli se kluci z pod mostu a jeden z nich měl mokré džíny do půli steh. Holčičku jsem vytáhla zase zpátky, ale i tak se upřímně děkovala. Kluk si hrál na frajera. Nevím, jak došel domů, když ta mokrá džínovina

na něm přimrzala. Jóó, tak dlouho se chodí se džbánem pro pivo, až se ucho utrhne. Nebo: Tak dlouho se chodí po zamrzlém Botiči, až se ledy prolomí. Jak ti kluci vylezli, nevíme, už jsme se rozloučily a šly za nákupem. Cestou zpět těžké tašky na ramenou, tíží mě brambory, cibule, mléko a psí konzervy. Přiběhl za námi rotweiler a osmiměsíční vlčák, tak si Žanetka ještě zaskotačila.

Doma jsme se sešli s Myslivcem, papání, koupání a přípravy na ples. Před odchodem přišla SMS od Michala, který vlastní u nás v domě kavárnu. Zval nás na večer. Děkovala jsem za pozvání a řekla, že jdeme na ples. Prý to nevádí, určitě bude otevřeno, až se budeme vracet.

Na plese to nebylo jako jindy, obtěžoval mě neustálý kašel, nedala jsem si ani jedno pivo. Začala jsem šampaňským při uvítání a pak v něm pokračovala. Tombola byla mimořádná, ale nic jsme nevyhráli. Nevadí. Nemusím se holedbat u stolu stovkou zakoupených lístků. Polilo mě horko, když tajemník hlásil číslo sto dvacet pět, což byla cena darovaná Spilkou a šlo o mohutný monstrózní stůl. Nechala bych ho na place, jako vepřovou hlavu tenkrát na mysliveckém plese. Hlavu si tenkrát ale odnesl Myslivec, zpracoval a taky snědl. Se stolem by to bylo horší. Přijdu dolů k parketu a pan tajemník se omlouvá, že to je číslo sto dvacet devět, že se spletl. Měla jsem v tu chvíli obrovskou radost. Raději žádná výhra, než krám, který se nikam nehodí. Zabalili jsme to tam o druhé hodině a jeli domů s tím, že se stavíme na kafičko. Cesta byla dost špatná, ledové umrzlé zrcadlo, Myslivec jel pomaleji, ale dobře. O Žanetku bylo postaráno, spala u Kadlečky a byla s Girem a Forestem.

Když se zaparkovalo, zašli jsme do přeplněné kavárny, kde jsme dali oba dva pivo Lobkovice a kávu. Michal nás přišel přivítat a pivo si dal nejen s námi, ale dokonce nás na něj pozval. Byli jsme jen do čtyř hodin, chtěla jsem se trochu vyspat, neboť jsem musela jít dopoledne pro Žanetku a bylo přece domluveno hlídání Natálky a Verči z Louňovic.

Udělala jsem pro všechny oběd, a abych s holkama zabila čas a Myslivec si mohl odpočinout, vzala jsem je na výlet na Roztyly. Potřebovala jsem uklidit pension. Šla s námi Katka, což jsem zvlášť ocenila, protože si malovala s holčičkami a já mohla uklízet. Cestou zpátky už se stmívalo, doma nás čekala připravená svačina, holky už rozvázaly, bylo to na ně dlouhé bez mámy. Myslivec byl úžasný, postavil holkám do pokoje stan a věnoval se maximálně. Večer pak přijela Eva, dala si jen čaj, chvíli zůstala a pak odjely domů. Opět se stavil pan učitel, chtěl vědět, jak jsme všechno zvládli.

Už je to zase měsíc, co Tomáš oslavil čtyřicítku. Dny utíkají, ale stále sníh, led, klouzání, zima a nevlídno.

Začíná zimní olympiáda. Nejsem nějaký zapřísáhlý fanda, ale když máme nějaké želízko v ohni, pokud mám čas, tak ji sleduji. Dnes večer rychlobruslí Martina Sáblíková, která není želízkem, ale přímo železnou okují.

Přes den trochu údržba po bytě, ale plácám se od zdi ke zdi, pořád kašlu, je to unavující a už to chytil i Myslivec.

Sledování nočního přenosu a Sáblíková má první zlatou! Vždycky mně dojde, když sleduju tu nesmírnou radost a štěstí. Byl to mimořádný výkon od holčičky, která k tomu nemá u nás ani podmínky, protože naše republika nevlastní žádnou rychlobruslařskou dráhu.

Nejsem žádný velký patriot, ale potěší, když někdo z malé zemičky vytře zrak celému světu.

Nikdy si nenechám ujít hokejové utkání našich s Rusy a nikdy jim nepřeju vítězství, kdyby byli sebe lepší.

Ráno na mne Žanda kouká upřeným pohledem a to znamená, že chce jít kakat. Mám ještě na sobě noční košili, radost z toho nemám, ale co naplat? Košili nasoukám do kožených kalhot, přehodím přes sebe bundu, napařím čepici a vyrážíme do parku. Připadám si krajně zanedbaná. Neumytá, nevyčištěné zuby, prostě holka k pohledání. Poklábosím s pejskaři, Žanda nechá v parku několik bobků a vracíme se domů. Vrhla jsem se na úklid a pak jsem se dala do gala já. Najednou konstatuji, že je první ráno po dlouhé době, kdy nekašlu. Že by byl konečně kašel na ústupu? Bylo by záhodno.

Večer volal Tomáš, že poslal fotky z plesu a peníze na zubaře, abych se konečně mohla objednat. Udělala bych to bývala už v prosinci, ale zaskočilo mě počasí a peníze jsem utratila za vánoční dárky.

Tak kašel zdaleka není na ústupu, prochrchláváme si společně s Myslivcem až do ranního kuropění.

Další den je Myslivec doma a já mohu být celý den klidná. Spal tu Vojta, tak jsem ho jen vzbudila a připravila svačinu do školy. Chtěl něco měkkého, protože ho bolí zuby. Tak tedy měkkého a zároveň netradičního a překvapujícího. Namazala jsem dvanáct kousků vecky, pokladla mortadelou a uzeným sýrem. Ten celý komínek vek po dvojicích jsem naskládala do úzkého sáčku od vecky, celé omotala leukoplastí a převázala krásnou modrou mašlí. Škoda, že nejsem mouchou. Ráda bych pozorovala, jak se hladový Vojta dobývá do svačiny. Ať to ten kluk nemá stereotypní a fádni. Možná na to jednou bude vzpomínat s láskou.

Prchla jsem z domova dřív, než to zjistil.

Sice už mě neskočí na špek tak, jako dřív, ale jednou se mě podařil grandiózní kousek. Do prázdné láhve od šampaňského jsem mu nalila šťávu. On měl po svačině žízeň, ale bál se to vytáhnout ve škole z batohu. Vzal to domů, dal do lednice a večer volal, že si to vypijí s mámou, až se vrátí z divadla. Uvedla jsem to na pravou míru, ještě než to nalil do sklenic.

Nebo měl zabalený chleba v mikrotenu a na krajíci byly nalepeny samolepky pro pobavení. Vojta sice kroutí hlavou a pomalu si klepe na čelo, ale na tuty se s takovou svačinou nemůže nikdo ze třídy pochlubit! A ještě k tomu svačina připravená s láskou od macochy!

V sedm dvacet byl sraz na reklamu Akvavit v hotelu Evropa. Nevěděla jsem co je Akvavit. Posléze jsem se dozvěděla, že jde o dánský nápoj. V tašce sebou náhradní boty a jednu variantu oblečení, tak, jak si přáli. Pořád zima a sníh, nikam se nechce, ale co se dá dělat. Určitě na místě určení budu jiného názoru, jako tomu bývá většinou vždycky. Sejde se známá parta. Komparsu bylo kolem třicítky, jen aby se zaplnily stoly v kavárně. Mám ráda, když je co nejméně lidí. Davové scény nevyhledávám. Bohatá snídaně připravená na stolech, ale nedávám si ani kafe. To jsem si dala před odchodem a jíst po ránu nemusím. Pak jsme byli vyzváni, abychom si zašli do kostymérny, kde byla Tereza, která je u komparsu dost obávaná. Já s ní nikdy nic neměla, většinou odsouhlasí, co mám na sobě. Eventuálně sundám šálu a nijak se s ní nedohaduju. Musí být rázná, když je v časovém presu, ví, jak půjde kamera a nějaká baba se s ní pře o tom, že to stejně nebude na kameře vidět. Já osobně bych takové lidi rovnou poslala domů, ať mají na sobě co chtějí. Jak si vysvětlit, když den předem přijdou z agentury dispozice, kde je v esemesce napsáno: jde o luxusní restauraci, jdete na oběd, ne večerní oblečení. Pouze barva bílá, šedá, béžová, nebo hnědá. Nepochopím, že ženské přijdou v černých dlouhých róbách lemovaných stříbrem? Nebo další extrém! Mini sukně, holé pupky s peercingem a nevkusná strakatá potištěná bavlněná vytahaná trika? To aby si ty kostymérky hodily mašlí! Pochopím, že ne každý chlap má v šatníku obleky různých odstínů, ale ženská

by měla mít natolik rozmanité oblečení, které lze různě kombinovat, a potom následně vybrat požadované.

Sešla se známá parta, sedíme v prvním patře u stolů a čekáme, co se bude dít. Z kostymérny vychází šest mladých servírek a šest číšníků. Za nimi následují kuchaři v rondonech a vysokých naškrobených čepicích. Jen jeden kuchař je atypický nejen postavou, ale i pepita oblečením a nízkou čepicí. Později vidíme, že pak stepuje se sekáčkem na maso.

Reklama byla v duchu muzikálu a celý den se hotelem Evropa nesly svižné rytmy. Dánové měli požadavky, které náš štáb beze zbytku plnil. K obědu jsme dostali guláš v jídelně pro personál. Místo knedlíků jsem si dala housku. Vždy nevycházím z údivu při pohledu na lidi, kteří dokáží sežrat takové množství jídla jenom proto, že je to zadarmo. Bohatá snídaně, teplá i studená, sladká i slaná, ovoce, jogurty, dorty, prostě na stolech je vše a v množství, co hrdlo ráčí. Uplyne pár hodin a už se veze v barelech polévka. Po obědě se stoly doplňují různými bagetami a do velkých skleněných mís se sypou sušenky, brambůrky, slané tyčinky, Ovoce a zelenina je v chladících boxech. Mne pak posadili ke stolu s Mirkem. Před něj postavili pivo, přede mne sklenici se šťávou z černého rybízu, která vypadá jako červené víno. Hned jsem naše sklenice vyměnila, aniž si toho kdokoli všiml. Talíře před námi perfektně na oko nazdobené a nikdo z komparsu nesmí jíst mimo záběr. Já se ale piva napila, dokud bylo čerstvě natočené. Jak postupně klesá pěna, chodí průběžně takový čičmunda a dlouhou lžící dává do sklenic téměř totožnou pěnu a jaksi kaširuje, aby ta sklenice vypadala lákavě. V záběru to pak vypadá velmi věrohodně. Samotné pivo je nealkoholické a pěna se vytváří ze skutečné pěny Plzeňského piva a mixuje se ztužovačem. Pak už to pít nelze. Těžko se sedí u piva v teple reflektorů a jen se na něj dívá. Upíjela jsem, až bylo téměř vidět dno sklenice. Přišel čičmunda doplnit pěnu a já mu řekla, že mají nějaké divné pivo, z kterého se ztratila nejen pěna, ale i samotná tekutina. Smál se a přinesl mě nové, čerstvě natočené. Bylo pořád na co koukat, servírky s číšníky tancovali, kuchař stepoval a skoro to vypadalo, že hlavní hrdince po loku Akvavitu narostou křídla. Při tanci ji číšníci vyzdvihli do výšky. Celé to bylo pěkné, ale děsně zdoluhavé a na konci natáčecího dne toho měl nejen štáb plně zuby, ale i kompars. Štáb poděkoval, všichni si zatleskali a začal úprk do kostymérny a pro žold. Někteří komparsisté sledují hodinky a vymýšlí spoje, jak se dostat co nejrychleji domů. Ne všichni jsou totiž z Prahy. Já pak jela s mým spolustolovníkem na Karlák. On pokračoval na Barrandov, já dvaadvacítkou za Myslivcem a Žanetkou. Ráda se vracím, vím, že mě někdo očekává.

Tak honem do vany smýt ze sebe celodenní přece jenom únavu z nicnedělání. Když lezu do županu, někdo zvoní. Koho to k nám čerti nesou? Jdu v tom županu otevřít hlavní dveře do domu a za nimi stojí Katka. Vůbec nic nebylo naplánované, ale ráda jsem ji viděla. Dali jsme kafe a já v tu chvíli měla hned tři posluchače, protože Žanda je přilepená na noze a musí taky všechno slyšet.

Ráno nezbytná procházka do parku, abych mohla v klidu nechat vyvenčenou Žanetku doma a mohla jet uklidit Robertovi do Strašnic. Za čtyři hodiny byl byteček jako klíčka, ale ještě mě čekalo žehlení dole v útrokách baráku. Tam stálo super nové žehlicí prkno s hypermoderní žehličkou, jejíž šňůra se dává do zásuvky přímo na prkne. Já to zapnula, jenže žehlička stále studená a ne a ne se rozežhát. Volala jsem Robertovi, který řekl, že to zařídí a pošle za mnou sestru, ta bydlí v téže baráku. Obě s Monikou jsme stály nad studenou žehličkou a já byla ráda, že to asi nebude moji blbostí, ale závada bude opravdu v žehličce. Pak se do toho vložil jejich tatínek, zakroutil termostatem, žehlička se rozežhála a on pravil směrem k Monice, že by ji vyhovovala žehlička na dřevěné uhlí. Samozřejmě to platilo i na mě. Já už byla nervozní,

že je hodně hodin a Monika se nabídla, že bráchovi těch pár triček vyžehlí, abych šla domů, což jsem nesmírně ocenila.

Cestou domů jsem zašla do knihkupectví, vyšla zase knížka Fouskovi a já s nimi mám dohodu, že vždy pošlou SMS, a já si pak novou knížku od Fouska přijdu k nim koupit. Je to dobře zařízené a funguje to tak už aspoň třetí rok. Cestou nákup a hurá za Žanetkou. Po odpolední procházce jsem ji po dlouhé době ve vaně umyla šamponem. Koupání má ráda, nechá si všechno líbit a po vyfénování je načečraná jako medvídek.

Ozval se pan učitel, že potřebuje prodiskutovat, zda marodit či nikoliv. Nebylo mu dobře, šel k doktorce, ta naměřila vysoký tlak a pravila, že srdíčko utíká. On to sice okomentoval, že to je dobře, kdyby tomu bylo jinak, je to horší. Taková reakce je mu vlastní a to se mě na něm líbí, že hned neskuhrá a nepodává se tomu. Nakonec nedorazil, neboť ho přepadl spánek a to je konec se vším.

Volala Kikina s Tondou, dohadovali jsme, jak kdy a kde se sejdeme, protože příští týden je Vojtův maturitní ples, na který jdeme všichni.

Z ranních zpráv se dozvídám, že Pljuščenko neobhájil zlato a je tedy za Američanem druhý. Měla jsem obrovskou radost. Nejsem ani trochu škodolibá, ale když jsem si v týdnu přečetla rozhovor s tímto krasobruslařem, nabyla jsem dojmu, že si hraje na Boha, který sedí na Olympu a nikdo mu nesahá ani po kotníky. Z kovu preferuje pouze zlato a platinu, stříbro a tudíž druhé místo je pro něho absolutní debakl. Ruská mužská kategorie upadala, ale ani federace ho nepodporovala, protože nevěřila v jeho návrat s jeho úspěchy po předešlé pauze. Putina má za cara a jemu i všem ostatním dokáže, že je nejlepší z nejlepších. Má tituly, peníze, pocty, auta, motorky, domy, ale vyzdvihl, že vlastní na čtyřicet kousků hodinek těch nejlepších značek. To mě pobavilo, všichni víme, že Rusové si vždycky potrpěli na hodinky. Měli Pobědy, k jiným značkám se nedostali a jejich okřídlené Davaj časy jsem slyšela i v osmašedesátém na Velvarské. Já nikomu nic nezávidím a za obrovskou dřinu přeju úspěch, který je zasloužený. Ne nadarmo se říká, že pýcha předchází pád. Kdo vlastní stříbrnou medaili z olympiády, může mluvit o jistém úspěchu. Ne tak Pljuščenko, který se netají tím, že stříbro je pro něho podřadným kovem.

Nemůžu za to, osmašedesátý rok se nedá odpustit, nedá se udělat silná čára, prostě беру šmahem všechny Rusy a v jakémkoli odvětví jim přeju prohru z celého srdce. Zvláště pak, když nemají v sobě kouska pokory a holedbají se, že jsou ve všem nejlepší. Bohužel to vidím i na druhé Žanetce, jejíž tatínek pochází z Ruska. Prostě geny se nezaprou. Ona taky musí za každou cenu vítězit a ukazuje všem psům, kdo je vůdce smečky. V listopadu si hrála v Grébovce a všech sedm psů zatáhla do Botiče. Jejich majitelé mě v tu chvíli rozhodně ani trochu nemilovali, když v zimě vylézali jejich milácci urousaní a špinaví...

Tak a co mne čeká dneska? Musím se objednat k zubaři a domluvit předem taxikáře na ples. Dopoledne mám sraz s Petrem v agentuře. Odtamtud zajedu do designu a ještě mě čeká Raiffeisenka na Národní třídě, kde si musím vyzvednout kartu, abych měla přístup k Tomášovým penězům. Zní to pěkně, ale nevím, zda budu mít někdy sílu připravit ho o mamon.

Včera v noci jsem poslala 20 000kč na účet Myslivcovi, aby bylo z čeho platit nájem. V současné době Myslivec prožívá dost krušné období. Vztahy v práci silně napjaté a já jen čekám, kdy dojde trpělivost a Myslivec za sebou zabouchne dveře a ze Spilkárny odejde nadobro. To, co si rádo by majitelé firmy dovolí směrem k zaměstnancům, je víc než do nebe volající. Když majitel tři dny po výplatním termínu vůbec vypustí z huby takovou

nehoráznost, jako že Zákoník práce umožňuje majiteli firmy posunovat termín podle toho, jak mu to vyhovuje a přes sekretářku řeší předání výplaty, jenže bez jakéhokoli upozornění podstatně nižší, to je víc než na pováženou. To je skoro jako s tím Pljuščenkem. Já na to mám, já si můžu všechno dovolit. Ale taky se říká: všeho do času, pán bůh na věky. Všechno se každému vrátí, třeba v jiné podobě, ale zaskočí v tu nejméně příhodnou dobu. Já si v koutku duše přeju, aby ty velkomožné pány něco srazilo na kolena. Boženka říká: co vysíláš, to se ti vrací. Určitě na tom něco je.

Já sama byla jakousi vyšší mocí taky potrestaná. Odešla jsem od chlapa, který mě miloval, snesl by modré z nebe a naprosto nic mně nescházelo. Jenže já netoužila po hmotných statcích, já chtěla chlapa! Když mě vstoupil do cesty opravdu ten pravý, kterého jsem dokonce následovala k pomyslnému oltáři, oběma na rovinu jsem hned všechno řekla a nijak tu situaci neprodlužovala. Je trochu divné, že jsem neměla zas až tak moc výčitky. Proč mě ale nebylo dopřáno s vytouženým chlapem zestárnout? Proč vážně onemocněl? Proč mě umřel? Je to samé proč a jsem toho názoru, že to bylo něco z hůry, něco mezi nebem a zemí. Na jedné straně jsem ublížila a na druhé jsem si to sama pěkně vykousla.

Nezastírám, že mě udělalo dobře, když ten mnou opuštěný mě na konci života chtěl vidět a já za ním chodila do nemocnice. Držel mě za ruku a na smrtelné posteli odpustil. Divné! Ale dobrý pocit to byl a jaksi dodatečně mě spadl kámen ze srdce. Nevím, co to bylo za prozřetelnost, že mě na závěr života nastrčila do cesty Myslivce?! Jen doufám, že s tím se mě podaří zestárnout. No zestárnout..., já už jsem stará dost, jen on je ještě mladý. Asi to tak všechno mělo být. Nikdy jsem se s nikým o ničem nedohadovala a za život jsem opustila dva komplet zařízené kvartýry a začala vždycky od samého začátku. Nemrzí mě to ani dneska, mám, co mám, ráda si užiju, ale vyložený luxus k tomu nepotřebuju.

Myslivec pokašlává, je víkend, tak může v klidu ležet. Volá pan učitel, že bychom mohli jít nakoupit do Teska, nechce se mu samotnému. Mně se sice nechce nikam z teplého hnízda, ale Myslivec mě posílá, zřejmě, aby měl chvíli klid a po snídani mohl ještě pospávat. Vcházím s panem učitelem do oddělení ryb, kde v ledové tříšti polehávají lososi, murény a různé velké mořské potvory včetně chobotnice. Vždycky si při tomto pohledu vzpomenu na Andoru, kde jsem něco podobného viděla poprvé. Pod pultem v proskleném akváriu plavou kapři a pstruzi. Jsem pozvána nahoru na kafe, ale dávám přednost pivu, zvláště, když mají Stellu, kterou si dávám s oblibou v Grébovce ve Vinném altánku.

Z Teska jsme ještě zajeli do Lidla. Měli jsme společný nákupní vozík a stále něco oba přihazovali. Kdo by to řekl, najednou u pokladny se nám nákup hromadil v taškách a my šli cestou zpět kolem Botiče jako soumaři. Myslím, že i pod trénovanými zdatnými šerpy by se v tu chvíli podlomila kolena. My to ale zvládl! Když jsem doma sundala těžké tašky z ramen, jako bych měla křídla. Pan učitel to měl horší, toho ještě čekalo pět pater

Po obědě jsem zajela do designu, uklidila jen dva pokoje, vybrala od klientů peníze a s dobrým pocitem jsem se vracela domů. Z lednice jsem si vzala na cestu ledovou kávu, před penzionem zapálila cigaretu, už se pěkně šerilo, svítil měsíc a já s dobrým pocitem kráčela na metro. Blaží mě, že ještě dovedu ustát ten nápor práce. Čeká mě neděle, kdy nic nemusím a můžu si užívat tepla domova byť s uprskaným nastydlým Myslivcem. Ten si stavěl loď Santa Maria a do toho přišel na kus řeči pan učitel. Mám ráda ty večery, kdy někdo přijde, vyprávějí se různé historiky a při tom vzpomenu na dobu, kdy ještě nebyla televize, a lidi se navštěvovali a uměli mezi sebou komunikovat. Sedět večer co večer u televize by mě asi pěkně ubíjelo.

Dá se říct, že veškeré večery jsou rušné, někdy ale rušnější. Jako třeba příprava na Vojtův maturitní ples. V podvečer přichází Kikina s Tondou, oblékají se u nás, připravuju jim pelech, protože po plese se budeme domů všichni vracet. Boj o záchod a koupelnu, přišla si Katka pro klíče, aby mohla jít večer vyvenčit Žanetku. Přijel Patrik, rodinný taxikář. Ohřívám mu polévku, vařím kafe, jinak se každý obsluhuje sám, nestíhám všechno dohromady. Konečně jsme v cajku a Patrik nás odváží do Kongresového centra. Usedáme k označenému stolu, který je plný příbuzenstva a dobrých letitých známých. Maminka Vojty, Tonda, babička, Jary, Marcela, Kikina, Tonda a my dva. Těsně po začátku ještě dorazila Kačka, sestra Vojty.

Vojtovi to slušelo a evidentně si celý večer užíval. Mně osobně se zrovna dvakrát nezamlouvala kapela ani zpěvačka, ale kvůli mně tam nebyli a mladým maturantům muzika vyhovovala. Šerpování bylo zdoluhavé, protože bylo celkem sedm tříd Střední školy sdělovací techniky v Panské ulici. Ples končil hodinu po půlnoci, Patrik pro nás zase přijel, a protože noc byla ještě mladá a v kavárně Sladkovský u nás v domě bylo ještě otevřeno, zašli jsme na jedno. Šla jsem ale nejprve pro Žanetku, aby o nic nepřišla a užila si s námi. Ráda navštěvuje různé podniky a je tam hodná. Zřejmě jí dělalo dobře, že zbytek noci mohla strávit s námi v hospodě. S Myslivcem a Tondou jsme si dali pivo, Kikina pokračovala v bílém víně. Měla ho totiž málo, protože na plese stačila vypít dvě lahve. Myslivec si ples Vojtíška pochvaloval, a naparoval se jako páv.

Měl proč. Ne každému tátovi maturanta se podaří, aby u stolu v družném hovoru seděla babička, manželka, milenka a současná partnerka. Spaní jsme moc nedali, Kikina s Tondou odjeli brzy ráno do Třebořova. Večer pak přišla Katka i pan učitel a sondovali, jak se ples vydařil.

Další večer nás čekal muzikál Baron Prášil v Hybernii. Tam jsme se o přestávce viděli s rehabilitační sestrou z domova důchodců, s kterou jsem roky pobývala v dvoukanceláři a spolu řešily pracovní a soukromé vztahy. Měla jsem ji ráda, byla hodná, nezáludná, původem Slovenka a tchýni se věnovala, jako málokterá snacha. Pravidelně ji brala i do kina. Jak tak tchýně stárla, vynechávala paměť a jednou Márii nařkla, že ji ukradla zlatý náramek. Ta z toho chudák celé noci nespala a po několika dnech se náramek našel v bubnu pračky. Omluva veškerá žáná! Mária ještě pracuje a já se jí divím. Má strach z nicnedělání, ale o to přeci nejde.

Jak si kdo volný čas naplánuje, takový ho bude mít. Kde stojí psáno, že v důchodu je nuda. Bože! Já se spíš ptám, kde se bere v důchodu trochu víc času pro sebe? Ať plánuju, jak plánuju, času je zoufale málo a vyloženě pro sebe skoro žádný.

Zase se na mně trochu usmálo štěstí a byla jsem vybraná na natáčení Marshall. Myslivec byl v tu dobu registrovaný na Úřadu práce, byla jsem tedy klidná, že jsou spolu se Žanetkou. Byl začátek března, sraz ráno v šest hodin Na náplavce. Ještě se stále držel starý sníh, byla zima, foukal od Vltavy ledový vítr. Ráno ještě tma a nevlídno. Zase to bylo takové brzké ráno, kdy se mě nechce z tepla domova, a říkám si, zda to mám zapotřebí... Přicházím do stanu, jdu okolo cateringu Matouš, což znamená, že jídlo bude výborné jak pro štáb, tak pro kompars. Nevěděla jsem co je Marshall, ale Eva z Louňovic mne informovala, že jde o mamutí obchodní domy v Americe. Měla pravdu. Bylo nás málo, bezva parta a pořád jsme byli v karavanu, kde se na nás vyřádily jak maskérky, tak kostymérky. Pořád nás česaly a líčily, protože na place funěl takový severák, že odvál nejen zlakované účesy, ale dokonce i vrstvy dermacolu na hubě. Hlavní představitelka byla Američanka a v tomto počasí byla celý den bez punčoch v páskových botičkách na vysokých podpadcích. Lehounkou mini sukýnku a

letní svetříček s dírama. Takhle mě obléknout v tomhle počasí, ani bych nestačila rozfofrovat honorář, protože večer bych už asi chtěla. Kolikrát je to těžký úděl!

Reklama přeběhne za pár vteřin, ale co všechno tomu předchází, to si málokdo uvědomí. Za tohoto počasí se točilo jaro. My seděli v Kolkovně u stolečků v kavárně zahalené do plédů, ale jak řekli, že bude záběr, už už si chodila kostymérka pro svršky a sbírala nám je. Po natočení byla změna lokace a my se stěhovali do Dušní, do jednoho butiků. Byly jsme čtyři krejčové, každá seděla u stolu a před námi byl šicí stroj Berenitte. My měly být tak zabrané do šití, že jsme si ani nevšimly, že do obchodu vstoupila Američanka a chtěla zakoupit něco z našich výrobků. Konec byl v osmáct hodin a já spěchala domů smýt vrstvy líčidel a konečně prohrát zmrzlé tělo.

Na středu jsem měla domluvenou večeři v Padově zas po delší době s říd'ou. Ráda jsem ji viděla a dala řeč.

Ráno mě odvezl Myslivec do Louňovic, viděl Skubíka, ale zase se vrátil se Žandou zpět do Prahy. Musel vyřídít nezbytné papíry ohledně Úřadu práce. Zbytečné buzerování, protože od chytrých pánů podnikatelů bylo razítko pouze na originálu a dvě kopie zely prázdnotou. Mě odpoledne odvezla Eva do Říčan na nádraží a já jela vlakem do Vršovic. Cestou se mnou dala řeč mladší paní, která se rozpovídala, že má tři děti a měsíčně musí platit za stravenky a družinu dva tisíce dvě stě. Manžel nemá práci a ona dojíždí do Prahy. Pochválila jsem ji péřovou bundu a ona řekla, že kdyby nebylo second handů, neměli by co na sebe. Cesta vlakem uběhla, s paní jsem se rozloučila a i s nákupem jsem byla ve čtyři hodiny doma.

Katka volá, že Aron kašle a dusí se, musí zajít na veterinu. Já sice nekašlu, ale cítím, že na mě něco leze. Doufám, že to nebude mít dlouhé trvání, zítra nás čeká muzikál Kleopatra.

Původně jsme měli jít s Pepčou a Alenou, ale volali, že jsou na chalupě a přes noc zapadali sněhem. Nepřichází v úvahu, že by jeli do Prahy. Nejde to. Co teď? Dostali jsme od Evy čtyři lístky. Volám tedy Božence a nabízím kulturu. Ta to uvítala a souhlasí. Ještě zvu Katku, jenže ta zase pro změnu zapadala sněhem v Chlumci. Zkurvená zima! Nic se nedaří, nic nejde podle plánu a všechno je jinak. Probudím se, mám teplotu, kašlu a cítím bolest v krku. Nedovedu si představit, že polezu ven do těch bílých sraček a že budu někde sedět dvě hodiny. Jsem ráda, že si uvařím čaj a zase lezu do postele. Volám Kikině a nabízím kulturní zážitek. Jsou s Tondou v Srbsku, s nevidomými kamarády si udělali pěší túru po sněhu. Bože to jsou nápady! Kikina Kleopatru viděla, Tonda o něco takového nestojí, mají na sobě pohorky a výletní oblečení a přesto přese všechno souhlasí a lístky nepropadnou. Přijedou rovnou ze Srbska k nám. Aspoň tak! Myslivec půjčuje kalhoty Kikině a Tonda oblékl celkově se svetrem i bundou. Já Kikině zapůjčila boty a kabelku. S jejím oblíbeným padákem na hrbu by v divadle vypadala blbě. Konečně se vyprdelili, s Boženkou mají sraz před Broadway Na Příkopěch. Já jsem ráda, že ležím a na nohou mám přilepenou Žanetku. Po dobré večeři si užívám pelíšku. Myslivec totiž udělal česnečku a palačinky. To se to potom stůně!

Volal Tomáš, že je na cestě do Rakouska, čeká ho týden na sjezdovce. Nemohl se dočkat a já mu přeju, aby se vydařilo.

Ráno se jdu zeptat, jak se daří Aronovi. V noci se ještě dusil, k ránu už to bylo lepší. Mě čeká úklid u Roberta ve Strašnicích a pak do Karlína do Casting Barrandov. U Roberta je po třech nedělích absence furt co dělat a ještě mě čeká žehlení. Jenže vyprané prádlo a žehlicí prkno je v útrobách domu, kam se moc nechodí a je tam zima a nevlídno. Jen co jsem sebrala prádlo ze šňůr, zjišťuju, že mám úplně ledové ruce. No copak jsem našla zdraví na hnoji? Složila jsem

trička na hromadu, našla velkou tašku a odcházím s ní přes rameno. Zamykám branku, a jestli se na mě někdo dívá, nabude dojmu, že z bytu odchází pěkně napakovaný zloděj. Taškou jsem zabrala půl plošiny tramvaje.

Doma jsem se pak dala do žehlení. Venku pořád bílo a zima. Jak mě už ten sníh nebaví!!!

Přišla Katka a nabídla, že bych mohla jet s Jakubem a s ní na nákup. To jsem samozřejmě uvítala. Naše auto je pod sněhem a čumák má vražený k chodníku do ledové závěje. I tak mám co dělat, chodit a klouzat se po těch neuklizených chodnících, natož pak tahat nákupy. Večer si měl přijet Robert pro vyžehlené prádlo, až unaví tělo ve Fit centru. Všechno jsem stihla, Myslivec byl na natáčení. Nákup mě vyhovoval, žádné otálení, očumování a hledání. Měla jsem napsáno, co chci koupit, oni též a my v cukru letu skládali tašky do auta. Jakub mě odvezl před dům a ještě mě pomohli s nákupem až před dveře bytu. To je servis!!!

Ve dvaadvacet hodin volal Robert, jestli není ještě pozdě?! Kdeže! Přijel, já mu udělala dřevorubeckou amoletu, kterou si pochvaloval. Prohlédl si byt a byl nadšen plastickou tapetou v zadním pokoji. Povídalo se a najednou už bylo hluboko po půlnoci a on kráčel s taškou prádla nahoru Sevastopolskou k zaparkovanému autu.

My se Žandou zaujaly polohu v leže, jenže bez Myslivce mě to nešlo usnout a já zhasínala po půl třetí a spaní bylo jako na vodě. On měl noční, ale k ránu dorazil celý zmrzlý domů. Šel ze Smíchova pěšky, protože noční tramvaj mu ujela před nosem. To je k pláči. Ve vaně prohrál kosti, a jak byl plný dojmů, ani nezaregistroval, že bych už ráda spala, tak jsme blafali do ranního kuropění.

Jenže mě čekal úklid v penzionu. On si šel vyšplouchnout oko na rybářskou výstavu. Tam musel utrhnout dráčky včera vydělanému žoldu. Večer přišla Katka s bramboračkou a sondovala, jak bylo na natáčení a na výstavě.

Dopoledne můžu být doma, sraz je až ve třináct hodin před Vinohradským divadlem. Mám ráda, když je sraz téměř u nosu. Natáčení mělo trvat něco málo přes půlnoc, měla jsem být v davu a za osm stovek. Pořádal to Casting Barrandov, všude samí známí, což skoro věštilo jakousi pohodu.

Německý štáb si mě prohlížel víc, než je zdrávo a dohodli, že budu coby poslankyně s Anežkou Hodinovou Spurnou. Odehrávalo se to ve Wiemarském divadle a bylo to po prvé, kdy mohly ženy volit. Péče se vším všudy, v kostyméřně našly pro mne holky krásný dobový vlněný kostým. Byl jako šitý na míru. K tomu odpovídající kabelka a boty, které byly na štěstí pohodlné. Make up a zdlouhavé dobové česání, které završily spoustou laku. Nejprve se točilo před šatnou, pánové nám pomohli z kožichů a mluvilo se jak česky, tak německy. Když měli tyto záběry hotové, domnívala jsem se, že to pro Anežku Hodinovou skončilo, ale i pro druhou poslankyni.

Radovala jsem se předčasně, protože mně paní režisérka chtěla ještě na schůzi s Rozou Luxemburkovou. Další nádherný převlek. Černé hedvábné dlouhé šaty s vytlačovanými peříčky úžasně projmuté v pase, což vypadalo, jako bych měla šněrovačku. Další make up, další česání. To bylo podle mne naprosto zbytečné, protože jsem na závěr vyfasovala široký klobouk s květy. Ten celkový dojem ještě podtrhl chlupatý kožešinový štucel, neboli rukávník.

Hned mě vytanulo na mysl, že když jsem byla malá, měla jsem taky štucel ze skunka nebo z mývala. Ježíši, to už jsem stará rachomejtle, vždyť já pomalu pamatuju, jak tu Rozu, tak Anežku. Mezi námi je jen nepatrný rozdíl. Natáčení bylo zábavné a docela to odsejvalo. Rozu hrála Tereza Brodská. Nevím, která z nás měla na sobě krásnější šaty. Stála na podiu a vykřikovala, že je potřeba udělat revoluci. My z davu byli rozdělení. Část lidí jí dávala za

pravdu, druhá s ní nesouhlasila. Seděla jsem v první řadě, tudíž zřejmě v záběru a už mě nechtěli pro další obrazy. Pro mne tedy natáčení skončilo hodinu po půlnoci, ostatní tam ještě zůstali. Nejprve do kostymérny svléknout tu nádheru, převléknout do svého oblečení a hned za kadeřnicí, která se se mnou dlouho párala. Ten zlakovaný strup na hlavě jsem ani nechtěla rozčesat, vzala jsem si šátek, podepsala výplatnici, shrábla patnáct stovek a vyšla před Vinohradské divadlo.

Jaké bylo rozčarování! Během večera proběhla sněhová bouře a já se zase brodila sněhem. Sakra, skončí už konečně ta zima? Ani jsem se nešla podívat, jak jezdí noční tramvaje, zatelefonovala jsem Myslivcovi a on byl zlatý, šel mě se Žandou naproti. Ráda jsem se ho držela, protože jsem měla vysoké podpadky a ve sněhu to klouzalo, jako blázen.

Druhý den jsem cupitala do penzionu, ani jsem necítila jakoukoli únavu. No a klasika. Jít se Žandou, nakoupit, uvařit a čekat, kdo přijde večer. Buď to bude Katka, nebo pan učitel. V tom lepším případě přijdou oba. Mám ráda ty večery. Semele se při tom kde co, někdy je debata poučná, jindy se probírají různé rodinné historky a zažije se hodně legrace. Té je v životě stále poskrovnu, tak jsem vděčná za ty večery, když mně bolí bránice od smíchu. Připomíná mě to večery kdysi dávno, kdy ještě nebyla televize a naše rodina byla středem v domě, kam se návštěvy sousedů jen trousily. Vždycky jsem smlouvala, abych se ještě aspoň chvíli mohla zdržet a nemusela jít spát.

To jsou takové asociace, vždycky většinou každé téma sklouzne v mé paměti do dávné minulosti. Vybaví se tolik vzpomínek, které byly řadu let někde v šuplíku zavřené.

Další den mě čekal zubař. Budu mít nový zub za dvanáct tisíc! Ani nevím, jestli se mám radovat. No, dutinu ústní by měl mít člověk v každém věku v cajku. Jenže proč zrovna teď, když je Myslivec bez práce, když mě ubylo skoro deset tisíc v měsíci, když není tolik natáčení...těch když, je hned několik.

Ale zase se vždycky objeví nějaká radost ze života. Katka nás pozvala na oběd, od Roberta jsem dostala krásnou kombinézu, ozval se kouzelník Dolejška a zve mě na představení a na víc nás čeká koncem týdne ples ve Kbelích. Hasičský! Co na sebe? Zřejmě něco do červena. Na myslivecký se hodí zelená, na hasičský červená. Aspoň tak uvažuji já.

Ples se nachýlil, domluveno s Kadleckou, že u ní Žanda najde na tuto noc přístřeší. Odjíždíme do Kbel, zaparkujeme a jde se do sálu. Opět se sešli sami známí, debata ani trochu nevázne. Tancuje se a všichni se těší na půlnoc, kdy bude vyhlášená tombola. Nic nevyhráváme, ale nezoufáme. Nejsme tam moc dlouho, protože hned ráno mají rybáři brigádu a Myslivec se chce zúčastnit. Bude tedy brzy vstávat, ač bude sobota.

Rybáři ho dokázali dostat s postele, aniž by si trochu naspal. Já jsem doma se Žandou a lížu si rány po včerejšku. Bolí nohy. Ani ne tak z tancování, jako z bot na podpadku. Už si moc nemůžu hrát na dámu. Jeden den chodím na jehlách jako mladice a druhý den trpím, berou mě křeče do nártů a do prstů. Smiřuju se s tím, že lepší už to nebude.

Odpoledne volá Vojta, že dostal od mámy lístky do divadla, dokonce na premiéru, ale nestíhá, mám sebrat tátu a jít. Není to tak jednoduché. Táta Myslivec akorát vchází do dveří a těší se, jak zalehne do vany. O divadle nechce ani slyšet. Volám tedy na rychlo Katce, ta s divadlem souhlasí, jenže na to máme něco málo přes hodinu, protože jsem se to dozvěděla na poslední chvíli. Letíme tedy do divadla v Braníku a ledva jsme dosedly, tak začalo představení. Vypadalo to, že skoro na nás čekali. O přestávce přišel za námi před divadlo

Tonda a dohodli jsme, že po představení nás vezme domů novým autem a s Evou k nám půjdou na kafe.

Den na to Myslivec koupil skener, chce psát Vojtovi k dvacetinám knížku. No psát, spíš to bude plné fotografií a jen popisků. Skener se bude hodit, fotky jsou zapůjčené od Evy. Já měla odpoledne sraz s Matoušem na Hájích. Poprosila jsem ji, aby mně sehnala skleněné lékovky, chci vytvořit Vojtovi šachy. A necht' jsou trochu originální a je na nich vidět rukodělná práce. Bude tak mít vzpomínku na macochu.

Konečně je teplo a mě zítra čeká cesta do Louňovic. Do poslední chvíle jsem přesvědčená, že pojedeme spolu se Žanetkou. Myslivec ale smlouvá, že by mu bylo smutno, abych mu ji nechala doma. Souhlasím, ale v zápětí mně napadlo, že by mě mohli odvézt, vrátit se spolu a být spolu. Já pojedu zpět do Prahy autobusem a nebude to poprvé. Bylo mě dobře, když jsem na té známé trase měla řidiče.

Na zahradě v Louňovicích se pozdravili se Skubíkem, prolítli se a zase odjeli. Já makala, Eva i Gary byli doma, dělali na zahradě. Gary sice zahradu seká sekačkou, ale jinak vždycky zahradu vylepšovali zahradníci. Kolikrát byli tři nebo čtyři a dělali celý den. V Louňovicích je cítit nějaká jiná atmosféra. Není to mezi nimi jako dřív. Neumím to definovat, ale vím, že něco se děje. Nebudu po tom pátrat, já jsem tam na úklid. Jezdím tam ráda a peníze jsou jisté. Odpoledne mě Gary odvezl na vlakové nádraží do Řičan a já byla v cuku letu na nádraží ve Vršovicích. Myslivec mě přišel naproti, měla jsem těžkou tašku, dostala jsem zas nějaké šatstvo od panstva odložené. Večer přišel Vojta, já si šla nezvykle brzy lehnout a kluci hráli nějakou hru.

Ráno přijdu do kuchyně a nad sporákem je odlouplá dlaždička. Bože nic to nevydrží. Je to přilepené dvacet tři let a najednou to spadne! Na mobilu zjišťuji, že ve tři čtvrtě na tři psala Bulambo mail. Stýská se jí, Krištof už má za sebou šestinedělí, přibývá na váze a navrhuje, že by přijeli do Prahy pochlubit se s potomkem. Ví, že my jen tak do Mělníka nepřijedeme, tak necht' vidíme robátko, udělají si výlet.

Ráno budím Vojtu, ale bude ještě spát, večer se dozvěděl, že mají od devíti. Tak a co mě dnes čeká? Měla bych jít do designu, ale hned tu myšlenku zavrhuji, půjdu tam o víkendu. To je obrovská výhoda, že si mohu úklid a čas strávený regulovat sama. To by mě v dnešní době těžko někdo akceptoval. Mám plnou hlavu nápadů, které bych ráda realizovala. Jsem nadřzená na malování, protože jsem celý týden abstinovala. Když je tu Vojta, jsem hodně u sporáku a nestíhám malovat.

Líbí se mně, že mám doma Myslivece. Sice je vedený na Úřadu práce, ale já si namlouvám, že jsme spolu v důchodu. Je to přechodná doba a já bych si ji klidně prodloužila. Jen mít nějaký přísun peněz. Myslivec koupil nějaké závěsné zařízení, protože to naše staré se porouchalo a při otevření kufru nám padaly zadní dveře na hlavu. Zároveň jsme nakoupili a byla jsem pozvána do kavárny v domě. Dali jsme si vynikající fazolový krém a pivo. Pak jsem šla uklidit nákup a něco uvařit, Vojta přijde ze školy a zcela určitě hladový. Myslivec se Žandou šli někam na procházku.

Myslivec čekal výlov rybníka ve Vinoři. Já byla u Katky na obědě, udělala vynikající dýňovou polévku a večer přinesla segedínský guláš a já měla za úkol udělat houskový knedlík. Líbí se mně taková dělba práce a zřejmě to vyhovuje i jí, protože ráda stojí u plotny. Večer jsme zašli do kavárny, kde byl pan učitel s Pavlem a s Novotným. To je další gay, kterého zná pan učitel snad třicet let, a já vím o něm jen z vyprávění. Nikdy jsem ho neviděla in natura.

Den, kdy byla změna času na letní, jsme měli oba s Myslivcem natáčení, a to hned za rohem, v Charkovské. Sraz byl v pět hodin ráno, jenže my nějak nezaznamenali tu změnu času a přišli jsme na šestou. Nebyli jsme sami, kdo to zvorál.

Katka měla klíče a bylo domluveno, že bude chodit venčit Žanetku. Natáčení mělo být celý den, ale já si s Jarkou z agentury dohodla, že nemůžeme být oba celý den pryč, tak mně slíbila, že budu propuštěna ve čtrnáct hodin.

Ráno přijdeme do Charkovské, stavba v plném proudu a ulice vypadala úplně jinak. Však to taky byl Berlín, v listopadu 1918, kdy byl na Hitlera spáchán puč. Všude německé nápisy, a protože šlo o listopad, po ulici i obou chodnících se rozhazovalo z pytlů listí s mulčovací směsí. Však lidi z oken jen zírali! Přidal se k nám mladý kluk, který přijel až z Rakovníka. Vždycky žasnu, čeho jsou lidi schopni pro pár stovek. Vstával tři hodiny po půlnoci, aby chytil na sebe navazující spojení. Touha po penězích je neskutečná, ale on je bez práce a pořád se mu vyplatí brzy vstávat, harcovat se do Prahy, celý den někde postávat a večer se vrací s šesti stovkami domů. Bylo nám divné, že není nikde žádný kompars. Pídím se tedy a posílají nás do Sokolovny. V kostyméře už to vřelo a na ulici už vycházejí okostýmovaní kluci v uniformách s hákovým křížem. Urostlí statní chlapi zas mají na sobě uniformu bavorské policie. V autobusu před Sokolovnou líčí poměrně dlouho Hitlera. Je to prý Čech a je k nerozeznání. Vypadá líp, než postava Hitlera v muzeu voskových figurín. Já dostávám šaty, které nejsou až na zem a trochu toho lituju, protože ač je březen, je pěkná zima a tomu listopadovému dni počasí odpovídá dokonale. Stejně si pak pod šaty soukám kalhoty, aby bylo trochu tepleji. Zároveň dostávám rozšmajdané vysoké šněrovací boty, pléd a na hlavu šátek, pod kterým je vytvořená speciální vlna na čele. I líčení odpovídá době a je ze mě holka jako lusk! Na tu hordu mužů je nás pouze šest ženských. Myslivce taky pěkně vymódili, jen co je pravda. Umaštěný klobouk na hlavě, košili a takovou chcíplou kravatu, zvalené sako..., pasovali jsme k sobě. Byl takový švihák sociál. Ze Sokolovny jsme se přesunuli do předem připravené Charkovské ulice. Já stála u stánku s cibulí a sýrem, pak jsem měla jít na poštu s balíkem. Na štěstí to byla prázdná krabice obmotaná balícím papírem.

Když byla pauza a Katka šla vyvenčit Žanetku, poprosila jsem ji, aby mě přinesla teplé ponožky. Byla opravdu kosa, a když se postává v botách s tenoučkou podrážkou jako šlupička, tak zima dokáže rozvibrovat celé tělo. Dopoledne jsem přestála, dá se říct, že to i uteklo, přišla Jarka a já ji připomněla, že to mám slíbené pouze do čtrnácti hodin. Šla se zeptat na produkci, zda mne budou ještě potřebovat. Odpoledne se i pěkně rozpršelo, ale já místo oběda šla s Jarkou do Sokolovny svléknout tento mundůr a vzít civil.

Všelijaká čeládka chodí na komparsy a tak se stalo, že během dopoledne se natáčení trochu protáhlo. Neboť jeden z komparsistů měl epileptický záchvat, přijela sanitka, muselo se hýbat s rozestavěnými auty a stánky, aby se sanitka prodrala co nejbližší. To bylo asi rozčarování ve Vinohradské nemocnici, když jim tam přivezli takového vymustrovaného válečného hrdinu. Však kostyměři volali jeho mamince, aby kostým z nemocnice přivezla, protože další den se jelo natáčet do Polska a museli vzít samozřejmě veškeré kostýmy, aby do nich oblékli zase Poláky.

Myslivec se v době pauzy zastavil doma na kafe. Kdyby ho potkali známí z baráku, tak by ho stejně nepoznali, ale určitě by se divili, co že to ke mně chodí za lidi. Jemu se hoř natáčení díky dešti trochu víc protáhlo, přišel domů až ve dvacet hodin. Však přišel patřičně promrzlý, mokrý a zdrcaný. Vykoupal, najedl a usnul.

Mně čeká jediný volný den v týdnu, tak jsem si naplánovala stříhání Žanetky. Vždycky se musím psychicky připravit. Nejprve se jde pořádně vyvenčit, pak připravím v kuchyni stůl,

veškerá fídlátka, jako elektrický strojek, trimování nůž, nůžky, hřebeny, pilníky na drápky a igelitovou tašku přidělám na židli a do té pak přijde Žanetčin kožíšek. Odpoledne byla němčina u pana učitele doma a vzala jsem sebou i tu zkrášenou Žandu. Večer přišla Katka.

Další den mám být v 16.40hod na Barrandově před ateliérem číslo šest. Je to reklama na Peugeot, budu za bohatou dámu v boxu, tak sebou i odpovídající oblečení včetně šperků. Tak zněla SMS. Na místě se dozvídám, že budu jako divák sledující ring, kde se utkává Ruska s Francouzskou.

Jako dohlížející tam byl Rost'a Osička, kdysi náš slavný boxer. Jdu do kostymérny, kde je opět obávaná Tereza. Vyndávám honosné zlaté oblečení včetně šperků a Tereza se jen zálibně dívá a tetelí se blahem. Chválí, že mám na kdejakou situaci veškeré vybavení. Dmu se pýchou a vyndávám i ze zlaté látky šitou kabelku, kterou jsem si udělala ke kabátku přes černé šaty. Je to oblečení hodné někam na riviéru do kasína. Já tedy měla veškeré svoje věci na sobě, ale některé ženské byly vymóděné příšerně. Prý jde o nevkusné Rusky. Podle toho to tak vypadalo. Zlato, stříbro, drahé kamení, průhledné světlé šaty, pod kterými zářila černá podprsenka, něco šíleného, tak bych nevylezla ani před dům se smetím. Zase se sešlo pár známých, v ateliéru bylo teplo od světel a my jen seděli kolem ringu na lavicích. Občas vstali a fandili.

Natáčení mělo být do rána, ale k našemu překvapení to skončilo po půlnoci. Než se všichni odlíčili a odkostýmovali, vystáli frontu na peníze, z Barrandova nejelo už nic. Přijel pro nás autobus, odvezl na Pavlák, odkud se všichni už museli nočními tramvajemi dostat do místa bydliště. Ještě, že to mám u nosu. Ale s těžkou taškou a ještě ta představa, že půjdu na jehlách z Pavláku přes Mírák a dolů z kopce do Sevastopolské? Vyřešila jsem to jednoduše. Na Pavláku jsem si vzala taxíka. Šest stovek jsem vydělala, tak proč bych se za stovku nesvezla domů. Určitě jsem byla ze všech komparnistů nejdřív v posteli.

Ráno jsem vstala v šest hodin s Myslivcem, žádné vyspávání, ale vstávat se nechtělo. Usnula jsem okolo půl čtvrté. Povinná procházka se Žandou a hurá na Roztyly do designu. Uklidila a pak jsme jely s Katkou do Holešovické tržnice, kde byl na té rozlehlé ploše Trh práce. Spousta stánků s reklamními letáky a dealeři nabízeli práci. Vesměs to bylo do různých řetězců, jako je Billa, Lidl, Rossmann, Kaufland apod. Pracovní doba tak říkajíc furt, pátek, neděle, svátek.. Pak různá pracovní místa někde ve světě, nebo na letišti a všude chtěli nějaké řeči. Všimla jsem si, že jsme mezi zájemci byly s Katkou nejstarší. Tak zas nic příhodného.

Aspoň jsem si dala na cestu pivo a jely jsme zase domů. Potřebujeme s Katkou sehnat něco příhodného, aby byla nějaká koruna, ale zase to nemůže být na osm hodin, protože nemůžeme tak dlouho nechat naše psí miláčky doma. No trh práce nevyšel, třeba se na nás štěstí usměje jindy a jinde. Já mám aspoň něco, ale Katka zhoła nic.

Dnes dopoledne vlítu na okna a větší gruntování po bytě, odpoledne mě čeká zubař. Pan doktor si chce připravit púdu pro nový zub. To bude jistě záživné odpoledne.

Ráno jedu uklidit Robertovi domů do Strašnic, a protože se nachýlily velikonoční svátky, je třeba upéci bocháňky. Myslivec se připravuje na ryby, ale tentokrát půjde sám, bez Žandy. Je čerstvě ostříhaná, samozřejmě by lezla do vody a ještě by nastydla.

Na ryby odjel a k nám přišla Alena, bývalá spolužačka ze zdravky. Kamarádství nám vydrželo po celý život. Popovídaly jsme a domů si odvážela nějaké šatstvo, má malý důchod, je tedy vděčná za všechno. Odpoledne jsem dodělávala šachy pro Vojtu, už se to chýlí ke konci. Ještě dodělat pár detailů, všechny figurky přelakovat a už zbývá poslední voříšek v podobě šachovnice. To ještě zdaleka nevím, jak bude vypadat a jak ji vymyslím.

Kolem sedmnácté hodiny se vrátil Myslivec z ryb bez ryb a zašli jsme dolů k Michalovi na jedno malé. U vody mu bylo bez nás smutno a nikdo ho nerozčiloval a neshazoval pruty ze stojanu. Z malování už mě bolí hrb, ale pocit, že se šachy blíží do finíse je blažený.

Neděle velikonoční. Jedeme do Bohnic na hrobeček a hned zase domů malovat. Myslivec si též vymyslel zdlouhavou práci pro Vojtu k dvacetinám. Připravuje knihu s fotkami od narození až po současnost, snad to končí maturitním plesem.

Nemusím vařit, nic mě tedy nezdržuje. Jsou připravené od včerejška plněné papriky a rýži mám hotovou za patnáct minut. Celé odpoledne makáme každý na svém. Uléháme po půlnoci, kdy ticho rozezvučelo zvonění mobilu. Volá pan učitel z Tachova, rozčilený, sotva dechu popadá. Příbuzenstvo Pavla mu natolik nadzvedlo mandle, že se sebral uprostřed noci, nechal tam jak Pavla, tak Lucinku a vydal se pěšky do Plané u Mariánských lázní, odkud prý pojedou vlakem do Prahy. U sebe měl sto padesát korun, osm cigaret, skomírající zapalovač, nic k jídlu ani k pití. Potřeboval vrbu víc, než kdykoli jindy.

Měl strach, protože ho obklopovala pouze tma a zima. Šel po silnici, na kterou ani neviděl, po obou stranách hluboké lesy, nikde žádné světýlko, Řekla jsem mu, ať si stopne nějaké auto, ale vysmál se mi, protože v tuto dobu kolem hranic nic nejedí žádným směrem. Snažila jsem se ho rozebrat, aby mu cesta lépe uběhla, jenže jedenáct kilometrů v různém terénu, kde se držel ještě sníh a obklopen jen tmou tmoucí, taková cesta je nekonečná. Řekl, že mu strašně pomáhá, že spolu mluvíme, ale má strach, že brzy dojde baterka v mobilu a bude po srandě. Nechácala jsem to jeho zkratkovité jednání, ale byl psychicky tak raněn celou Pavlovou familií, že raději zvolil tuto cestu, než by s nimi pobýval ještě noc pod jednou střechou. Příliš se ho dotklo, že mu bylo vyčítáno kouření a pití vína.

Nikdo však neocnil, co všechno dělá pro Pavla. Sám Pavel to bere jako samozřejmost a za těch deset let soužití si zvykl na určitý standard a servis ze strany pana učitele. To, že dělá dvě zaměstnání, aby měl na zaplacení všech složenek, ba i na zaplacení veškerých dřívějších Pavlových dluhů. Chvilími měl v tom temném prostředí i černé myšlenky, na životě prý mu nezáleží, nelpí na něm, svoje už si odžil. Svým způsobem ho i trochu chápu, má toho za sebou opravdu dost, dobrého i špatného, což by vydalo na několik životů. Jen jeho životopis, který dává novým zaměstnavatelům připomíná spíš knihu, než pár dat kdy kde co...

Řešili jsme spolu za jeho pochodu lesem i konečnou fázi života. Nikoho nemá, nám věří a tak by byl rád, kdybychom mu jednou zařídili funus bez obřadu a nechali udělat rozptyl a je jedno kde. Nezpečovala jsem se a ani se nesnažila mu odporovat, či cokoli vyvracet. Nebyl to prvotní nápad, měl to už dlouho dopředu vymyšlené, jen současné podmínky, v kterých se nacházel, popustily spouštěcí ventil. Nikomu ze známých nevěří a od nikoho nic nechce. Myslivec byl nad tou řečí krajně zneklidněn, já to ale plně chácala a míním to i respektovat do poslední chvíle. Setsakramentsky jsem se dokázala vžít do jeho kůže. Empatie zapracovala na plné obrátky.

Ovšem můj obdiv patřil v tu chvíli Myslivcovi, jaké bylo jeho sociální cítění, jak ho to celé vzalo a v noci se chtěl oblékat, na první pumpě prý koupí dálniční známku a vydáme se panu učiteli v ústřety. Na konec jsme domluvili, že pan učitel dojedou do Plzně, protože na lístek až do Prahy to stačit nebude a my pro něho do té Plzně přijedeme. O půl druhé jsme skončili mezi námi ten podpurný hovor s tím, že se nám ozve. Z noci nebylo nic a průběžně jsme zkoušeli volat. Leč zbytečně, měl už vybitou baterku. Volala jsem před druhou hodinou Pavlovi. V Tachově všichni v klidu spali a bylo jim úplně jedno, že právě ten, který vytáhl kdysi Pavla z bryndy, žije s ním deset let, chová ho jako v bavlnce, vyvaňuje mu, splácí za něho dluhy a má ho rád, tak právě on propadl na celé čáře?! Pan učitel pije a kouří. Klady na

něm neviděli žádné a tak pohár přetekl . Ten se zdravě naštvál a v tu chvíli ani nedomyslel, jaká strastiplná cesta v zimě nočním lesem ho čeká.

Velikonoční pondělí. Pátek, nebo svátek, je to jedno a já jedu brzy ráno do penzionu, abych byla co nejdřív doma u Myslivce. Na čtyřce je rodinka, nevím odkud, ale mluví pouze anglicky. Dáma za mnou přišla, je nervózní a na první pohled je zřejmé, že mají nějaký problém. Ptá se, zda mluvím anglicky. Já vrtím hlavou a navrhuji němčinu. Té se hrozí zase ona. Tak to si moc nepokecáme! Zavolala jsem Roberta, sice ho vzbudila, ale jde o jeho klientelu a o jeho kšefty. Domluvili se spolu, že mají problémy s autem a jak postupovat dál, aby byla závada co nejdříve odstraněna. Robert jim slíbil, že po svátcích hned první pracovní den zavolá do servisu. Sice poděkovali, ale na klidu jim to moc nepřidalo. V tu chvíli za mnou přišel Vojta a do jakéhosi servisu, který nedrží svátky zavolal hned.

Kikina si prodloužila velikonoce, přijela už dopoledne, zašly jsme spolu do Padovy na oběd a udělaly přepadovku u Kadlecky.

Pak jsem byla objednaná ke kadeřnici a k večeru jsem se vydala do Státního úřadu pro jadernou bezpečnost na vernisáž. Více méně jsem chtěla mluvit s Věrou, abych se dozvěděla, kdy se mám připravit já na vernisáž u nich. Příští rok v létě, tak mám ještě čas. Kdybych byla opravdu pilná, ještě bych ráda zmákla jednu výstavu v hotelu ILF. Mám to už dávno v hlavě, bylo by to celé jen o korku. Uvidíme. Chuť a nápady, o to není nouze, ale ta časová stránka!

Zase mě čeká Robdesign a dopoledne musím zajet do Salesiánského divadla, bude tam schůze ohledně hrobečku v Draháni a ráda bych byla při tom. Zapláceno už sice mám na rok dopředu, ale kdyby byly nějaké novinky, chci je vědět.

V pátek jedu do Louňovic, prostě denně je něco a kdy vzít čas na ten korek?

V sobotu přijede Bulambo, paní učitelka němčiny. Přijedou autem s Einsteinem z Mělníka a přijedou se v podstatě pochlubit malým čerstvě vypadnutým drobečkem. Myslivec ten den dopoledne na rybách, ale je ještě zima on chytil akorát rýmu.

V neděli doma mytí oken, Katka přišla na oběd, Myslivec měl maso, my smažený celer. Určitě jsme si pochutnaly víc, než on na mase.

Po obědě z čista jasna volá Robert a zve nás na kolaudaci bytu. Ptám se kdy? A on odpoví, že dnes k večeru. To je rána! Co se nosí na kolaudaci bytu bohatému člověku, který všechno má? Přivedl mě do rozpaků a vyčítám si, že jsem nebyla dost důrazná, že se mu podařilo mě přesvědčit, abychom opravdu přijeli.

Nezastírám, dělá mě dobře, když touží po společnosti staré uklízečky. Chodila jsem po bytě a vymýšlela něco atypického. Našla jsem doma starý, nefunkční černý telefon a to tak starý, že byl možná hitem v době, kdy se Robert narodil. Z telefonu jsem udělala zeburu a to záměrně. Já už totiž nějaký čas do toho bytu chodím uklízet a pokoj je zařízen trochu staromládenecky, leč moderně. Černo-bílý nábytek a na stěně visí velký obraz zebry. Takový zebří telefon se tam na černé komodě bude vyjímat. Jen tak tak jsem to před odchodem stihla, zabalila a oblékla jsem se do zebřího stylu. Černo-bíle a zebří doplňky. Přijeli jsme, já si dokonce odemkla, neboť mám klíče a začali se trousit pozvaní. Všichni v pokoji zůstali stife, když viděli pokoj, jeho doplňky a mně. Nikdo nechápal, já se ovšem bavila. Pohoštění bylo prvotřídní, Robert se snažil a krom slaného byly i upečené buchty s mákem a tvarohem. Dlouho jsme nepobyli, Žanetka zůstala doma, tak jsme chtěli být brzy u ní.

V tomto týdnu mě čeká Dr Hirsch, to je zubař. Sice to nebude zrovna dvakrát příjemné, ale blýská se na časy, že budu mít konečně vyplněnou díru po vytrženém zubu. Předpokládaná cena je dvanáct tisíc. Proč zrovna teď, v době, kdy je Myslivec bez práce a mě ubyly různé kšefty?

Šachy pro Vojtu už jsou v cajku, ještě vymyslet nějakou krabici. Namalovala a změřila jsem si výšku, šířku délku a vyrazila k Baťovi na Moskevskou. U pokladny jsem řekla, co potřebuju a prodavačka byla velmi vstřícná a nosila jednu za třetí. Na konec jsem si jednu z těch nabízených vybrala, poděkovala a nesla domů. Černé a bílé figury jsem ohraničila molitanem, víko krabice polepila rozházenou šachovnicí a i po otevření to vypadalo slušně, byla jsem se svým dílem spokojená. Teď už jen, aby byl spokojen i Vojta.

Volal kouzelník a zval na své vystoupení, které měl následující den v Modřanech. Chtěla jsem mu udělat radost, řekla o tom Katce a ta vzala dvě malé vnučky. Kouzlení se líbilo a my jely už za tmy domů. Malá Kamilka se táhla jako smrad, byla zima, foukal vítr a já už chtěla být pod teplou sprchou. Dole pod spořitelnou jsem jenom řekla:“ Kdo bude první u schodů?“ A rozeběhla se. Kamilka chtěla zvítězit, rychle na moji hru přistoupila, rozeběhla se a v tom za sebou slyším strašnou ránu. Každá holčička totiž dostala od kouzelníka nafouknutý balonek vytvarovaný do nějakého zvířátka. A jak ta Kamilka běžela, zakopla a spadla na toho nafouknutého pejska. Hned začala brečet, jednak z leknutí, z bolesti a ještě přišla o pejska, kterým se chtěla pochlubit doma mamince. Z poza rohu vylezla Katka, podívat se, co se vlastně stalo. Starší holčička Veronika pevně držíc svého nafouknutého pejska zcela bezelstně povídá:“ Babi, Kamilka upadla, ale za to může Vladka.“ Normálně mě to dítě naprášilo. Kamilka kulhala až domů, ale všechno dobře dopadlo.

K doktoru Hirschovi jsem chodila jak k přijímání. Pořád něco zkoušel, a otisky sem, otisky tam. Hodina v zubařském křesle byla krajně nepříjemná, ale dalo se to vydržet a ten chlap holt umí! Skoro bych řekla, že má zlaté ruce. Zním ho léta, měl je vždycky, ale i zubař zraje jako víno a lepší se při každé návštěvě. Při odchodu jsem zavtipkovala, zda budu mít zoubky, jako perličky. Jiné prý ani neumí.

Když jsem tak o tom mluvila, cestou domů mě napadlo, že mu něco vytvořím. Na sklenici od kávy jsem namalovala otevřenou pusou s jazykem a místo zubů jsem nalepila perly. Do sklenice jsem dala kartáček na zuby a zubní pastu. Když jsem zase při dalším objednání vstoupila do ordinace, řekla jsem mu, že pokud mě neudělá přesně takové, že nezaplátím. Líbilo se mně, že nezkaží žádnou srandu a hned pravil, že budu muset platit víc, protože má pro mě připravené perly, ale pouze černé.

Pohroužila jsem se do křesla a už mě moc do zpěvu nebylo. Injekce, ztvrdlá huba, zavřené oči a místo citového vjemu nastoupil sluchový. Jako v dílně na ponku. Vrtání, broušení, štrachání v šuplíku a hledání těch nejrůznějších fidlátek. Zvuk brusky, rozjíždějící se obrátky, drtila jsem kapesník mezi prsty. Už jsem se nemohla dočkat, až všechno skončí a já budu za sebou zavírat dveře. Vyvrávorala jsem z ordinace a na pavlači koukám do zrcátka, jak mám úplně suché okoralé rty. Vyndávám Labelo, rty se pod tyčinkou prohýbají, ale já vůbec nic necítím.

Potřebovala jsem jít do Vodičkové na devítku a dostat se na Újezd do Nosticové ulice. To je ale odvaha jít po zubařském zákroku se ztvrdlou hubou v dešti bez deštníku na casting.

Já byla tak zblblá, že mě to bylo jedno. Na víc mě večer volali z produkce, že by mě chtěli a že na mě počkají, až přijdu od zubaře. Já procházím průchodem v Lucerně. Z injekcí se mě motala hlava, zašla jsem do nějakého baru na kafe.

V Lucerně mě přepadá nostalgie. Kolikrát já jen tím průchodem prošla. Zkracovala jsem si tak cestu, nikdy tam nebylo tolik lidí, jako na chodníku ve Vodičkové. Pasáž je rozlehlá, obrovská plocha, dnes plná krásných, ale i drahých krámů. V rohu baru sedí obstarožní zmalovaná baba jaga s parukou, usrkává už spíš jen logr, než kávu a co chvíli ji spadne hůl a dělá kravál.

Jak tak sedím na barové židli, před sebou v regálech vidím krásné atypické lahve se šňapsem, bohužel ještě téměř plné, ale i hodně různých korkových zátek. Líná huba, holé neštěstí. Řekla jsem barmanovi, že bych z toho něco potřebovala a on mě dal igelitový sáček plný různých špuntů. Poděkovala, zaplatila kávu a vydala se směr Újezd.

Na casting jsem dorazila, předvedla, co požadovali a hned se zase vydala zpět k domovu. Dostala jsem číslo dvacet jedna, z čehož jsem usoudila, že nebylo obesláno zas až tak moc bab. Před ateliérem seděly tři a před sebou si držely papír A čtyřku s číslem. Diskutovaly mezi sebou o důchodech, že žádnému důchodci nestačí a musí si buď rádně utáhnout opasek, nebo si přivydělávat.

Jedna baba řekla, že by děti měly podporovat rodiče. Druhá bezdětná se načepýřila, a skoro na tu první křičela, že je povinnost rodičů vychovat děti, ale ty děti nemají absolutně žádnou, ani morální povinnost postarat se zpětně o rodiče. Tvrdila, že mladí mají svůj svět, starají se o další generaci, musí vydělávat peníze a starost o staré a nemohoucí rodiče by je jen zdržovala od aktivit. Baba mně svým výstupem nadzvedla a byla bych ji ráda utřela jak zapocené okno. Jenže bolest a stále ztvrdlá huba ze mne udělala naprosto liknavého člověka.

Na štěstí volali číslo dvacet jedna a já vstoupila do rozlehlé místnosti, kde byl pouze fotograf a mladá holčička u počítače a kamery. Ptala se na nezbytné údaje a mé odpovědi sázela do počítače. Dostala jsem za úkol sehrát babičku, jejíž psychicky narušená dcera zabije své dítě, tedy moji vnučku. Já jsem na hranici zhroucení a tuto historku vyprávím kamarádce. Druhé zadání bylo: mám syna, s kterým bydlím ve společné domácnosti, on mne týrá psychicky i fyzicky, rozprodává věci z bytu a já se bojím o holou existenci. Vžít se do takové role není lehké, ale snažila jsem se, měly za to být tři tisíce.

Pak jsem se odporoučela, šla zase na Újezd a v tramvaji už pomalu zuby přicházely k sobě. Doma čaj a prášek. Ale byla jsem celá nesvá, nemohla v klidu ani sedět, dala jsem se do úklidu šatny. Přišla Kadlečka, pak Vojta, aby vyličil, jaké byly maturitní písemky.

Ráno odjel Myslivec do práce, Vojta do školy a já do designu.

Opět se nachýlil víkend, Myslivec se připravuje na ryby. Já zas mám být v sedm hodin na Černém mostě. Byla jsem vybraná na natáčení Reiffaisenky. Bylo nás jen pár a odvezli nás autem do Kolína na náměstí. Snad prvně letos trochu víc svítilo sluníčko. Však se točilo venku před vinárnou. Celý den utekl jako voda a zas nás odvezli zpět na Černý most. Myslivcovi se podařilo chytit kapra, kterého odnesl do kavárny.

Druhý víkendový den proběhl v klidu, Myslivec se dal do vaření a to poměrně složitého. Na jídelníčku byly chlupaté knedlíky, zelí a pečené ocásky s bůčkem. Odpoledne přišel Vojta s Jary, všichni jsme jeli na Roztyly. Jenže já makat do designu, oni do lesa a pak k Evě a Tondovi na kafe. Když jsem byla hotová, šla jsem za nimi. Dlouho jsme se nezdrželi, protože byl naplánován sraz s panem učitelem a Pavlem v kavárně. Slaví narozeniny a chce nás pozvat. Já měla jen dvě piva, ale Myslivec se rozjel. Dal si dokonce dvakrát Whisku. Pan učitel zůstal u bílého vína.

Večer byl v televizi pořad o roztroušené skleróze, tak jsem s napětím sledovala. Mám pár lidí kolem sebe, kterých se ta mrcha bezprostředně týká. Každý má jiný věk a také každý jiný průběh. V podstatě je to nemoc dosud neprobádaná a hlavně není lék, který by každému pomohl.

Na zítra máme naplánováno s Katkou trochu umění. Chceme jít do Doxu, což je muzeum moderního umění v Holešovicích. Bylo pořád na co koukat a moc se nám oběma líbilo. Z výstavy jsme jely ke Katce na křenovou omáčku, kterou už jsem nejedla léta.

Večer přišla Boženka a pan učitel, který vypravoval, jak vypadá zákulisí autobusového nádraží, kam nastoupil jako dispečer. Ještě přišla Katka a při víně se vypravovaly nejrůznější veselé historky. Třeba jak pan učitel strouhal křen a vzal si lyžařské brýle. Někdo zazvonil a on šel s brýlemi na očích otevřít. Se sousedkou to málem seklo. Něco podobného vypravovala Kadlečka. Protože se její psi nechtějí koupat a čekala je výstava, rozhodla se, že to udělá chytře. Vzala si plavky, vnukovi dala plavky a oba se zavřeli se psem v miniaturní koupelně. Pes už byl ve vaně, osprchovaný a nalila na něj šampon. Když patřičně pění, někdo zazvonil, pes vyskočil z vany, skočil na kliku, otevřel dveře koupelny. Kadlečka i vnuk za ním vyběhli, jenže na té pění v předsíni upadli. Otevřeli dveře a sousedka se též nestačila divit. Prostě každého něco napadlo a sranda nebrala konce.

Talent management... volali, že jsem byla vybraná podle fotek a že by mně potřebovali na dvě hodiny, za tři sta pade. Kdo by to nevzal? Sraz byl před Metrem na stanici někde v nějaký prdeli. Čekám, nikde nikdo, tak volám jakéhosi Petra a hned hlásím, že jsem sama a nikde nikdo. On mě řekl, že už pro mne letí a že tam taky nikdo nebude, že jsem sama. Trochu mě zatrnulo, ale co se má stát, ať se stane. Petr se přihlížel a odvedl mezi třináctiletý štáb z USA. Bože! Snad nebudou chtít angličtinu! Všichni mně byli představeni a jeden z nich byl černoš a jmenoval se Eddie. Řekla jsem Murphy? Všichni se smáli a snad mě nepovažovali za úplného blba. Co ode mne chtěli, to vždycky přeložil Petr. Ještě tam byl jedenáctiletý Max, který s nimi točil už od rána. Dozvěděla jsem se, že to jsou všichni studenti a každý semestr točí v jiné zemi.

Já měla hrát babičku, která sedí v parku na lavičce, má otevřenou tašku a ze zadu se přihrade už zmíněný Max, který chce ukrást z tašky peněženku. Já bláhová si myslím, že touží po čokoládě, která je též v té tašce. Podám mu ji a on je zaskočený, že ač chce babu okrást, tak ještě dostane čokoládu.

Nevím, o čem pojednává celý filmeček, ale my spolu dělalí pouze dva obrazy a za hodinu a čtvrt jsem dostala čtyři stovky. Když to skončilo, všichni dávali palec nahoru a děkovali se. Na celý park skandovali Vladimíra super, Vladimíra super! Lidi koukali z oken a já bych se byla propadla. Rozloučili jsme se, já si udělala pár fotek a kráčela na metro. Kráčela jsem velmi spokojená. Zajela jsem si hned do agentury pro žold a jela domů za Žandou.

Je sobota, svátek má Jiří a to znamená, že vylézají hadi a štíři. Myslivec jako takový není v kalendáři, tak holt se oslaví Jirka. Stejně si to oslavil po svém. Celý den byl se Žandou u Berounky na rybách a večer skočil pro čínu a navečeřeli jsme se doma.

V neděli jsem si přivstala a zajela uklidit do penzionu, abych nemusela zítra a měla tak volný den. Nemusela jsem vařit, neboť nás pozvala Katka na oběd. Odpoledne jsem malovala a večer jsme šly s Katkou do divadla Za branou.

Dostala jsem lístky od Evy, maminky Vojty. Představení se jmenovalo Příliš drahá Mathilda. Dlouho jsem neviděla nic tak půvabného a lidského. Hráli pouze tři herci a jeden lepší, než druhý. Jirásková, Freimanová a Vladimír Dlouhý. Ten pár měsíců na to zemřel v padesáti

letech. Je smutné, když má někdo takový dar od Boha a tu pozemskou pouť opustí tak záhy. Byla to už kolikátá repríza a stále vyprodáno. Všichni dostali na závěr obrovské kytice a aplaus byl ve stoje a byl neutuchající. Jirásková se po smrti Dlouhého vyjádřila, že si nedovede v Mathildě představit jiného herce. Já také ne, souhlasím s ní.

Jak už jsem se zmínila, pondělí bylo volné, nikam jsem nemusela. Ale chtěla jsem udělat něco pro sebe, tak jsem zavolala panu doktorovi, mému masérovi a jela za ním na Opatov. Krásně mě namasíroval a krásně jsme si i popovídali. Kdybych byla bohatá důchodkyně, chodila bych na masáž častěji, třeba i jednou týdně. Z masáže jsem spěchala domů, měla přijít Boženka. Rychle jsem udělala amoletu se špenátem a mungo. Boženka žasla, neznala takové jídlo a moc jí chutnalo. Pak jsme ji šly se Žanetkou vyprovodit, ale ještě se stavily dole v kavárně na kafičko. No abych jenom nelelkovala, vrhla jsem se na žehlení, pak na šití a ještě malování. Večer jsem s dobrým pocitem uléhala a promítla, co přinesl den.

Čekají mne Louňovice a volá Eva, zda nebude vadit, když nechá Natálku se mnou? Proč by vadilo, ale jen já a Natálka víme své! Přijedu, a když jsme samy, hned se ptám, co je jí tentokrát? A ten mrňavej človíček mne zase odzbrojil. Vlad'ko, nebudu to s tebou řešit, ale zabralo to. Na to se ani nedá nic říct a jen mě může dělat dobře, že to dítě chce být se mnou. Vůbec mně to nevadí, jen udělám méně práce, ale i tak se snažím odvézt co nejvíc. Je vedro a cestou domů nabírám Myslivce v Michelské. Žanda rovnou zabočila do otevřených dveří kavárny. Plácla sebou na studenou podlahu a my ji následovali, jen s tím rozdílem, že jsme si sedli ke stolu. Pivo jen zasyčelo, bylo hrozné vedro.

A je první máj. Vypakovala jsem Myslivce se Žandou, ti odjeli k Berounce na ryby, oba evidentně šťastní, ale já neméně.

Miluju den pro sebe bez vaření, doufám, že i bez úklidu. Budu se snažit ničeho si nevšímat a po bytě skoro chodit se zavřenýma očima. Málokdy to vydržím, a aniž bych plánovala úklid, vždycky se něco najde a pak se na to nabaluje jedna práce za druhou a je pak z toho předvánoční gruntování. Tak takhle dneska určitě ne! Jinak mne vytáhne z křesla každé smítko na koberci. Pokud nemám na nose brýle, není problém. Ale běda, když je nasadím a porozhlédnu se.

No a právě tak tomu bylo, sotva jsem za nimi zavřela dveře. Vcházím do koupelny a třikrát běda! Proč mě není jedno, že je nakřivo pověšený ručník, že je čmouha na zrcadle, předložka u vany je víc zastrčená pod umyvadlo a na stříbrné baterii se vyjímají kapičky zubní pasty ředěné vodou. Chci to nevidět, vyhnout se tomu, ale ono to nejde. Co to mám za povahu?

Uvědomuji si, že to se mnou neměl žádný chlap snadný. Myslivec je v té řadě poslední a každopádně nejnoblesnější. Určitě trpí, ale nikdy nedá najevo, že ho seru a piju mu krev.

Nejdřív tedy likviduju nedostatky v koupelně, které zřejmě vidím jenom já, ale po úklidu dám sprchu a se zavřenýma očima jdu do kuchyně, kde jsou už na lince připravené barvy a rozložené sklenice. Dávám se do malování, které se mě stalo drogou. Denně musím něco namalovat, byť po kouskách, ale nutí mne to. A ta vidina mít celý den pro sebe, nemusím kouskovat čas, abych šla se Žandou, abych vymyslela něco k jídlu, to je úžasná představa.

V tom volá pan učitel a nezastírám, slyším ho ráda. Na mobilu zapnu reproduktor, abych měla obě ruce prázdné a to si s ním mohu povídat hodiny. S ním to totiž jde. Není to nic bezduchého, ale spíš legrační a poučné. Hodně si rozumíme, zrovna jsme probrali první máje v minulém století a děsně si při tom notujeme. Dnešní generace nemá ani ponětí, jak to tenkrát probíhalo. Dokud byla postavená tribuna na spodní části Václavského náměstí, tak to mělo půvab, bylo to blíž domů.

Na Letenské pláni už to nebylo ono. Jako dítě jsem to prožívala o to víc, že jsem rok co rok jezdila s tatínkem do Vysocan do fabriky a odtamtud se chodilo pěšky. Ani nás snad nebolely nohy, protože s kumpány z ČKD byla neskutečná sranda. A ještě jsem od nich dostávala srolované desetikoruny, které jsem pak hrdě ukládala do pokladničky ve tvaru želvy. Pak přišla měnová reforma a bylo na nějaký čas po ruličkách. Škoda, že mě ta spořivost nevydržela. Dnes bych byla v balíku.

Pan učitel vypravoval, jak chodil do průvodu s vysokou školou a museli nosit české a sovětské vlajky. Když se nudili, tak s nimi šermovali a jakýsi docent je napomenul. Málo platné, pokračovali v tom a jemu řekli, že se ty vlajky páří. Docent pak dělal slepého a němého. Pan učitel volá několikrát za den, dal si mě do mobilu mezi pět nejoblíbenějších čísel. Většinou, když mu není dobře, má i pesimistickou náladu a podle toho ten dialog probíhá.

Není nejzdravější, ale přes to musí chodit do práce, aby vydělal nějakou korunu k důchodu. Jeho Pavel nepracoval tak dlouho, aby pobíral i ten nejnižší důchod. Divné zákony! Těch dopisů, co napsali na nejrůznější instituce! Vše bez odezvy a není nikde odvolání. Pavlův zdravotní stav se evidentně horší. Jsou spolu přes deset let a neznám pohodovější partnerský vztah. Málo kdo má v sobě tolik zodpovědnosti!

Minulý týden k nám přitáhl pan učitel narvané tašky plné krásných a kvalitních knih. Když jsem se zeptala, co to sem vláčí za brak, pravil, že má už jenom nás a že by nechtěl, aby až umře, ty knihy přišly do nepovolaných rukou, potažmo do stoupy. Otázku života a smrti bereme oba víc, než pragmaticky.

Před polednem volala Katka a zvala na oběd. Rezolutně jsem to zavrhla hned v začátku. Den bych měla rozcouraný a nic bych neudělala. Je sama doma a je jí smutno. No tak dobře, slibuju, že odpoledne vyrazíme někam do centra Prahy.

Mám ji taky ráda a sčuchly jsme se spolu, když jsme obě čerstvě ovdověly. Ona má sice rozvětvené příbuzenstvo, ale přesto je sama se svými myšlenkami. Vyhledávám a obdivuju lidi, kteří jen tak nepodléhají zkáze. Ji zaskočila cukrovka, oslepla na jedno oko, kolikrát jí není do skoku, a přesto je s ní neskutečná prdel. Vidíme se hodně často a z mé strany se absolutně nikdy nic neokoukalo, ani nevyhrotilo. Jsem ráda, že ji mám v blízkosti.

Večer mne čekala Státní opera s Blankou a Mílou, která přijela ze Švédska. Název byl Vivat opera a prostřídal se Kalmán, Lehár a Strauss. Bylo to slušné, ale kdybych toto představení nezhlédla, taky budu žít.

Opět čeká úklid v penzionu a vzal mě Myslivec autem, protože jel na ouřad do Modřan. Musí předložit smlouvu, aby mu náhodou nevyplatili korunu na víc.

Do penzionu volá pan učitel, abych se cestou domů zastavila, že má pro mne zase připravené nějaké knihy. Není dvakrát v kondici a zoufale se vypořádává s minulostí, že má pocit prohýřeného života za sebou. Žil jako na houpačce. Hned bohatý a hned zase na prahu chudoby a následně pak potřeby dvou zaměstnání. V současné době je právě na tom prahu. Invalidní důchod malý, do školy by šel až od září, tak vzal místo dispečera na autobusovém nádraží. Celých dvanáct hodin prochodí po nádraží, nebo je v kanceláři u počítače. Na celou holdingovou společnost si v krátké době udělal svůj názor a postupem času zjišťuje, jak správný to byl odhad. Naprosto ho ta práce, ale ani finance neuspokojují. Bodejť by jo, když má vysokoškolsky vzdělaný člověk padesát pět korun na hodinu! Pan učitel se dělí o veškeré pocity, několikrát denně telefonuje a sděluje zážitky. Pomalu bych mohla jít na Florenc poslepu.

Nejen, že se stále slyšíme, ale my se i vidíme. Bud' zajde on k nám, nebo my k nim. Právě volal, abych si vzala velkou tašku a přišla si ještě pro nějaké knihy. Bože! Kam to dám? Koupila jsem klukům nějaké argentinské víno, a když jsem vysupěla do posledního štoku a usedla do křesla, vidím před sebou na zemi komíny vyštosovaných knih. Knihy jsou to opravdu kvalitní a hodnotné, Koniáš by měl co dělat! Jenže pro mne to znamená převorát komplet knihovnu a ty knihy obrovských rozměrů někam nasoukat do regálů. Odcházela jsem od nich obtěžkaná a darování nebralo konce, protože večer přišel pan učitel k nám a ještě vlácel dvě tašky. K večeři jsem dělala bramboráky. Mně se k tomu dobře pilo pivo, panu učiteli víno a Myslivec cucal nějakou příšernou sladkou šťávu. Holt každému, co jeho jest.

Ve středu ráno jsme měli být ve škole v Panské, kde Vojta obhajoval svoji ročníkovou maturitní práci. Byl to úžasný pocit slyšet toho kluka, jak lehce perlil moudra a padaly z něho vzorce, jako z Einsteina. Domnívám se, že nikdo, kdo seděl v té třídě absolutně ničemu nerozuměl, kromě jednoho jediného, co je to učil. Nevím, kdo byl v tu chvíli pyšnější, zda máma, nebo macocha. Když to skončilo a na jeho hlavu se snesla z úst komise samá chvála, chtěli jsme zajít někam na kafe. Ale kam tak brzy ráno? To má otevřeno Na Příkopech pouze Mac Donald. Veškerá omladina šla dovnitř, my zůstali venku u stolečku s mámou, Myslivcem a panem učitelem, který se rád obhajoby zúčastnil též. Byla příšerná vlezlá zima a nikdo z nás na to nebyl oblečen. Eva šla hned na Broadway do práce, Myslivec do Sue Ryderu a my jeli s panem učitelem do Vršovic.

Zastavila jsem se doma pro Žandu a šly jsme do agentury pro mamon. Začátkem ledna jsem točila reklamu a teprve v květnu došlo k placení.

Ve čtvrtek do penzionu, v pátek uklidit u Roberta doma ve Strašnicích a v sobotu jsem jela ráno na Pankrác, kde se točila reklama na Colgate. První víkend, kdy konečně svítí slunce. Nebylo to pro kompars náročné, hodně jsme posedávali a jak jinak, opět se sešla známá parta a bylo o zábavu postaráno. Měla jsem to velmi dobře zařízené, co se týká servisu o Myslivce. Katka mu přinesla oběd a na večeři jsme byli pozváni k panu učiteli.

Nebyla to jen tak nějaká večeře, podávala se kachna se zelím a s knedlíkem. Měl ji křehoučkou, do zlatova opečenou kurčičku, no pohádka. Colgate natáčeli Turci a my se dozvěděli, že dneškem to končí a panu režisérovi letí v šest večer letadlo. Natáčení tedy skončilo před sedmnáctou hodinou. V kavárně, kde jsme seděli u stolečků byl stánek, kde byly rozmanité kytky. Když všechno skončilo a stánek se likvidoval, dostala jsem od Turků nádherný puget dlouhých rudých růží. Za natáčení bylo nějakých šest nebo sedm stovek, ale užila jsem si a jela domů. Ani se neohřála a šlo se na tu slibovanou kachnu.

Neděle a konečně volný den. Odřekla jsem šestihodinové natáčení za čtyři sta pade, a užívala si s Myslivcem. Udělali jsme si procházku a já ho vzala na Mírák na zmrzlinu. Na sluníčku teplo, ale jinak v chládku nic moc! Večer se konala několika hodinová němčina s panem učitelem. Dával mě do těla, asi to bylo za tu kachnu, kterou jsem mu sežrala.

Ráno povlákání pelíšků, praní, vaření a příprava na návštěvu Katky z Německa. Navařím, zamrazím a až přijede, bude to, jako když to najdu. Pak udělám jen přílohu. Takové rychlé vaření mě vyhovuje. Kde jsou ty časy, kdy jsem si vymýšlela a v kuchyni strávila hodiny. Třeba když jsem dělala trojbarevnou rýži. Část byla ve špenátu, v paprice a v curry koření. Na světlý talíř k masu se podával kopeček zelený, červený a žlutý. Tak z toho už jsem dávno vyrostla a dnes se divím, jak jsem všechno stíhala. Dneska jsou všechny dny tak nabité, že by mě bylo líto věnovat na takové experimenty čas.. Stejně se to spolkne a je po všem. Co na tom, že je rýže bílá?

Jdu na delší procházku, aby si Žanda užila. Po příchodu domů jí umyju ručičky i nožičky, rozčešu, dám pamlsek a vysvětluju, že musím za prací, aby bylo na kolečka. Je se vším evidentně smířená a určitě ví, že bych ji jen tak z būhdarma samotnou doma nenechala. Jak jen to trochu jde, všude ji беру sebou. Ještě jí pod okny zamávám, je to už za ty roky mezi námi zažitý rituál.

Na Roztylech jsem si koupila k obědu tvarohový koláč a v designu si k němu uvařím kafe. Holky mě pomáhají na pokojích, ale i tak je práce pořád dost. Vynést všechny koše, umýt koupelny, záchody, kuchyňky, roztrít na půdě prádlo, vyleštit zrcadla a všechny skleněné desky na stolech. Ono se to nezdá, je tam pět apartmánů, ale když chci mít vše pintlich, zabere to spoustu času. Narůstají mě hodiny a na konci měsíce si řeknu o žold právě podle těch hodin. Na jednom pokoji je stoleček, který by se náramně hodil ke spiritistickým účelům. Je tak rozviklaný, že se sám pohybuje skoro v průvanu, aniž by se na něj položily spojené ruce těch, kteří vyvolávají duchy.

Tři hodiny mám o zábavu postaráno a kafe upíjím při práci.

Je dopoledne, přicházím už k domu, jenže Žanda zabrousila otevřenými dveřmi do kavárny. Michal i Katka mne zvou, tak se nenechám prosit, zvláště, když nemám v plánu nikam jet, nebo někde být na čas. Michal nabízí kávu, ale volím raději pivo, ač je deset dopoledne. Zvoní mobil, a ona Natálka! Pozdraví, představí se a hned přejde k věci: Vlad'ko?, nebude ti vadit, když budu zítra s tebou doma? Já odpovídám též otázkou: "Ty jsi nemocná?" A ona na to: No ještě ne! To mně úplně odrovnalo. To šestileté dítě vždy vymýšlí něco, aby nemusela do školy, jen aby mohla být se mnou.

Myslím, že to je pro mě takové vyznamenání, že to se fakt nevidí. Telefon si vzala Eva a prý když Natálka skuhrala, že jí bolí břicho, že asi bude muset být doma, najednou si jako by vzpomněla, že nebude sama, budu přeci já v Louňovicích. Evu jsem už po několikáté uklidnila, že to bude naprosto bez problému, že mně to nevadí.

Naléhala na Natálku, aby jí řekla pravdu o tom jejím záhadném břichu. Natálka kápala božskou a Eva jí slíbila, že když mluví pravdu, že nemusí do školy a nechá ji se mnou doma.

Dědeček pak nad tou výchovou jen sprásknul ruce. Možná, že bych to s chytrým dítětem, které se ve škole nudí, řešila podobně. Jedu tedy následující den do Louňovic, auta se táhnou jako smrad a není divu. Na kulaťáku v Uhříněvsi je bouračka. Projíždím Tehovec a mobil ohlašuje esemesku, ale za jízdy to ignoruju.

Zastavím před barákem a čtu: Vlad'ko, buď tak hodná a kup prosím holkám k snídani čtyři rohlíky. Doma zůstala i Verča, prý aby to bylo spravedlivé. Na poledne přijde táta a postará se o ně. Díky za všechno, pa Eva.

Auto už jsem nechala zaparkované a se Žandou jsme si udělaly procházku do místního koloniálu. Tam je houf dětí, čekajících na autobus, který je odveze do školy. Než projdu pidi samošku, vidím ven skrz výlohu, jak je Žanda středem zájmu známých dětí. Nespočet dětských rukou ji drbe na břichu. Odemknu barák, radostně nás vítá Skubík, ale jinak je všude ticho. Aha! Holky ještě vyspávají. Vyndám zatím prádlo ze sušičky a jdu dělat snídani. Už slyším z ložnice brebentění. Škrábu tedy na dveře a funím jako kanec. To holky rozesměje.

Nesu snídani do postele. Dvanáctiletá Verča se hned ohrazuje, že v posteli nesmějí jíst. Stojím s táčem mezi dveřmi a Natálka opět trumfuje. Vlad'ko, dej to sem, nikdo to nevidí a nikdo se nic nedozví. Tak obě debužirovaly v posteli a evidentně si to užívaly. Zakázané ovoce nejvíc chutná, o tom přeci něco věděli i v ráji.

Projdu místnosti v celém baráku, dá se říct, že rekognoskuju terén, abych si udělala představu, co mě všechno čeká. U Verči v pokoji stále visí obrovský papír, kde je její rukou napsáno: Ségra je blbec. Kolikrát jsem na tom spočinula zrakem, tolikrát jsem se musela pousmát.

Zdalipak něco podobného psala naše Eva o mladší sestře? Kdyby to napsala i teď, ani bych se nad tím nepozastavovala, protože by měla pravdu. Proti ní jsem blbec dokonce na druhou. Ale jak říká pan učitel... všelijakou čeládku má pánbůh na světě.

Chci skloubit jak úklid, tak blbnutí s holkama, když už si vymohly kvůli mně absenci ve škole. Přiznávám, že to bude na úkor úklidu. Musím ho ošidit, jinak by to šlo těžko zvládnout. V poledne přijel dědeček, on měl v lednici připravenou čočku s párkem, holkám jsem ohřála špagety. Pak jsme si udělali společný výlet s dědečkem na Vyžlovku za Evou, která vzala místo v mateřské školce. Je to taková V.I.P. školka. Platí tam nehorázné sumy za děti, dokonce i dvouleté, jejichž matinky nechodí do práce, nýbrž jsou doma, anžto tatínkové na to mají. Co bude z takových dětí? Místo, aby se jim máma věnovala, tak je prdne na celý den do kolektivu a chodí si do fitka, na masáže apod. Pak se bude divit, až jí to takové dítě odvede i s úroky a starou mámu zas pro změnu vrzne do domova důchodců. To je ale koloběh v životě. Holt, kdo chce kam... Škoda, že v dnešní době je prioritou převážně jen ten mamon. Peníze jsou důležité, ale už si vůbec nemyslím, že by mělo mít dítě v pokojíčku tolik hraček, že se sotva prodere k postýlce.

Já Tomášovi šila hračky a nemyslím si, že by nějak strádal. Měl krásnou velkou žábu ze zeleného manšestru, místo očí měla černé knoflíky a červené břicho. Nebo ze zbytku šedého plyše krásnou kočku, s dlouhými vousy z knoflíkových nití. Dneska mají dětičky bohatých rodičů všechno, na co ukážou.

Jak si tak píšu do diáře co, kdy a kde, tak zjišťuji, že jsem v podstatě věčně na nějakém úklidu. Co se týká nějaké fyzické námahy, to mě nevadí a nezmáhá, ale čím dál a víc mně to vadí časově. Nemám tolik času pro sebe, jak bych si představovala. Ale neskuhrám, jinak to nejde. Nemám doma vlivného zazobaného podnikatele, ale neztěžuji si a jsem ráda, že mám doma milovaného Myslivce.

Přikradl se hlad, doma nic moc a hlavně se mně nechce vařit. V lednici je zbytek rýže. Co s ní? Na sladkou kaši nemám chuť, volím tedy rýži na slano. Nastříhala jsem na nudličky šunku, vysypala krájené žampiony, ohřála a nasypala strouhaný sýr. Hlad je nejlepší kuchař a zrovna toto jídlo, které bylo završené pivem sedlo jako cosi na hrnec. Bolely mně nohy a dneska mne co chvíli brala křeč do prstů, tak jsem si vzala knížku o Matuškově, kterou jsem zakoupila v Levných knihách. Ono to zas až tak o Matuškově není, ale o Semaforu, o Rokoku v šedesátých letech, kdy kde a jak začínali různí zpěváci. Někteří zapadli v zapomnění, někteří emigrovali, pár už jich odešlo na onen svět a zbytek setrval do dnešní doby. Zajímavé čtení, které mne vrátilo téměř do poloviny minulého století.

Žanda tyhle chvíle miluje, kdy spolu ležíme a ona přitisknutá ke mně vytěsňuje ten nejmenší prostor. Ale dlouho nám ten klid nevydržel. Nejprve volal pan učitel, pak Honza ze Stockholmu a na konec Myslivec. No tak čtení nám není dopřáno, vstávám, oblékám se a byla jsem nějak na měkko a slíbila Žandě zmrzlinu.

Na to slyší dokonale, ale pane, jak si to pamatuje! Cestou po Moskevské nakupují ale Žanetka táhne k okénku, kde se točí zmrzlina. Nechtěla jsem stát na hlavní ulici, když lížeme obě jednu zmrzlinu. Jednou já, jednou ona, ale lidi na nás blbě koukají. Někteří se usmívají, jiní nad námi krouť hlavou. Zašla jsme tedy do postranní ulice, o zmrzlinu se podělily a pokračovaly v cestě na Čechovo náměstí.

Míjíme krám, ale ve výloze mne zaujaly plavky. Ne, že bych už žádné neměla, ale gumičky jsou zteřelé a za chvíli se budu starých plavek zbavovat, tak se zájmem a se Žandou vcházím dovnitř. Plavek plný regál, a ty roztodivné barvy! Ovšem v nejmenší velikosti je barva pouze žlutá a modrá. Nevěřím vlastním očím. Plavky jsou třídičné, k podprsence a kalhotkám je jakási zástěrka přes boky, nebo na spálená záda. Mimochodem pan učitel zástěrce říká předpičník, což nás pobavilo. Prý to tak nazývala jeho babička, ale moc mu to nevěřím, protože podobné výrazy vycházejí z něj a určitě nejsou převzaté. Plavky mě zaujaly nejen barvou, ušitím, ale ty tři kousky hadříčků stály pouze dvě stě dvacet korun. Sáhla jsem po žlutých. Jen mám obavy, zda bude vůbec nějaké léto a užiju-li je?!

V papírnictví vidím krásnou masku Einsteina. Tu musím koupit Vojtovi k dvacetinám! Masku mám v igelitové tašce a ještě vcházím do řeznictví U supa. Mám v plánu udělat čočku, tak kupuji špekáčky. Prodavačka dává špekáčky do igelitky, ale v tom si všimla, že už jednu mám. Nabízí větší tašku, abych si to dala dohromady a šla jen s jednou. Říkám jí, že to nejde dohromady a ukazuju jí proč. Pobavila mě její reakce. Jukla do tašky a povídá:“Můžu?“ Za pultem nasadila na hubu masku a odkráčela do zákulisí krámu. To bylo haló! Vzbudilo to všeobecné veselí i v samotném krámě. Lidi za mnou ve frontě se smáli a sondovali, kde jsem to koupila. Na chvíli jsem se postarala o to, jakoby se zastavil čas. Nikdo nespěchal, nenadával a naprosto cizí lidé se zapojili do debaty. Z masny jsem si odnášela nejen špekáčky a Einsteina, ale i dobrou náladu, že během chvilky maska pobavila tolik lidí. Předpokládám, že Vojta bude neméně spokojen.

Zítřka má přijít Vojta, veškeré dary už mám zabalené a připravené, jídlo hotové, jen koupím ještě šampaňo.

Volá Katka z Německa, že už má sice koupenou jízdenku do Prahy, ale neví, zda přijede. Zatrnulo mě! Má chřipku a dokonce horečku. Petr odletěl do Moldavie, Katka je sama v celém domě a je nucena si uvařit čaj, ale i ten ji zmáhá.

My oslavili Vojtovu dvacítku, s dary byl nad míru spokojen a večer šel slavit s klukama. Pořád myslím na Katku, jak to dopadne s její chorobou a jestli vůbec něco bude mít z pobytu v Praze, i kdyby nakrásně přijela. V neděli přichází SMS, že se rozhodla chřipku ignorovat a že určitě zítřka přijede. Jsem moc ráda, ale i tak mám obavy, aby tu cestu zvládla.

V pondělí dopoledne skočím do penzionu a k večeru jedeme na Hlavní nádraží pro vzácnou a toužebně očekávanou návštěvu.

Všechno dobře dopadlo, vlak přijel na čas a konečně Katka stojí na peronu. Vzala jsem ji walkink-hole, aby byla jistější.

Večer se na ní přišel podívat pan učitel. Je to gentleman, přinesl nám oběma kytku a to mě spadla čelist! Upekl štrůdl, který Katce nesmírně chutnal. Když byl na odchodu, řekl, abych šla s ním, že Katce pošle ještě jednu nohu štrůdlu. Po chvilce jsem se vrátila s obrovským plechem a Katka to nesmírně ocenila a pan učitel u ní stoupl v ceně.

V Německu je něco podobného absolutně nemožné. Vzhledem k tomu, jak se lidi odcizují a víc platí heslo můj dům, můj hrad, tak možná taková ta srdečnost, vstřícnost a ochota tady taky časem ochabne.

Další den hned příklusala Boženka i místní Katka číslo dvě vzácnou návštěvu přišla přivítat. My si pak udělaly spolu výlet na Staroměstské náměstí, jen chvíli jsme si počkaly na orloj, pak nás čekalo posezení v Louvru, kde si Katka odpočinula.

Na středu hlásili déšť a předpověď se dokonale potvrdila.

Od rána bylo zatáhlo, černo a poměrně chladno. To ovšem Katku nikterak neodradilo a při snídani mňoukla, zda bychom tedy dnešku nemohly věnovat Hradčany. Skoro jsem se osypala.

Viděla, jak jsem se lekla, tak to uvedla na pravou míru, že by jí stačila jen projížďka tramvají na Bílou Horu a zpět do Vršovic. Připadala jsem si jako bezdomovec, ti též jezdí v nevlídném počasí a záměrně zvolí tu nejdelší trasu, aby nemuseli hned vystoupit.

Ve čtvrtek Katka navštívila v doprovodu Boženky Muzeum moderního umění a já šla v tu dobu uklidit do penzionu. Večer tady bylo opět veselo. Přišel pan učitel s dortem a Pavlem, přišla Katka číslo dvě a dokonce dorazil Tomáš. Ten vláčel obrovskou kytici orchidejí a nějaké dvě bedny. Vojta dostal dodatečně k narozeninám od Tomáše kameru a to ho myslím položilo na lopatky!

Já dostala obrovskou krabici, a ač s obrázkem, který mě absolutně nic neřekl, pořád jsem rozbalovala a furt nevěděla, o co jde. Vypadalo to jako měsíční lunochod a k tomu byl malinký lunochůdek. Něco kulatého s displejem a na bříšku to mělo košťátka.

Aha!!! On je to robot. Bože na stará kolena za mě někdo, nebo něco bude uklízet? A bude to umět tak dobře? To kolečko s chlupama je chytré jako vopice, jde naprogramovat a zvládne toho tolik! Říkám mu Albert, ale troufám si tvrdit, že na toho by neměl ani samotný Einstein!

Katka šla s nějakou bývalou komsomolkou z Moskvy do Slavie. Komsomolka o to setkání děsně stála, Katce se moc nechtělo, neviděla ji nějakých pětáctyřicet let, ale na domluvenou schůzku přistoupila. Já ji tam měla asi po dvou hodinách vyzvednout.

Seděly u stolu vzadu, aby Katka měla výhled na Petřín. Na stole měla každá před sebou sklenici s pitím a krom toho haldu různých velkých alb. Bleskově jsem alba prolistovala, čísel z nich ten pravý a nefalšovaný duch doby. Komsomolka měla sloní paměť, sypala na Katku detaily, ale ta si pamatovala pouze minimum. Konečně jsme se všechny tři rozloučily, komsomolka vláčela těžkou tašku se zažloutlýma fotkama a my jely spolu s Katkou domů.

Myslivec nás chtěl překvapit a montoval zářivky nad linku, abych měla ještě více světla. Následující den jsem vzala Katku na malou procházku po Praze a zakotvily jsme v Lucerně nahoře v kavárně. Dýchla na ni první republika a tak prožívala tu nostalgii, že si dala dokonce se mnou pivo. Týden s ní utekl jako voda, volal Petr, že se v pořádku vrátil z Moldavie a těší se na Katku. My už měly před sebou poslední den a čekala nás Broadway, dostaly jsme lístky na muzikál, na Michala Davida.

Viděla jsem už lepší muzikály, ale dalo se to vydržet a Katka byla spokojená. Cestou jsme ještě vystoupily na Míráku, vzala jsem ji na zmrzlinu a dole v kavárně rychlé kafičko. Pak nás už čekala poslední večere páně v Padově. Přežraní jsme spěchali domů na konec hokeje, hráli jsme s Rusákama a vyhráli!!! Byly to nervy, a když se dohadovali rozhodčí, zda gól uznat či nikoliv, Katka pravila, že pokud ho neuznají, že je všechny pošle na Sibiř. Všechno dobře dopadlo a jsme mistři světa! Ještě po půlnoci volal Petr přes skype. Gratuloval nám a s Katkou si dohodl, kde na ni bude čekat.

V pondělí vyprovodit Katku na nádraží, pak domů uklidit, vyprat, se Žandou na procházku a ještě zajet do designu uklidit apartmány. Je to hoňka, ale nedá se nic dělat. Cestou zpět večer byla příšerná průtrž, která vypadala na několik hodin. Nebe tmavě ocelové, z kterého se valily proudy vody.

Já samozřejmě bez deštníku, ale nechtěla jsem se jakkoli zdržovat, tak jsem z modrého igelitového pytle na prádlo ze sebe udělala pasáčka. Tak jsem jela metrem i tramvají z Pavláku. Doma sprcha, večere a přišla Katka, pozeptat se, jak jsme všechno s německou Katkou zvládly.

A je tady den, kdy nic nemusím, diář je prázdný. Miluju ty dny. Je jich málo, ale občas se objeví. Probrala jsem si recepty, udělala pořádek v některých šuplatech a snažila se vyházet nepotřebné věci. Je to hrozné, jak se lety hromadí nejrůznější krámy. Tak pryč s tím harampádím. Plním velké pytle a honem s tím do popelnice.

Nečekaně přichází SMS, abychom přišly se Žandou na oběd ke Katce. Prý bude jen předkrm a oběd. Nechtěla jsem prudit, že buď jedno, nebo druhé. Aron už nás vyhlížel z okna, a když nás uviděl, začal štěkat, aby ohlásil náš příchod a poslal Katku otevřít dům. Ve dveřích jsem hned hlásila, že nemůžu tolik jíst, ale Katka mně přerušila, že změnila menu a bude pouze hlavní jídlo a moučník. Vynechaný předkrm jsem uvítala. Bylo gratinované kuře, hranolky a pivo. Moučník vypadal excelentně, a taky tak chutnal. Ve sklenici teplé tvarohové nadýchané noky, zalité rozšlehanými jahodami se šlehačkou. No to bylo něco!

Po obědě domů douklidit, vyluštit dvě křížovky a se Žanetkou jsme chtěly překvapit Myslivce a šly mu naproti. On nás za to překvapení vzal u Botiče do zahradní restaurace na pivo. Pár minut po nás přišla Kikina s Tondou a pozvali nás na večeři do číny. Z celého srdce jsem se bránila, vím, že nemají peníze a večeře ve čtyřech není nejlacinější. Tonda naléhal, že musíme jít oslavit jeho právě dodělaný svářečský kurz. To byl pádný důvod.

Žanda dostala večeři doma, aby nebyla hladová a neloudila. Najedla se a vyrazili jsme všichni. Večeře i s moučníkem a já byla přežraná jako vlk, který sežral babičku, Karkulku a ještě myslivce. Ale nikoliv toho mého!

Na středu bylo domluveno rande s Tondou, že s ním půjdu na Moskevskou do Kodaku koupit rámeček na obrázek, který malovala Kikina jeho mamince k narozeninám.

Pak mně čekal casting, kde se sešla opět parta! Zlata, Eda a Arnošt. Po castingu jsme šli na pivo a všichni mě vyprovodili k Božence, ke které jsem šla pro ořechy.

V pátek ráno k Robertovi do Strašnic, domů pro Žanetku a byla jsem pozvaná ke Katce na oběd. Po obědě jsem odvedla Žandu domů a šla jsem na volby. Myslivec přijde určitě pozdě, stěhoval s panem učitelem sestřenicí Pavla. Já večer upekla dalamančky a po půlnoci k nám přitáhli obrovskou televizi, mikrovlknku a lux. Nechtěli se s tím tahat k panu učiteli do čtvrtého patra. Tam nastěhovali jen pračku, ale ta už u něj zůstane. Marcela si prý pro věci, které jsou u nás brzy přijede. Všechno stálo v zadním pokoji, což mě trochu iritovalo, ale kvůli panu učiteli to přeťpím, byť se zaťatými zuby. Ale on pro mě udělal tolik, že se snad i ráda těm věcem vyhýbám. Myslivec se vrátil pár hodin po půlnoci, já už spala. Bylo mu dobře ve společnosti gayů a lesbiček. Hlavně, že mu dali najíst, tak jsem byla klidná.

V sobotu byl po prvé na tržičku jakýsi happening. Zpunktovala to Katka s Michalem dole z kavárny. Před tím měli hodně lítání, měli požehnání od Městského úřadu, policie dala značky, ale i v noci hlídala, aby se nepostavilo na zmíněném místě jediné auto. Myslím, že se to vydařilo. Točilo se pivo, pekli buřty, byla spousta stánků s čerstvou zeleninou, dokonce prodávali kozí mléko a kozí sýry. U stolečků se prodávalo zajímavé zboží, vesměs rukodělné. Ať už to byla bižuterie, nebo smaltované podnosy. Harmonikář vyhrával před šňůrou na prádlo, na které visely fotografie Vršovic z konce osmnáctého století.

Dokonce vyšlo i počasí, bylo poměrně teplo a svítilo slunce. Vyblbly se tam i dětičky a velká většina chtěla, aby se taková akce opakovala pravidelně. Další by měla být snad někdy v září. My byli s panem učitelem, pak jsme šli k nim na kafe a dívali se od nich z okna na celou tu parádu. Bylo to zcela jiné z té výšky.

V neděli jsme po snídani jeli všichni na Roztyly, měli jsme tam oba práci. Já dělala uvnitř, Myslivec makal okolo penzionu. Plel záhony, dával jakousi tkaninu, a na ní mulčovací směs. Mákli jsme si oba. Udělali jsme si pouze dvě přestávky na kafe a po osmi hodinách jsme odjížděli domů. Doufám, že bude Robert spokojen. Byl!

Z Roztyl ještě na skok k Božence. Chtěla pro nějakého otužilce, který má malý důchod jakékoli šatstvo. Já aspoň uklidila Myslivcovi skříň a něco našla. Od ponožek přes trička, kalhoty i svetry. Byly to věci, které už jsem nemusela na Myslivcovi vidět a dědovi to pomohlo. Jen jsem nechtěla, aby se s tím Boženka tahala, a mě se taky nechtělo vozit dva velké pytle tramvají. Sice už bych se raději viděla ve vaně a vůbec v klidu doma, ale říká se: co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.

Večer volá Robert, zda stačila mulčovací směs, zda Myslivec zprovoznil sekačku, zda jsme všechno vypli a zakodovali. Samé otázky, některé zbytečné, protože bez zakodování bych neodjela.

Příští týden chystá Robert velkou akci, balonovou fiestu a zve nás. Není to jen tak nějaké pozvání na oko, cítím, že by nás tam chtěl a myslí to od srdce. O to víc to blaží. Ještě nevíme, jestli na to kývneme, protože se mně nechce vymetat akce mezi bohatou smetánkou, nic tam nepřinést a sníst všelijaké speciality. Že chodím k Robertovi uklízet ještě neznamená, že jsem součástí Robdesignu.

Dále navrhuje, že bychom mohli přes víkend něco ugrilovat, vyspat se v penzionu. Přinese kytaru a ta myšlenka se mně líbí, ale horší to bude s Myslivcem, protože za každých okolností dává přednost rybám.

Poslední květnový den, Vojta má maturitu. O druhé hodině máme sraz na Pavláku s Vojtovou maminkou a jedeme za Vojtou do školy. Nezažila jsem klidnějšího maturanta. On si je tak jistý, že ho nemůže prázdná otázka vyvést z rovnováhy, že nás dokonce zve do třídy, kde bude excelovat před maturitní komisí a my ho můžeme při tom pozorovat, naslouchat a dmout se pýchou.

Večer přijíždí nešťastná Kikina, má velké neshody s maminkou a já mám trochu obrousit ty hroty. Řekla, že u nás bude spát, ale ke spaní prakticky nedošlo. Povídáme dlouho do noci a rozebíráme situaci, jenže to moc nejde. Rozhodla se, že pojedou do Třebařova a já jí objednávat taxíka na třetí hodinu. Stihne ten nejranější vlak z hlavního nádraží.

Já už neusnula, všechno se mně honilo hlavou. Takový vztah mezi matkou a dcerou je pro mne naprosto nepochopitelný.

Slyším, jak se budík nadechuje o půl šesté. Zavřela jsem mu tipec a čeká mně cesta do Louňovic. Odvážila jsem se jít se Žandou do lesa. Ale s hrůzou a pořád se otáčím. Je nádherné ráno, ale při pohledu na rozryté stopy na cestách od kanců strachy podělaná raději volím cestu zpátky mezi baráky do civilizace. Procházíme kolem nádherného vloni postaveného srubu, jehož klády jsou přivezené přímo z Kanady. Srub je neobydlený. Ze střechy visí a plápolá hadr s telefonním číslem. Srub je na prodej.

Od místních jsem se dozvěděla, že ho postavil kluk, jehož partnerka tam nechce bydlet a on bez ní také ne. Zase mně rozum nebere, proč tedy ta hurá stavba. Proč se předem nedohodli? Ale proč to řeším já? Život tropí všelijaké hlouposti, představa a plány je jedna věc, tvrdá realita druhá.

Je tu zase ráno a já si říkám, že zajdu do Robdesignu. Jenže v tom volá ředitelka, že je v práci Kikina nějaká divná a posílají ji na psychiatrii. Bože! Divnou slepou rozpolcenou holku, která

řeší rozeprě s matkou chtějí poslat do neznámého prostředí psychiatrie? Ředitelka o ni měla strach, ale chtěla to řešit přese mne. Poděkovala jsem ji a hned volala Kikině. Domluvily jsme se spolu, že ji budu doprovázet. Hodně mně přirostla k srdci a chci pro ni udělat maximum, jako by byla moje. Proč jakoby? Ona je moje!

Přijely jsme na Karlák a mně se najednou vybavil celý areál, kam jsem docházela jako žákyňka na praxi. Je to čtyřicet pět let, celou dobu jsem tam nebyla a já se najednou pohybovala tak, jako bych tam byla včera. Samotnou mně to udivilo. Dejavu? Vybavil se nejen areál, ale i pacientka Papežová, kterou jsem měla tak trochu na starosti. To jméno nejde zapomenout. Její bratr byl promítačem v kině Metro, zavraždil tam malého kluka a jeho tělo ukryl pod dřevěnou podlahu v té promítací místnosti. Protože se v kině pro nasládlý zápach nedalo po nějakém čase koukat na film, přišlo se té hrůze na kloub.

Už si nepamatuji, proč se ona dostala na psychiatrii, možná z rodinných důvodů, to opravdu nevím. Ale vím moc dobře, že jsem s ní měla jít na zubní, kde ji brzy ošetřili. Já ten den měla jít večer na ples a nějak jsem nestíhala. Vzala jsem tedy Papežovou domů, v koupelně jsem ji posadila na vanu a já si umyla vlasy. Jí se to moc líbilo, mně už míň, ale tenkrát jsem to holt vyřešila po svém. Profesionální to tedy nebylo v žádném případě. Pak jsme se spolu vrátily na psychiatrii a já předala jak pacientku, tak chorobopis. Párkrát jsem si uvědomila, jaké jsem byla střevo, ale některé věci už nejdu vzít zpátky. Já se s tím nikdy nikomu nesvěřovala.

Ještě s touto příhodou mně na mysli vytanula jiná příhoda. V areálu Všeobecné fakultní nemocnice jsem doprovázela jednoho pacienta z interny někam na vyšetření. Byl to postarší pán, elegantní, čistoučkový a měl velké přání dát si pivo. Já mu chtěla udělat radost a vzala jsem ho do Černého pivovaru na stojáka na pivo. Podotýkám, že jsem na sobě měla sesterskou uniformu i s čepcem. Děda koupil piva dvě, my je koplí do sebe a zase se vrátili do areálu nemocnice. Děda byl přešťastný a já měla dobrý pocit. Ale ani tohle není nic profesionálního, ale já tenkrát cítila, že konám dobro.

Trochu jsem si zavzpomínala a zabloudila tak do doby dávno minulé, ale žasla jsem nad tím, jak mně v tom psychiatrickém areálu všechno vytanulo na mysl.

Sedím na chodbě v čekárně a paní doktorka si sama odvedla Kikinu do ordinace.

Po nějaké době si vzala dovnitř mě a Kikina čekala zas pro změnu na mně. Po krátkém společném rozhovoru mně oznámila, že je u Kikiny nutná hospitalizace.

Věděla jsem, že je to přehnané vyjádření a naprosto zbytečné. Ale zase jsem nechtěla moc oponovat, aby mě nevyhodila a Kikinu nesešňerovali do svěrací kazajky. Nakonec se mě podařilo paní doktorku aspoň trochu zviklat.

Já se za Kikinu zaručila, že si ji vezmu k sobě, a že dle mého názoru by stačila pouze ambulantní péče. Ta študovaná osoba mně vyrazila dech, když se zeptala, co když bude chtít Kikina spáchat sebevraždu? Rázem jsem to obrátila v žert a řekla jí, že může klidně vyskočit třeba z okna, že bydlím ve zvýšeném přízemí.

Trochu narazila kosa na kámen, a aby se paní doktorka zhostila zodpovědnosti, poslala nás obě za doktorem Kmochem, ale já mám jít do ordinace jako předvoj Kikiny. To už znělo líp.

Konzultace v druhé ordinaci byla snazší a nakonec se mě ten odborník zeptal, co navrhuji. Já si stále mlela dokola, že ambulantní péči a on nad papíry mumlal, že má paní kolegyně asi pravdu. Bože! Jaká já jsem jeho kolegyně? Sestra v důchodu! Dal nám na výběr několik telefonních čísel, kam zavolat o radu, my obě poděkovaly a vyšly spolu do deště a samozřejmě bez deštníku.

Cestou k nám jsem se zastavila v Dopravním podniku a dala tam žádost na opencard. Z Pavláku jsme zajely do Padovy na oběd a pak domů. Dostala neschopenku a pár dní byla u nás.

Páteční ráno bylo pro mne jako zlý sen. Žanetka zvracela a měla krvavé průjmy. Místo, aby to ustávalo, tak se to stupňovalo. S hrůzou jsme došly spolu na veterinu. Já byla přesvědčená, že Žanda někde olízala jed, který byl tou dobou všude nastražen na krysy. Pan doktor můj úsudek vyvrátil, ale nevěděl, co by to mohlo být. Po injekcích a práškách se Žanda za několik dní vylepšila a mě spadl obrovský kámen ze srdce.

V pátek jsem potřebovala jít do Robdesignu, tak jsem vzala Kikinu sebou. Pomohla mně s úklidem a já ji měla na očích, kdyby náhodou chtěla skákat z okna, jak velela předtucha paní doktorky. Žanetky zdravotní stav se pomalu vylepšoval a já doufala, že přes noc se situace ještě vylepší, protože nás v sobotu čekal výlet do Vesce.

S Robertem bylo domluveno, že budeme už ráno v pět hodin na místě, čeká nás jakýsi briefing, snídaně v hotelu a po té pojedeme na místo, odkud vylétávají balony. Všichni byli ospalí, velmi frišné ráno se zbytky mlhy. Měla jsem smíšené pocity a jakoby se praly obavy s těšením z neznámého. Konečně jsme vyjeli směrem na Konopiště.

Bylo zajímavé, jak na místním parkovišti několik zapálených a prý zkušených balonářů běhalo kolem aut, košů a lahví naplněných heliem. Zprvu balony ležely na zemi chciplé jako mrchy a nebyla na nich znát ani barva, natož pak nápisy.

Ale jak se balony nadouvaly a už přidělávaly na koše, měla jsem divné mrazení kolem žaludku. Co když jsem naposledy na zemi s Myslivcem, Kikinou a Žanetkou? Vrátím se?

Konečně jsem dost složitě vlezla do koše. Nápis na koši trochu připomínal Alfreda Hitchcocka. Na šerpě bylo napsáno Helfi, což je známá pohřební služba, s kterou jsem měla velmi často, co do činění, jako vrchní sestra v domově důchodců. Nebýt krčského domova, tak snad firma zkrachovala. Zásobovali jsme je dost slušně a teď bych s nimi měla vzlétnout do vzduchu? Strach jsem z toho měla, ale zas tak podělaná ne, abych do koše nevlezla.

Ptala jsem se Roberta, kdo už všechno stál v koši? Krom jiných tam byl z rarit devětaosmdesátiletý pilot, který ovšem létal na ultraleitu. Pak už taky letěla dvouletá vlčanda, a to myslím rarita je.

Nedovedu si představit Žanetku. Chtěla by vidět do dálky a ne přes hodinu čumět do útroh koše. Létá se něco málo přes hodinu maximálně do výšky tří tisíc metrů. V koši je poměrně málo místa, protože v každém rohu je po jedné propanbutanové láhvi. Letěla jsem s mladým manželským párem a čtvrtý do počtu byl ten nejdůležitější, prý zkušený balonář. Ve vzduchu jsem sondovala, jak se k tomu dostal a mně se zase dostalo vyčerpávající odpovědi.

Vystudoval pedagogickou fakultu, učil v Panské, kam chodil Vojta, pak byl čtyři roky v Německu, kde si udělal pilotní zkoušky a létal pouze s letadly.

A jak už to v životě bývá, náhodou ho jeden student přivedl ke vzduchoplavbě. Děsně ho to oslovilo a už u toho zůstal. Jeho tatínek prožíval s ním složité začátky. Absolvoval s ním vše, v podobě doprovodného vozidla. Práce kolem balonového létání je opravdu hodně a je úžasné, když to chytne společně tátu se synem.

Chtěla jsem toho vědět co nejvíc, tak jsem kladla otázku za otázkou. Mladí manželé hodně fotili a pořád se objímali. Nevím, zda z lásky, či ze strachu. Dá se létat celoročně a především záleží na počasí. Nejlepší je létání kvůli vzdušným proudům brzy po ránu a smí se létat hodinu před západem slunce, pak už nikoliv. Proutěné koše se vyrábějí v Německu, Francii, Španělsku a dokonce i u nás, v Brně. Balon i s košem stojí kolem milionu. Koníček za hubičku, co?

My měli ten den to nejnádhernější počasí a byl to pro mne díky Robertovi jeden z nejúžasnějších zážitků. Nejen já, ale všichni letící byli děsně nabalení v domnění, že je nahoře zima. Omyl! Od plamene, který nadouvá balon je vedro. Další omyl byl, že nahoře vůbec není ticho, ale obrovský kravál, když je na plné pecky puštěný hořák. My byli ten den ve výšce devět set osmdesát šest metrů.

Kilometr se mně nezdá zas až tak vysoko. Ale přesto bylo Konopiště malé jako jídelní stůl z té výšky. Viděla jsem i naše zelené zaparkované auto, to zase připomínalo miskou na mýdlo.

Když jsme vzlétávali, Žanetka těžko chápala, kam jsem se tak najednou poděla. Hodina utekla, jako prd a my se zase přibližovali k cíli. Doprovodné vozidlo pod námi, a chlapi se dohadovali přes vysílačky. Dosedl byl hodný skutečného odborníka. Prý máme při dopadnutí koše pokrčit nohy v kolenou, ale vůbec nebylo co pokrčovat. Dokonce jsme dosedli na auto, na kterém se pak vše odvezlo na parkoviště. Ještě je zvykem, že se celá posádka z koše musí účastnit při zabalování a rolování balonu. Je to fuška, balon má rozměr přes tři tisíce krychlových metrů. Ze země se to vůbec nezdá, balon ve výšce vypadá jako větší deštník.

V neděli bylo naplánováno, že se pojedje na ryby, ale Myslivec byl unavený a nevyspalý, tak raději z toho plánu vycouval. Stejně jsem šla odpoledne na veterinu se Žanetkou a bláhový Myslivec doufal, že se natáhne a zdřímne. Jenže volal pan učitel, že má nějak najednou nepojízdné auto, stojí mu před barákem a byl by rád, kdyby se na něj přišel Myslivec podívat.

A bylo po ležení. Vrtali se v tom skoro do večera a sjednotili se na tom, že buď to chce odborníka a bude to sakra drahé, nebo auto rovnou shodit ze skály. Dali jsme si sraz v kavárně a šli na jedno. Myslivec šel ještě k panu učiteli a dostal k večeři šunkofleky. Večer jsme dávali fotky do počítače.

Ráno v sedm volala Kikina, zda budu doma, že už stojí na stanici, jede za mnou a přiveze snídani. Sotva jsem stačila trochu poklidit, už někdo zvoní a za dveřmi Kikina s krtkovým dortem, vlastnoručně upečeným. Krtek vypadal náramně, ale taky tak chutnal. Po snídani jsme šly všechny tři holky na procházku, nejvíc to uvítala Žanda.

Kikina pak jela do Hradce na přijímačky, já dala Žandu domů a jela do Penzionu uklízet.

Ještě před odjezdem jsem se objednala na příští den ke kadeřnici na melír a stříhání. S melírem je to na dlouhé lokte, ale už jsem s tím jednou začala a je to holt potřeba, tak s tím časem musím počítat. Zrovna zítra mám volný den a já ho strávím u holiče! Ale na nějaký čas zas bude pokoj.

Cestou domů z Penzionu jsem se zastavila u Katky a pak jsme si obě vzaly svého psa a vyrazili do Grébovky. Nebyl to nejlepší nápad, protože bylo krásné počasí, na travnatých plochách deky s polonahejma maminkama a všude se batolily děti. Žanda s Aronem se honili a bylo jim oběma úplně jedno, že pobíhají po dekách, které měli v cestě. Matky to těžce nesly, tak jsme se pomalu, ale jistě ubírali k domovu.

Ráno mě čekala kadeřnice a Žandu jsem vzala sebou. Je to v Sokolovně, blízko domova a Žanetka ač uvázaná, ale chová se vždy tak, že se za ní nemusím stydět. Občas ji někdo pohladí, ani jí to není dlouhé, dělá, že pospává, ale sleduje cvrkot kolem. Když jsem po dvou hodinách konečně byla hotová, slíbila jsem jí na Míráku zmrzlinu a ona to pochopila hned.

Tak jsme si udělaly procházku do kopce, každá jsme si daly jeden kopeček a pak zase zpět z kopce dolů. Žanda má ráda ty společné výpravy a zvláště, když je informovaná a ví, co ji čeká. Odpoledne přišel Vojta s Jary a já spěchala k panu učiteli na němčinu. Bylo dusno a vyklubala se z toho bouřka. Večer jsme šli do kavárny na koncert.

Vojta spal u nás a já se ráno zhrozila, když jsem viděla na Žandině břiše takový naběhlý válec. Všechno šlo stranou a já letěla na veterinu, kde jsem se dozvěděla, že má Žanetka po hárání tak silnou falešnou březost, cecíky nateklé a dokonce z ní ukapávalo mléko. Měla tak nadměrnou laktaci, že musela dostat Galastop. Pět mililitrů stojí sedm set. Sakra! To se nám to podraží, ale nedá se nic dělat.

Doma mě čeká halda žehlení, nechávám Žandu doma s Vojtou a jedu za Myslivcem do Sue Ryderu, protože pak spolu pojedeme do Robdesignu. Já si udělám úklid uvnitř, on bude zvelebovat prostředí venku kolem. Ještě se cestou zastavit u Boženky pro ořechy a pak domů. Desátého června ráno klasika, ven se Žandou, zároveň oběhnout krámy, nakoupit a domů něco uvařit.

V půl třetí jsem měla být v Karolinu, jeden z komparsistů, můj filmový manžel chodil tři roky na Univerzitu třetího věku, kterou zdárně dokončil, což bylo korunováno jakous takous promocií. Protože jeho manželka řekla, že se té šaškárny rozhodně nezúčastní, tak mě prosil, aby tam ze žáků nebyl sám, jestli bych ho přišla v tu slavnostní chvíli jaksí podpořit. Všichni téměř století studenti tam měli rozvětvené příbuzenstvo i s pravnoučaty, tak aby mu to nebylo líto, tak jsem přislíbila účast.

Prý pak zajdem na pivo do Casina v Ambasadoru. Jo, tak to si nechám líbit. Ale co mu přinést? Kytku jsem zavrhla hned. Koupila jsem tu největší čokoládu, protože vím, že je prožraný a má ji rád. Ten den bylo příšerné vedro, on byl ale vyfiknutý, košili s kravatou a pod sakem i vestičku. Na prstě brilantový prsten a naparoval se jako páv.

Seděla jsem v uličce a kolem mě slavnostně procházeli všichni pedelové a já mezi nimi poznala profesora Kouteckého, a podařilo se mě ho i vyfotit. Profesoři už taky měli za sebou sedm, osm desetiletí, ale někteří z nich krásně a plamenně mluvili k davu. Uvízlo mě v paměti, že se nemá počítat věk na roky, protože to je jakoby se hodnotila kniha podle stránek a že mozek je jako zahrada. Čím víc se do ní ukládá, sází a zalévá, pak přináší zahrada úrodu a mozek vědomosti. Mozek je stále jakési pole neorané a jeho kvalita a rozměry se nevyrovnejí ani těm nejdokonalejším počítačům.

Pak ještě na nádvoří s Karlem čtvrtým pár fotek a šlo se na pivo. Dlouho jsme se ale nezdrželi, chtěla jsem čas také strávit s Myslivcem a na večer jsem naplánovala pstruhy. Po večeri mě Myslivec učil na počítači stahování fotek. Předpokládám, že se asi musel hodně obrnit trpělivostí.

Další den mě čekal úklid ve Strašnicích u Roberta. Jeho láska z Ukrajiny ještě spala. Jsem raději, když jsem na úklidu sama. Lítám po všech místnostech a teď abych brala ohledy, abych byla co nejvíc potichu. A potichu se blbě uklízí!

Při skládání prádla zrovna kravál nedělám, ale jak vytáhnu lux, nebo kbelík s mopem, to už moc potichu nejde, zvláště, když mě všechno padá z rukou. Čím víc chci být jako myška, tak to spíš připomíná hrom do police.

Je příšerné vedro a až nepřírozený přechod ze zimy do vedra. Vypadá to, že už nebudou klasická čtyři roční období. Zima bývá už po několik let dlouhá a rovnou přeskočí jaro do léta a léto pak končí extrémně chladnými dny. Některé svršky, jako třeba baloňák se neužijí. Šup z plavek do kožichu, co je to za svět?

Kde jsou třeba Ladovy obrázky, kde se podle oblečení a skotačení hned poznalo, o jaké roční období se jedná? V říjnu už někdy poletuje i sníh a to pak je ta zima sakra dlouhá. Vedra snáším dobře, ale ty vlezlé nekonečné zimy, to už je horší.

Mám tedy jakž takž uklizeno, zanechávám pořád ještě spící Ukrajinku, vycházím z domu, při odchodu ještě pohladím černou vlčandu a vyhazuju pytel se smetím do popelnice ve výklenku u domu. Mám bílé plátěné tříčtvrťáky a k tomu tygří vršek bez rukávů. Nádhera! Jako v sauně!

Lidi chodí po ulici jako v mrákotách a nosí si flašku s pitím. To je jakýs takýs trend dnešní doby. Nepamatuju, že by někdo dřív za chůze venku, nebo v dopravním prostředku tak vehementně popíjel. Přicházím ke stanici, a jak na potvoru dvaadvacítka právě odjíždí.

Hned u stanice je Pizzerie, venku stolečky pod arkádou ve stínu. Že by oáza? Tramvaj ujela, asi to tak má být.

Mířím tedy ke stolu, usedám a objednávám pivo. Mají jedenáctku Excelent. Už jen pohled na orosenou sklenici provokuje všechny smysly. Servírka přináší jídelníček a já sleduju, co taková Pizzerie nabízí. Já mám jednu svoji Pizzerii oblíbenou ve Vršovicích, ale třeba mě tady něco nadchne. Určitě to nebude ani pizza, ani nic teplého. Pročítám, srovnávám a sleduji i ceny. Často je to číslo trojmístné. Oči zabloudí na saláty a moji pozornost upoutal malý míchaný salát za čtyři pětky. Ve vedru bude určitě chutnat. S chutí sním salát, dopiji pivo, zakouřím a mezitím zaplatím. Mám to dobře vypočítané, že ze stínu lezu do rozpálené tramvaje.

Přicházím domů, dám sprchu a na chvíli uléhám k Žandě. Evidentně nám to dělá oběma dobře. Na půlhodinku otvírám němčinu, ale zavírají se víčka. Tak raději vstanu a jdu si uvařit kafe. Vychutnávám si čas se Žanetkou. Pak jdeme ven, ale je na ní horko a sotva se plouží.

Vidíme zelené auto a on je to Myslivec, jede už z práce. Pozval nás na pivo a já mám trochu výčítky, že dneska už je druhé. Těší se na zítřek, že pojede na vytoužené ryby.

V sobotu řval budík ve čtyři hodiny, ale únava byla silnější. Až před pátou vstal, já udělala kafe a oni si nanosili do auta velrybářskou výbavu. Já poklidila, uvařila, vyprala a najednou bylo odpoledne.

Ve tři hodiny jsem měla sraz s holkama na Výtoni. Čekala nás plavba parníkem s Travesti shaw. Vedro bylo k padnutí a ani u té vody to nebylo lepší. V sedmáct hodin se všichni nalodili na parník a rázem se zaplnily stoly na horní i spodní palubě. Prazvláštní sešlost lidí! Vysocí štíhlí kluci, převlečení za holky. Ani různé královny krásy by se nemusely stydět za takové oblečení, líčení i účesy. Hlavně se sešli lidé, kteří se chtěli bavit, a to se vydařilo. Parník Tyrš jel po Vltavě, až jsme se dostali k soutoku s Beroučkou, kde jsme viděli Myslivece i se Žanetkou. Bylo to milé, mávali jsme na sebe a Haučnerka řekla, že si chudák Myslivec

ani ode mne neodpočine. Vyrazí si na ryby a já si ho jedu parníkem zkontrolovat. Jenže já ani nevěděla, že parník bude mít tuto trasu. Ještě jsem na parníku v tombole vyhrála Rulandské šedé.

Výlet se vydařil nám i Myslivcovi, ač každému zvlášť.

V pondělí ráno mě čekal opět úklid v Penzionu, ale to jsem netušila, že je plný Penzion Asiatů. Na schodech jsem potkávala dětičky různého věku. Prý jich je tam celkem šest, ale jak tak pořád pobíhali po schodišti, vypadalo to na celou školku. Penzion byl prostoupen asijským hlaholem a štěbetáním. Dva tatínkové hlídali tu havěť, matinky byly na nákupech ve víru velkoměsta.

Všude byl nepředstavitelný nepořádek. Po zemi v pokojích i kuchyňkách se válely stavebnice, knížky, hračky a mezitím papíry od čokolád, na všem byla nalepená lízátka a haldy nejrůznějšího titěrného oblečení.

Nejprve jsem nevěděla odkud vůbec začít. Povlékla jsem postele, ale pokud jsem chtěla vyluxovat, bylo třeba udělat aspoň trochu pořádek, aby byla vidět plocha koberce. Koupelny a kuchyňky jsem dělala jako poslední.

Jejich jídlo v hrncích na sporáku mě přišlo jako naše smetí, a třeba jejich polévka vypadala jako špinavá voda z umytého nádobí. V hrncích byly namočené různé větve a větvičky a mezi nimi čouhaly páteře ryb. Plocha linky byla pokryta lupeny a v čínských mističkách byly namočené velké černé houby, jejichž tvar připomínal slimáky. Děs!

Všude po zemi postávaly velké pytle, zřejmě přivezené z vlasti. V některých byla rýže, v jiných nudličky a na obrázku byly namalované krevety. Hůlky na jídlo byly poházené úplně po celém Penzionu, převážně na zemi. Všechny apartmány jsem dala jakž takž do kupy a po třech hodinách odcházela téměř vyčerpaná, protože pořád nikde nebylo vidět moje úsilí. Na Pavláku se příkradl hlad a já si dala deset deka bramborového salátu s rohlíkem a jela za Žandou. Den utekl jako voda a my šly Myslivcovi naproti. Cestou domů skoro na stojáka jednoho Rychtáře a fr domů dělat večeri.

Ráno na skok za Boženkou, tam chodí Žanetka ráda, protože dostane nejen něco na zub, ale i nějakou hračku a Boženka si sedne v kuchyni na zem do tureckého sedu, spolu se bavíme a při tom Žandu hladí. Jí se to líbí, je hodná a ráda drží a nastavuje kožíšek, kde by chtěla zrovna drbat.

U Boženky jsme se nemohly moc dlouho zdržovat, protože jsem měla sraz v poledne před Padovou s Dr Horákem, který nás učil na zdrávce internu. Externí učitel, to je taková zvláštní sorta lidí. Já učitele nikdy nemusela a nevím, proč bych měla chodit na třídní srazy. Taky jsem nějakých třicet let nechodila a ignorovala veškerá setkání. Pak mě jednou holky přemluvily, že bude sraz blízko mého bydliště, abych to neměla daleko. Je pravda, že jsem mohla jít klidně i v bačkorách. Blíž už to být nemohlo. Tam tenkrát byl zmíněný Dr Horák, nějak jsme se domluvili a od té doby na srazy jednou za rok chodím.

Ale praktikujeme to tak, že jdeme spolu nejdřív na večeri a pak jdeme na sraz. Holky si myslí, že spolu chodíme a my je při tom necháváme. Ať si každý myslí co chce. Tentokrát jsem vzala pana doktora k nám do kavárny. Líbilo se mu prostředí a děsně mu tam chutnalo. Dal si nějaké těstoviny, které i patřičně pálily. Já si dala amoletu se špenátem a kuřetem. Taky jsem si to nemohla vynachválit. Dali jsme pivo, k nám jsme šli na kafe a představila jsem je spolu s Myslivcem.

Večer to vypadalo, že budeme sami, ale volal pan učitel a potřeboval vrbu. Na Florenci měl incident s nějakou babou. Mladá holka tam jezdila na kole, on jí řekl, že tam jezdit nemůže, kolo může pouze vodit. Ona bez problémů s kola slezla, jenže to slyšela nějaká baba a ta chtěla vidět, kde je psáno o nějakém zákazu. Pana učitele rozčilují lidé, kteří se starají o to, do čeho jim nic není. To mě taky někdy vytáčí. Většinou jsou to takoví rýpalové, kteří chtějí za každou cenu někoho otrávit.

Ráno opět do Robdesignu, večer přišla Katka, pak Kikina. Já si připravila věci na zítřejší den do Louňovic. Tentokrát to bude veselejší, pojedou s panem učitelem, který bude dělat na zahradě a já uvnitř v baráku. Bylo pěkné počasí, svítilo slunce a pana učitele ta práce trochu zmohla. Odpoledne nás čekal Myslivec v kavárně, kde jsme si všichni rádi dali pivo.

V pátek zase do Strašnic uklidit Robertovi před víkendem. Je to pořád dokola, pořád někde uklízím. V sobotu Myslivec vařil a já měla čas na úklid pro změnu zase doma. Jinam chodím a doma, když si vezmu brýle, tak vidím ty nedostatky.

Přišel vytoužený víkend a my se rozhodli, že zajedeme do Bohnic na hrobeček. Cestou tam jsme se zastavili na Florenci za panem učitelem s léky. Ráno šel do práce, cigarety sebou samozřejmě měl, ale léky si zapomněl vzít. Začal se dusit, tak volal. Já se zastavila pro léky u Pavla, tak byl pan učitel zachráněn a mohl to v klidu do večera dosloužit. My jeli směrem na Draháň a sjeli jsme k psímu útulku a pak byla krásná procházka podél Vltavy po navigaci. Žandě se to líbilo, ale nám konec konců taky.

Cestou zpět jsme zase pana učitele vyzvedli na Florenci a odvezli domů. Myslivec se ptal, zda chce vysadit před domem, a ten pravil, že ano, ale před naším. Cítil se zavázaný za ty přivezené léky a chtěl nás pozvat na kafe u nás v kavárně. Tam jsme zhodnotili prožitý den a pak se rozprchli do svých domovů.

Každý den je jako korálek. Málo kdy jsem sama a málo kdy mám den jen vyloženě pro sebe. Jak tak pročítám své poznámky žasnu, jak se pořád něco děje, jak je můj diář stále popsáný, neznám, co je nuda. Někdy si říkám, proč jsem tak v jednom kole, ale ono mě to veskrze vyhovuje. Někdy je to hektické a je toho všeho dost, ale pořád lepší, než se nudit, čumět z okna, sedět u televize a nevědět do čeho píchnout?! Tak jen doufám, že to tak nějakou dobu ještě vydrží.

Jednou v neděli byl u nás Vojta a táta usnul dopoledne u televize. Naobědval se a opět usnul odpoledne při pohádce. Ptám se Vojty, zda nemá nějakého kamaráda, který je singl. Koukal na mě nechápavě a prý proč se ptám? Řekla jsem mu, že když jsem si pořídila jeho tátu, měla jsem výčitky, že jsem na něj přeci jenom stará. A pokračuji před udiveným Vojtou. Od té doby, co tátu kousla moucha Tse-Tse, je neustále unavený, tak asi budu muset přepřahat. Proto se ptám po mladém. Vojta šel tátu vzbudit, nevím, co mu řekl, ale Myslivec přišel do kuchyně a nechápavě se ptá: Co se děje, že mě chceš vyměnit?

Zítřejší den bude taky hustý. Ráno se Žandou, pak do Penzionu, pak přijde Boženka a budeme dělat glazované ořechy, po ní přijde Tonda a chce, abych s ním šla koupit prstýnek pro Kikinu za promoci. Večer pak ještě přišel pan učitel a návštěvy ukončila Katka.

O půlnoci jsme padli s Myslivcem do postele. Během odpoledne jsem měla nějaké problémy s hlasem. Nic mě nebolelo, ale hlas přeskakoval. Ráno bylo jiné, než jindy. Myslivec si vzal dovolenou a čekala nás cesta do Ústí nad Labem. Byl to zvláštní zážitek, protože jsme po dlouhé době jeli zase vlakem. Abych to upřesnila, Kikina s Tondou jezdí vlakem co chvíli, ale

pro nás to byla cesta mimořádná. Katka hlídala Žanetku, zatím, co já si popíjela pivo ve vlaku. Bylo krásné počasí, cesta podél vody a my pozorovali krajinu. Kikina měla na sobě šaty barvy šampaňského, moc jí to slušelo a pěkně k ní ladil vyfešákováný Tonda v novém obleku. Kikina chodí vždy a všude s báglem na zádech a najednou byla jako princezna. Šaty na ramínka, přes které byl kabátek a boty perfektně ladily s kabelkou. Cesta rychle uběhla a než jsme se nadáli, už bylo Ústí. Kikina letěla do divadla, kde měla promoce probíhat a studenti tam museli být dřív, aby si nacvičili nástup.

My zatím našli nějakou hospodu, abychom se před tou akcí nadlábli. Byla blízko divadla, tak když nám Kikina volala, že už máme jít a hlavně najít loži číslo devět. My právě platili a hned jsme se přesunuli do divadla.

Po promoci jsme šli opět na vlak a to už jsem vůbec nemluvila. Večer jsme přijeli do Prahy, vyzvedli Žanetku u Katky a šli všichni do restaurace na večeři. Restaurace Luis Armstrong, kde bylo vše Kikinou objednáno se nacházela blízko našeho bydliště, hned u horního vchodu do Grébovky. Večeře na velkou ránu v krásném prostředí, ale na mě padala jakási únava a nejhorší bylo mluvení s ohromnou námahou a stejně mě nikdo neslyšel.

Koupila jsem si v lékárně nějaké cucavé pastilky, Vincentku a na následující tři dny jsem všechno odřekla a ležela. Nic se nelepšilo, tak jsem se rozhodla, že zajedu na Kavčí hory za paní doktorkou Brožovou. Už to nešlo odkládat. Jazyk v puse mě rostl a já měla pocit, jako by byl menší a menší prostor pro dýchání. K tomu se přidal nárazový dávivý kašel, až mě rozbolela bránice a stav únavy a vyčerpání se stupňoval. Dr Brožová mě viděla ve dveřích a jak mě slyšela zaskřehotat, hned pravila, že je to virový zánět hlasivek a míznicích uzlin, že už jsem u ní toho dne třetí. Dostala jsem Antibiotika a týden jsem ležela. Dlouho v posteli nevydržím, ale v tomto případě mně to nevadilo a úplně jsem postel vyhledávala.

Naplánované akce jsem zrušila a bylo mě všechno jedno. Až následující týden v sobotu po sprše a čaji zase začínám mluvit, hlásek se dostavil. Ten týden byl nekonečný, ale konečně přišla úleva a já měla chuť vytřít, vyprat a něco uvařit. Je krásné počasí, svítí slunce a vím, že by byl Myslivec se mnou doma, ale navrhuji, že jim bude se Žanetkou rozhodně líp u vody, a já že budu doma. Ještě dobírám Antibiotika, na slunce nemůžu, tak ten kompromis je snad rozumný. Myslivec můj nápad uvítal, sbalil fidlátka, Žanetku a odjeli.

Zítra už bych měla jít do Penzionu a tak bych snad dneska mohla jen to tak piánko okouknout a udělat si aspoň trochu něco do foroty. Na Roztylech jdu z metra do kopečka, trochu funím a třesou se mě lýtkové svaly. Tak žádné hekání a zase všechno pěkně rozhejbat! Vietnamská komunita, která zabrala všechny apartmány se chystá k odjezdu. Snášeť dolů veškerá zavazadla, kufry i přelepené krabice. Sebrala jsem si aspoň ložní prádlo a čisté z pudy nanosila do pokojů.

Dny jsou pořád slunečné a já ráda chodím se Žandou k Botiči. Ona miluje vodu a vždycky tam nezřízeně skotačí. Potápí se, chytá listy na hladině, skáče s kamene na kámen, a kde se vzaly, tu se vzaly dvě retrívřice, prý matka s dcerou. Byl neskutečný zážitek ty tři psy pozorovat. Žanetka se zapojila do jejich hry. Jejich pán nám vyprávěl, že je Botič tak čistý, že už mu obě psí holky přinesly ryby. Sice nějaké malé čudly, ale přinesly! Asi jsou ti pejsci šikovnější, než náš Myslivec. Jemu se ryby vyhýbají obloukem. Odcházíme od Botiče a Žanetka dělá mokré stopy hodně dlouho.

Musím vybrat peníze z bankomatu, protože poslední jsem nechala v různých lékárnách. Musím si koupit jízdenku na MHD, Myslivec potřebuje sandály, aby ve vedru nenosil kecky.

Taky došel prášek na praní, aviváž, toaletní papíry, je těch položek víc...a vůbec! Dojdu si do kavárny na polévku a na pivo.

Standa dělá vynikající krémové polévky a taková dobrá krémová završená pivem, to je potom dílo! Jak jsem si to vymyslela, tak taky udělala a stejně už si Žanetka potřebovala odpočinout. V sobotu byla u Vltavy, v neděli u Berounky. Tam oka nezamhouří, aby jí náhodou něco neuteklo.

Vzala jsem jí mističku na ochutnávku piva. Standa udělal fazolový krém s cizrnou. Popřál mně a přinesl vrchovatý hluboký talíř. Na košíčku byla nakrájená teplá rozpečená bageta, pokapaná máslem. Měla jsem co dělat, abych to množství snědla. Ale pohádka to tedy byla!

Následovala procházka v Grébovce a hurá domů. Volala Katka, že spadla na chalupě ze schodů, je celá pomlácená a zřejmě šlo i o otřes mozku, protože zvracela. Taky volal pan učitel, že se sotva vyspal a jde na další noční na Florenc. Má z těch služeb hrůzu, potulují se tam různá individua, co chvíli spolupracuje s policií. Ale peníze potřebuje a nic lepšího zatím nemá. Já jsem na tom o trochu líp, mě ta práce i baví a jsem placená podstatně víc, než on.

Zas mě čeká úklid v Penzionu, ale tentokrát si máknu, protože uklízet po Vietnamcích není žádný med. Konečně je to tak nějak hotovo, přicházím domů a hned vkládám nohy do lavoru s teplou vodou a s nějakou solí. Zatím si dělám manikúru na předních a až se odmočí kůže na zadních, přijdou na řadu další drápky.

Je nádherné parno, tak ať si obě užijeme, uděláme si s Grébovkou repete. Sedly jsme si na kopci do trávy, ona se ke mně přitiskla a já jí něco vypravovala. Nikde nikdo, každý hledá stín aspoň jak dlaň a nám to vyhovuje. Milujeme tyhle společné chvíle, kdy si patříme.

Cestou zpět se párkrát Žanda vykoukala v Botiči. Potkali jsme se tam s Fredem a Fíkem, což byli dva baseti. Při pohledu na ně Žanda jen hekla. Řekla jsem jí, že se nemusí bát, že jsou to jen dvě takové almary. Panička basetů měla pro můj humor pochopení, tak jsme se daly spolu do řeči. Pak jdeme už opravdu domů a vzaly jsme to kolem oken Katky. Z okna visí upachtěný Aron a z huby se mu plazí dlouhý jazyk, který se mu v tom horku ani do huby nevejde. Volám na něj a ptám se, zda je doma maminka? Aron se v okně vlní a za chvíli se za ním pod záclonou vynoří Katka. Ječí na mě, že není žádná Aronova maminka.

Zvu ji na kafe, ať přijde s naraženou kostrčí na jiné myšlenky. Pozvání ráda přijímá a za chvíli je před domem. V kuchyni opatrně sedá na židli u stolu. Chci jí přinést pod kostrč polštářek, ale s díky odmítá. Sedí jako na špendlíkách, vypije kafe a dlouho nevydrží. K večeři dělám jahodové knedlíky, které se setkaly s úspěchem. Volá pan učitel a rozhořčeně hlásí, co se všechno děje v noci na Pavláku. Tam je soustředěná veškerá sebranka. Otrapové, feťáci, bezdomovci, prostě spodina. Taky jsem to párkrát zažila, když jsem jela s natáčení touto dobou a čekala na přestup.

To mě pobavilo. Zaparkování je v kteroukoli dobu pěkný oříšek, zvláště pak, kdy jsou chodníky plné zábran ze sněhu.

Někde jsem četla, že metro na Pavláku je prý nejkrásnější stanice ze všech tras. Mně ale vadí, že hned u vchodu mlčky stojí dvě pizdy s otevřenou Strážní věží a lákají ovečky do houfu. Pak mě co chvíli vnucují jakési prospekty vlezlí a neodbytní študáci. O kus dál bezdomovec zas pro změnu nabízí Nový prostor. A aby toho nebylo málo, tak s pokladničkou kluk s holkou vybírá na týrané děti. Odbudu je vždy mojí okřídlenou větou, že už jsem dala na sloninec. Nevymýšlím si, je to pravda a vím, že Zoologická zahrada to neprošustruje a sloni se nového pavilonu jednou dočkají. Posílám málo, ale rok co rok a mám dobrý pocit, že něco udělám pro zvířátka.

Když vlezu do vagonu metra, do tramvaje či do autobusu, poslední dobou se čím dál častěji stává, že mě někdo pouští sednout. To mám hned chuť rychle se podívat do zrcadla, že by se to stáří tak rychle příkradlo? Polije mě horko, každému poděkuji a zásadně si nesesám. Když ten, co mě pouští trochu váhá, jak to myslím, tak ho chytnu za rameno a posadím tlakem zpět.

Napadá mě, že bych uvítala, kdyby aspoň jeden vagon byl pouze na stojáka bez sedaček. Určitě bych jezdila jenom v něm. Když je jen trochu volnější plošina, šíbuju se rovnou tam. Někdy to nevyjde, jsem davem vtlačena do útrobu vozu, stojím nad někým a ono to hned vypadá, že čekám, až uvolní místo.

Je to omyl, nesesám si, ani když jsou místa volná. Nevím, proč mě právě v tuto chvíli napadlo jakési pořekadlo...slunce v duši, jaro v těle, trable pošlu do prdele. Já se tak cítím, tak proč bych měla zabírat místo potřebnějším.

Kolik sedí šikmookých, kolik černochoů, teď to skoro vypadá, že jsem rasista. Nejsem. Ale černochoy mám spojené s olympiádou, všichni běhají ladně jako gazely, už kdysi dávno jsem si nikdy nenechala ujít maratón a děsně fandila Abebe Bikilovi. Jsem přesvědčená, že ten by se určitě nevrhal na sedačku v tramvaji. Zároveň mně fascinují mámy, které očima hledají místo, a cpou na sedačku děti. Já s Tomášem taky jezdila tramvají, ale vždycky jsem ho postavila k nějaké tyči, kde by se mohl chytit a už od ranného dětství učila, že volná místa jsou pro babičky a dědečky.

Dnešní mámy evidentně učí děti, aby si zabraly místo a dělaly, že nevidí nic kolem sebe. Co na tom, že se nad nimi kinklá baba o francouzské holi. Ať ji pustí někdo jiný...
 .Já si prostě a jednoduše nesesám, protože už jen ta představa, že se mě dotýkají třaslavá stehna nějaké rozkejdané matrony! Doufám, že ještě dlouho budu zastávat tento názor a až budu vyhledávat sezení, zvolím židli doma a nebudu obtížným hmyzem v dopravních prostředcích.

Už se stalo zvykem, že omladina nadává na důchodce. To, že je to čeká, taky ponechám stranou. Ale! Když chci jít rychleji po chodníku a přede mnou se valí nějaké obtloustlé šestnáctky, kterým se třesou tukové vrstvy, zpravidla třímají v jedné ruce papírový pytlík z KFC, v druhé ruce kornout se zmrzlinou, stydím se za ně. Bohužel to nevědí. Faldy lezou z bokovek, obrovské výstřihy nabízí ke koukání i část bradavek s dvorcem. To nemají doma zrcadlo? Nemají mámu? Nebudu si hrát na mravokárce, ale stejně tak mě provokuje, když to mluví rusky. Mám dojem, že jsem na Rudém náměstí. Tak moc to mám pod kůží, že se vždy vybaví naši dřívější bratři ze spřátelené země. Ti bratři, co nás v noci přišli přepadnout.

Omladina je potetovaná, pobitá různými cvoky v kůži. Přijde mě to, jako že se v dílně někdo pěkně vyřádil, když někomu do kůže sázel ty druky.

Je vedro, mám na sobě bílé krat'asy, tričko, brýle proti slunci, jsem ověšená bižuterií. V tom se zvedá hošík a pouští mě sednout. Bože proč? Na plošině o kus dál stojí třesoucí se děda, který má za sebou určitě jistě už dávno několik let oslavu osmdesátin. Děda si něco mumlá o kretezech. Jedna taška stojí na zemi vedle něj, igelitka z Lidlu je zavěšená na holi a ležérně se pohupuje. Děda má obrovský podbradek, sotva lapá po dechu a podepsala se na něm akromegalie. Obrovský nos a uši jak Král Lávra. Je jiný, než společnost v metru. Ta sedí, čumí, evidentně se nudí, kroutí hlavou, ale nikdo se nezvedne a nepustí.

Pak jsou ještě takové baby bojovnice, co dobíhají s holí tramvaj, křepce vyskočí do schodů, ale hned se pyšní legitimací ZTP a hlasitě se dožadují místa. Pro takové bych byla pro zákaz vstupu do MHD. Tak se ptám, kde je ta pomyslná hranice kdy a komu uvolnit místo?

Je konec školy a začínají prázdniny. Profese učitelky se pozná podle nesoucích pugétů, i když už to není tak markantní, jako v dřívějších dobách. Ráno jedu do Louňovic, tentokrát s panem učitelem. Já budu makat vevnitř, on na zahradě. Ráno jsou všichni v domě, ale chystají se někam na výlet. Žanetku jsem ustájila nahoře v pokoji, je tam hodná a většinou pospává. Občas na ní juknu a zase se vzdálím. Natálka za ní nikdy nejde sama od sebe, vždycky se zeptá, zda se na ní může jít podívat. Nechci, aby Žandu moc roz dováděla, tak při dotazu, zda ji může navštívit říkám, aby ji nechala spát, že už je to starší dáma. Natálka nenaléhá, chvíli přemýšlí a další její otázka mě dostane do kolen. Vlad'ko, ale to je nějaký divný, ty jsi taky starší dáma, a že nespíš?! Já tě vlastně nikdy neviděla spát, ale to už si mumlá pro sebe a hopká po schodech dolů. Počasí jako korálek, šestatřicet stupňů, pan učitel pleje záhony a sotva dechu popadá. Při úklidu uvnitř taky pěkně teploučko, ale já jsem ve svém živlu. Blíží se třetí hodina odpoledne, oba máme jakž takž hotovo a chci, aby si sedl pan učitel za volant. Cestou jsme vyzvedli Myslivce v Michli a zašli jsme všichni na pivo. Však jsme si na něj vydělali!

Čekají nás čtyři dny volna. Upálení Jana Husa a příchod zvěrověstů, jak říkám svátku Cyrila a Metoděje. Plánujeme cestu k Berounce, pan učitel vezme i Pavla a dohadujeme, co kdo přinese. Pavel se koupe rád, ale moc neplave, spíš leží na matracce. Myslivec si bude chytat ryby, koupání moc nedá a pan učitel ve vodě čuje zradu, domnívá se, že tam plavou hadi. Ledva smočí palce u nohou. Grilujeme na jednorázovém grilu z Lidlu a to mě vyhovuje, nemusí se mýt ty mastnoty a po jídle se všechno vyhodí. Jídla bylo dost a všichni si pochvalovali. Vyndávám z košíčku vařič, hrnky, vodu na kávu a čtyři piva z chladicí tašky. Jaké ale bylo rozčarování, když jsem zjistila, že místo velké termosky, kde byla vychlazená Cola jsem omylem sáhla po láhvi s olejem. Ten nám byl na dvě věci. Pan učitel též zabodoval. Vzal dvě láhve s pitím, dal je do Berounky, aby pití bylo pěkně studené, obložil to kameny a čekal, až se to pěkně nachladí. Jenže přijel parník, udělal patřičné vlny, láhve se dostaly z kamenů a odplavávaly. My to pozorovali s jazykem přilepeným k patru. Uvařila jsem čaj ze zbytku vody, která byla původně určena na kafe. Zbylo jí málo, ale šetřila jsem s každou kapkou.

Odpoledne volal Karpíšek, že má nové auto, chtěl se pochlubit, měl z něj ohromnou radost. Řekla jsem mu, že bychom ho rádi viděli, a to jak jeho, tak auto. Protože je dobrý řidič, nasměrovala jsem ho a věděla, že nás určitě najde. Cestou za námi koupil u Benzinky pití a my byli zachráněni. Až pozdě večer jsme sbalili pelechy a rybářské krámy a všichni se rozprchli do svých domovů. Myslivec chytil tři cejny, ale domů jsme vezli jen dva, neboť jeden uplaval, prý díky Žandě. Nechtěla jsem se s tím dělat, tak jsme zašli do kavárny na pivo a cejny dostal kuchař Standa. Co dokázalo slunce s Myslivcem, bylo neuvěřitelné. Celý den byl pod deštníkem, jistil to kloboukem, a přesto byl jako rudoch. Na nedělní oběd jsme byli pozváni panem učitelem. Dělal hovězí na houbách s rýží.

Začátek července, kdy byl upálen Mistr Jan Hus jsme si většinou brali s Honzou dovolenou, protože jsme si ji o dva dny prodloužili. Kdeže loňské sněhy jsou?

Lucinka je šestnáctiletý malý knírač pana učitele a celý den proležela u vody pod deštníkem. Do vody nechce, tak ji museli kluci máčet a nutit do pití. Je jako senioři, kteří nemají potřebu pít.

Ač jsem proležela den u vody, těšila jsem se, jak složím večer údy ve svém pelíšku. Doma ještě roznést všechny krámy, udělat něco k snědku, sprcha a frr do postýlky. Neděle byla vyloženě odpočinková. Plán nebyl žádný, až Myslivec vymyslel, že bychom mohli zajet na hrobeček a to nejsem nikdy proti. Pak jsme zajeli dolů k Vltavě, kde je psí útulek v Troji. Kotců hodně, je to rozlehlé a pejskové štěkali, jakoby na sebe chtěli upozornit, aby si je někdo vzal domů, do rodiny.

Ozval se Vojta, že přijede. Hned na to volal Tomáš, zda se nechceme sejít v Deltě, že bychom si dali jedno pivo a pak zajdeme k němu domů podívat se na novou koupelnu. Ač neplánovaně, ale vylopl se den jako korálek. Mít pohromadě Vojtu s Tomášem je skoro svátek. O půlnoci jsme dorazili domů a Vojta u nás spal.

Ráno vedla nejprve cesta na veterinu, pak jsem zajela do Robdesignu, ještě jsem stihla s Vojtou oběd a šli jsme naproti tatínkovi. Nevěděl to, nečekal nás a byl hodně překvapený. Vzala jsem oba Myslivce na zmrzlinu a večer jsem zůstala sama jen se Žandou. Vojta šel do kina a Myslivec jel do Modřan na třídní sraz. No zas tak sama jsem nezůstala, protože přišla Katka se šopským salátem a já udělala droždřovou pomazánku. Já se po jejím odchodu podívala na medailon o Kačírkové a šla si lehnout. Vojta přišel lehce po půlnoci, ale Myslivec si to přifařil s malou opičkou až o půl třetí.

Následující den jsem měla v Grébovce sraz s Jakubem Borovičkou, ke kterému chodila Žanda do školy, když byla ještě nezvladatelně štěně. Byla jsem zvědavá, jak se bude chovat a jestli si ho bude vůbec pamatovat. On mě ji pochválil, že je pěkně kvadratická a osvalená. Okoukl ji ze všech stran, pochválil i zuby. Ona se k němu moc neměla, snad jí vytanula na mysl jeho drezůra.

Odpoledne šli Myslivci do Dopravního podniku zaplatit pokutu. Když jel Myslivec na sraz, auto nechal doma, aby se mohl napít a jel MHD. Zpátky jel noční tramvají a ejhle!!! Revizor nemohl zřejmě spát, tak se vydal prudit a zrovna narazil na vychovaného Myslivce, který by bez lístku nevlezl do tramvaje. Jenže, chybička se vloudila a on ten přioopilý Myslivec měl jeden lístek štípnutý dvakrát. To se revizorovi nelíbilo a hlavně byl asi rád, že se mu v noční tramvaji podařilo hned někoho načapat. Myslivec sice vysvětloval, že si koupil lístky dva, ale dostal pokutu, tak ji šli hned na druhý den zaplatit. Co já se najezdila zadarmo, a vždycky to prošlo. Když jsem jezdila do Brna na pomaturitní studium, vydržela jsem s jedním lístkem dva roky a holka, která studium začínala po nás, a spala na koleji na mé posteli ode mne dostala lístek na šalinu a řekla jsem jí, že doufám, že ho ještě někomu předá. Koukala divně!

Ráno jsem jela uklidit Robertovi do Strašnic. Cestou domů jsem dostala SMS od Katky, abych přišla na oběd. Budou noky s rozšlehanýma jahodami. No kdo by nešel? Ale nejprve cestou nakoupit, odnést nákup domů, vzít Žanetku, obejít blok a šup ke Katce. Žanda tam chodí ráda provokovat Arona. Nádherný boxer s enormě dlouhým jazykem, který se mu nevejde do tlamy. Když spí, vždycky má špičku jazyka okoralou. Žandy drzé chování snáší klidně a někdy jí dokonce nonšalantně hodí svoji oblíbenou hračku.

Ač neděle, jela jsem do Louňovic. Neměl kdo hlídat jejich pejska, všichni odjeli, tak mě Eva prosila, jestli bych nezajela. Jelo se mě dobře, protože jel s námi i Myslivec. Skuby byl

zavřený od včerejška od odpoledne. To bylo vítání! Bylo nám ho líto. Celý den byli spolu se Žandou na zahradě.

Myslivec gruntoval na terase, a to důkladně. Vydrhnul gril, stůl, křesla, lavice i dlažbu a já uklízela uvnitř. Práce i ve dvou bylo jako na kostele, ale odpoledne jsme se odvděčili a vlezli spolu do bazénu. Byl to balzám, ale shodli jsme se, že je voda teplá jako ve vaně a pramálo osvěží. Samozřejmě za námi skočila i Žanda. Nádherný pocit. Vedro, ticho, nikde nikdo a my tři jako rodinka v bazénu.

Odpoledne jsem zavřela Skubyho zase domů a vysvětlila mu, že se vyspíná a přijede dědeček. Buď byl tak utahaný, nebo tomu porozuměl a šel na pelíšek. Myslivcovi jsem chtěla udělat radost, když mě v tom nedělním vedru pomáhal, tak jsme ho cestou domů pozvala na večeři k Hencům. On to ale odmítl, že raději pojedeme domů a zajdeme jen na pivo a půjdeme si lehnout. Dlouho si pohrávám s myšlenkou, že bychom mohli jít na lodičky. Pravda, léta už jsem nebyla. Snad několik desetiletí. Ale ani to neprošlo. Chtělo se mně ho někam vytáhnout a na jídlo ho většinou utáhnou. Lákám ho tedy na večeři někde ve Vršovicích. Jen se najíme a může si lehnout. Jenže v tom volá Vojta, že k nám jede. Bože to je dilema! Na večeři pro tři bych neměla, tak kuchtím pro tři něco doma.

Furt musím řešit zasrané finance. Vždyť zas toho tolik nechci. Jen si užít, dokud to ještě jde a zpříjemnit si důchod. Vojta se u nás najedl a vycítil situaci, že chceme být sami, tak řekl, že se jede domů učit.

Další den jsem zavolala bývalé dietní sestře, s kterou jsem dělala v důchod'áku. Dlouho už jsme se neviděly a pořád udržujeme kontakt a čas od času se sejdeme i s jejím Zdeňkem. Ona špatně chodí, hodně zhubla, prostě už to není jako zamlada. Domluvili jsme sraz na Starém Městě, bydlí v Dušní ulici, tak aby to neměla moc daleko. Těžko snáší vedro, ale na setkání ráda přistoupila. Já se ve vedru přímo tetelím. Taková dlouhá zima, všude samý sníh, každý se těšil na slunce, a když ho je konečně trochu víc, tak každý zase žehrá, že ho je až moc.

A je tady třináctého července. Co přinese dnešek? Bude to šťastná, nebo nešťastná třináctka? Nechám se překvapit. Zvoní telefon a ozývá se Agentura, abych přišla na casting k Rudolfinu. No, mám čas a není to daleko. Měla jsem zahrát dvorní dámu s vějířem, ke které přijde mladý muž s čokoládou a přivádí mě do rozpaků, protože mám na čokoládu chuť, ale nechci si s cizím mužem nikterak zadat. Jedna ze stupidních reklam. Na casting se chodí v civilu a většinou se dopředu neví, jak to bude probíhat a co od nás budou chtít. V tomto případě udělala Agentura výjimku a řekla, že budeme hrát dvorní dámu. Já přišla v bílých tříčtvrt'ákových a tygří doplňky. Tím nikdy nic nezkažím. Zírala jsem, v čem oslovené dámy přišly. S vlastním vějířem a div ne v krinolínách. Zíral i štáb.

Nosím kůži na trh, o nic mě nejde a ani jsem dosud sama nevěděla, že je ve mně tolik exhibicionismu. Ale hlavu si nelámu. Když to vyjde a něco to vynese, tak proč né? Dvorní dáma by měla dostat šest tisíc a to mě Nečasova vláda těžko přidá k důchodu. Nikdy nejsem smutná, když to nevyjde. Taky to bývá častěji.

Spěchám za Žanetkou, abych si užila skutečné teplo domova. Otevřená okna, vzduch se ani nehne, nádhera! Mouchy padají horkem, ale já jdu dělat meruňkový nákyp. Ani nevím, zda ho Myslivec jí, ale snad aspoň ocení v tomto vedru ještě zapnutou troubu. Krásná výheň v kuchyni. Skoro by se daly kout okuje.

Čeká mne volný den. Ale zas tak volný nebude, protože pořád něco musím. Od pana majitele přišel dvoutisícový nedoplatek za loňský rok, tak musím do banky. Jak poznám navýšení vodného a stočného bez měřáků v bytě? Jak poznám navýšení elektřiny ve společných

prostorách? Nebo navýšení při likvidaci odpadu? Ať jdou do háje! S nikým se nebudu dohadovat, stejně bych nad molochem nezvítězila, tak to raději zaplatím, abych na to už nemusela myslet. Ale štve mě to! V bance to bylo na dlouho a z volného dne moc nebylo.

Necítím se dvakrát dobře a vím, že má doktorka příští týden dovolenou, tak jí volám, zda mohu přijít. Chci se konečně zbavit toho nočního chrchlání.

Vyvenčím Žandu a jedu na Kavčí hory, kde je ordinace. Dosupěla jsem splavená do čekárny, kde sedělo pět bab. Já pozdravila a všechny na pozdrav odpověděly. Ani jsem si nesesla, aby se na mě nepřilepily vyžehlené šaty těsně před odchodem. Vylezla sestra Šárka, kejvla, abych šla do ordinace. V zádech jsem cítila nevraživé pohledy, leč, vplula jsem do ordinace. Prohodily jsme jak se sestrou, tak s doktorkou pár slov. Dr Brožová mě poslechla, změřila tlak a ptala se, kdy jsem byla naposled na rentgenu? Řekla jsem zcela po pravdě, že za mlada, když ještě jezdila pojízdná snímkovací stanice, rentgenovalo se v autobusu. To ji rozesmálo, ale zároveň vyděsilo a už začala smolit žádanky.

Dala mě nějaká antihistaminika, abych za ně nemusela utrácet v lékárně. Nikdy ode mne nechtějí peníze za nějaký paušál, který platí všichni. Každá tedy dostala malovanou sklenici a s gestem lorda jsem položila na stůl padesátikorunu, aby si koupily kafe. Když jsem vycházela z ordinace přes čekárnu, tak jsem zahlaholila nashledanou. Ani jsem se nedivila, že nepřišla žádná odpověď. Baby jsem evidentně předběhla a byla uvnitř poměrně dlouho. Musely čekat a to mě neodpustily.

Jdu na autobus a opačným směrem jel ten, který jede na Polikliniku na Budějovické. Tak jsem změnila směr a pojedu na RTG ještě dnes a nebudu to odkládat na ráno. Aspoň toho budu mít co nejvíc za sebou. Na RTG by měli být i v poledne.

Na chodbách jsem trochu bloudila, hledala recepci, ale žasla nad vstřícným jednáním všech zdravotníků. Hned jsem šla na řadu a měla jsem se svléknout do půli těla a odložit mé korunovační klenoty. Ale jak se svléká do půl těla, když mám na sobě šaty? Se snímkováním jsem ráno nepočítala.

Do ordinace na zavolání jsem vešla bosa a jen v kalhotkách. S rentgenoložkou to trochu zprvu trhlo, ale aby zamluvila své rozpaky, řekla, že jsem hubeňour. Padly jsme si do oka a chvíli povídaly. Chtěla jsem hned popis snímku, abych mohla Dr Brožové zvěstovat výsledky.

Byla jsem poslána do suterénu, kde se mě ujal holohlavý sympatický doktor. Mám mít chvíli strpení a zajít do čekárny A. Sotva jsem dosedla, přišel za mnou, řekl, že už to předal paní doktorce a za pět minut budu mít popis. Zatím jsem na lavici prohodila pár slov s mladší paní, která měla minulý den bouračku, hnula si s krční páteří a bolestí nemůže vydržet. Děsně na všechno spěchala, protože musí být v práci na důležitou poradu, která začíná ve čtrnáct hodin.

Jakási laborantka si pro ni přišla, krční páteř mě popřála hezký zbytek dne a při odchodu chodbou ještě halekala, že to je fofr a ani si nestihla se mnou pokecat. To by ale asi nestihla poradu! Přišlo mě to humorné a ještě jsem se usmívala, když pro mě přišla doktorka, která snímek popisovala. Prý se musí podívat na toho hubeňoura, když viděla snímek hrudníčku. Zřejmě byla dostatečně informovaná od té, která snímek vytvářela. Zarazilo mě, že se obě doktorky ptaly, zda souhlasí moje rodné číslo. To jednoho potěší, ale proč mě pouštějí v tramvaji sednout? Tak jsem poděkovala za popis, rozloučila se a vyndávajíc brýle jsem na chodbě četla: Čerstvé infiltrativní ani ložiskové změny v plicním parenchymu neprokazují. Hily nezvětšené, bránice hladká. Srdce je normální konfigurace i velikosti. RTG nález na nitrohruďních orgánech je v mezích fyziologických. Takový nález ve třiašedesáti obzvlášť potěší, když je to černé na bílém. Hned za tepla jsem tu zprávu volala doktorce. Ta řekla, že

ač kouřím, na organismu to není znát. Když to bylo posvěcené, doma jsem si otevřela pivo a k tomu zapálila. Chutnalo to dvojnásob.

Přes poledne letím do Penzionu a odpoledne si užívám samoty doma. Ten byt se mě tak líbí, pořád bych něco zvelebovala, vylepšovala, přendávala, ale času je málo a já si v podstatě domov jako takový ani moc neužiju. Chvilí jsem byla na počítači, chvíli četla v tichu bez radia, bez televize, a protože bylo vedro, co chvíli jsme se sprchovaly se Žandou. Oběma nám to dělalo moc dobře. Kdybych si dřív šetřila, mohla bych si užívat důchod bez toho spěchu, ale asi to tak mělo být. Ač je to nelogické, ona mě ta hektika nabíjí energií a ve vedru si libuji.

Za dnešek jsem s přestávkami namalovala sedm sklenic, což je slušné. Zítra bych to mohla stihnout nalakovat a zase bude na dary. Sklenic i nápadů je dost, jen, jak už jsem řekla, schází ten čas a klid chvíli sedět u linky a tvořit. Už tolik nekašlu a líp se mně polyká. Na zítra mám připravené pro Žandu překvápko a zbavím ji kožíšku. Jak přijdeme z venku, připravím veškerá fídlátka a zase to bude štíhlý pes. Už jsem jí to v podstatě slíbila a já vím, že se nejen těší, ale že si to bude i do zítra pamatovat.

Ostříháno a musím se pochválit, je to jako na výstavu. A zase klasika, úklid, nákup, a abych si nemusela nic vařit, na Moskevské jsem si dala jeden chlebiček a dole v kavárně pivo. Možná, že od jejich otevření jsem už prolila hrdlem celý sud.

Na sobotu nebylo nic naplánováno a to se zpravidla jede k Berounce na ryby. No na ryby je silné slovo. Jede se k Berounce. Světe div se, Myslivec chytil lína, nad kterým se rozplývá. Neděle je pro oba pracovní, jedeme makat do Penzionu. Abychom se odvděčili, zvolíme Čínu, kde dáváme oběd. Poté jdeme k panu učiteli na kafe a dobrý borůvkový koláč. Pan učitel odchází na noční a my jdeme Pavlovi vyvenčit Fida. Nemohl by s berlemi a Fidem jít. V noci volal Tomáš a dlouho jsme spolu mluvili. Někdy se delší čas nevidíme, ale když se ozve, semeleme všechno dodatečně. Málo kdy ho volám já, abych nezdržovala. Vzpomínám, jak mě babča řekla, že jí musím denně večer volat. Já kolikrát měla práci, zapoměla jsem a ona se hned ozvala a vyčinila mě, že jsem nehodná dcera, která nemyslí na mámu. Bylo tomu jinak, ale moc jsem neoponovala.

Přišla pozvánka zase na nějaký casting, který stejně nevyjde, ale musím se čas od času někde ukázat, aby se na mě nezapomnělo a co kdyby přeci jenom něco někdy vyšlo? Mám sraz se Zlatou na Florenci, dohadujeme se na společné dovolené a odpoledne už šiju šaty k moři. Malování bylo silnější, tak volám do Penzionu, že přijdu až ve středu. Je úžasné, že si můžu tak trochu práci sama dirigovat. Ale ještě zkusím volat kadeřnici, která má sice plno, ale na konci šichty mě vezme. Budu nejen krásná, ale hlavně to bude kratší a předpověď počasí je úžasná, třicet čtyři stupňů...nádherna!

Maluju i při návštěvách. Přišla Boženka a večer Kikina s Tondou.

Ráno mě Myslivec odvezl do Penzionu a jel se Žandou do Modřan připravit byt, neboť se budou dělat plastová okna. Po úklidu jsem jela za nimi a Kikina se vytáhla s vařením. Udělala polévku, kuřecí roládu a bramborovou kaši. Po večeři jsme spěchali domů, dávali film s Nicholsonem Lepší pozdě, nežli později. Po filmu ještě sklenku vína a šli si do pelíšku číst. Svátá Anna, chladna z rána. A je to tady, lepší už to nebude!!!

Zas mě čeká pracovní den v podobě povlákání, úklidu včetně luxování a žehlení. K tomu ve chvílkách volna opláchnout koupelnu, dveře a nevím co ještě. Nákup, připravit večeři a zajet

s Vojtou do Modřan, kde tráví Myslivec už druhý den dovolenou, skrzeva plastová okna. Nejde to tak rychle, jak si představoval, serou se s tím, jak s první láskou.

Čekala nás sobota a my měli s Vojtou domluvené s Koulí jakési školení. Na Vltavské jsem koupila sluneční, abych nepřišla s prázdnou. Vojta coby elegán v obleku, málo platné, šaty dělají člověka! Školení se týkalo budoucích finančních poradců, já si tam připadala, jako když jsem byla několik století v hibernaci a najednou jsem se ocitla v naprosto odlišné společnosti. Dokonce jsem dostala slovo o důchodcích a mladí budoucí podnikatelé nestačili žasnout, ale aspoň jsem je pobavila. Myslivec byl tou dobou se Žandou na rybách a zřejmě jim bylo dobře.

Jak tak přepisuji ze sešitu body, které jsem denně zaznamenávala, tak zjišťuji, že je hodně o práci, o jídle, o návštěvách, ale o tom to je, z toho se přeci skládá život. Třeba je to návod pro někoho, kdo nemá do čeho píchnout, neví, co by dělal, nudí se, ráno dlouho spí, sleduje stupidní seriály, na všechno jen reptá... jenže někomu nepomůže ani návod a v tom stereotypu bude pokračovat a blížit se obávané smrti.

Já mám naplněný program dle diáře, a kolikrát bych taky raději byla doma a dělala si něco podle svého, ale finance scházejí, tak se sebezapřením kolikrát vstávám a jdu makat, ať už se mně chce, nebo nechce. Zvolila jsem si sama tento způsob života, a ač mám pořád nějaké plány, nestačím je ani realizovat, nebo až s časovým odstupem.

Vyloupl se krásný den a já byla domluvena s Tomášovým kamarádem, že mne proveze na motorce. Nevěděla jsem ovšem, co mě čeká, ale i tak jsem se na to moc těšila. Žanetku jsem odvedla ke kamarádce a šla se domů převléknout do kůže. Helmu jsem si chtěla původně půjčit od Roberta, ale bylo mě přislíbeno, že ji Pavel pro mě přiveze.

Poprvé v životě jsem měla na hrbu batoh půjčený od Myslivce. Kabelku, která barevně ladila k vysokým botám i rukavicím, jsem měla ležerně přes rameno. V pokoji slyším šílený kravál čopříka, tak jsem sbalila vše potřebné, zamkla a vyšla před dům. Pavel mne zbavil zavazadel, dal do postranních kapes motorčky a zavelel, abych nasedla. Bláhově jsem si myslela, že to nebude problém. Jenže bylo to víc, než složité. Připadala jsem si, jako když lezu na slona. V úzkých semišových kalhotách jsem nemohla nohu zvednout do patřičné výšky a už vím, proč se kankán tančí v široké sukni. Druhé, třetí a pak i další nasedání bylo lepší. Kalhoty jsem vykasala, jak jen to šlo a nohu hravě přehodila. Nevím, kolik očí za okny všech místních drben sledovalo, ale bylo to jedno. Ráno jsem připravila vynikající pomazánku z kuchařky starého mládence, kterou jsem kdysi koupila Tomášovi. Na hrubo strouhaná Niva, pepř, cibulka a majolka. Toť vše, ale každého to nadchne a mívám s ní obrovské úspěchy.

Pomazánkou se naplní půlky masitých šťavnatých paprik, ozdobí se jádřemi vlašských ořechů a zapáchne se do toho malý deštníček. Oku to lahodí stoprocentně a chuťové pohárky si také přijdou na své. Nezapomněla jsem ani na prostírání, ubrousky, pečivo, příbory, prostě všechno, co ke správnému pikniku patří. Chtěla jsem se aspoň malým překvapením revanšovat za to, že si mladý kluk udělá volno a ač slíbil, tak po půl roce realizuje výlet a vyveze starou babu do přírody. Předem jsme se domluvili, že si vezmeme plavky a pokud to jen trochu počasí a čas dovolí, tak ty plavky nepovezeme domů suché a nepoužité.

Trochu trvalo, než jsme se vymotali z Prahy. Byla jsem seznámena s trasou a to přes Mělník, Kokořínské údolí, kde jsme zastavili v nádherné přírodě na malý odpočinek. Byly tam dřevěné stoly a lavice a kolem průzračná voda lemovala břeh. Já prostřela, naservírovala a Pavel jen zíral. To mě bavilo, že jsem šokovala někoho, kdo musí být na taková překvápka navyklý. Udělalo mě to nesmírnou radost. K pití jsem Pavlovi koupila zcela neznámou Colu,

kteřou měli u Háka, kde je zboží tuze laciné. Věděla jsem, že on takové krámy zcela běžně nenavštěvuje, a tudíž takové pití spíš pokládá za raritu. Já si vzala čínské pivo v lahvi, které jsem dostala při odchodu z Čínské restaurace. U dřevěného stolu jsme seděli sami, u sousedního seděli ufunění kolaři.

Hovor naprosto nevázl, povídali jsme si, jako bychom se znali léta letoucí. V tu chvíli se nahrnula horda nevyčválaných dětiček z jakéhosi tábora a bylo po idylce. Rychle jsme se dekovali, nasednutí na motorku bylo už snadnější.

Jeli jsme na Jestřebí, kde byla úžasná hospoda. Poměrně velká zahradní restaurace a uvnitř mně to trochu připomínalo Dětenice. Spousta sálů a sálečků, mimořádný interiér a my si sedli ke stolu.

Pavel seděl na židli, já na kostelní lavici, která měla zkosenou plochu za zády na modlitební knížky. Všechno zapadalo do toho mimořádného dne. Nechtěla jsem hlavně nic velkého, jen nějaký lehký salát, nebo něco podobného. Nechtěla jsem se natřásat na motorce s narvaným pupkem. Pavel se zeptal, zda objednávku nechám na něm? I za tak krátkou chvíli jsem mu důvěřovala a odhad nezklamal. Souhlasila jsem a udělala jen dobře.

Když číšník přinesl husí játra s oblohou a brusinkami, k tomu Portske, spadla mě čelist. Šokoval mě, jako já jeho tou moji svačinkou. Hned jsem si vzpomněla, že Portske jsem naposledy pila s naší Evou na lodi, když jsme si udělali výlet ze Stockholmu do Finska. Tenkrát se loď velká jako dům kymácela, ač se jelo poměrně v úzkých fjordech a ne na otevřeném moři. Portske jsem tenkrát ani nestačila patřičně vychutnat. Po husích játrech jsem dala nezbytné pivo a pokračovali jsme v cestě.

Krásně strávený čas neúprosně utíkal ale hlavně, že střeďeční počasí na takový výlet vyšlo. Za Starou Boleslaví jsme stočili na Lhotu, kde jsme u vody taky zastavili. Motorku jsme nechali v lese a před námi se vyloupla hladina jak zrcadlo, kde plavaly lysky. Všude písek, a protože byl všední den, tak se na písku povalovalo jen pár nudistů, kteří nás nemohli rozházet. Voda teplá, nádherně se plavalo a celý den byl jako korálek. K večeru jsme zastavili před domem a zašli do kavárny, kam za námi přišel Myslivec, který po práci vyzvednul Žanetku u Kadlecky.

Dali jsme každý jedno pivo a šli k nám, aby Myslivec Pavlovi trochu nastínil Modřany a jejich prodej. Než Pavel odjel, ještě nás pozval k sobě na chalupu u České Lípy, kde bude na konci měsíce jakési posezení v kruhu přátel. Bude tam i Tomáš, Spilka s Janou a my pozvání rádi přijali. Není nic příjemnějšího, než strávit čas mezi přáteli, kde je permanentní sranda. Taková setkání s milými a podnikavými lidmi miluju a v tom společenství se cítím, jako ryba ve vodě.

No a mě zas čeká Penzion. Když si to udržuji, jde to zvládnout a skloubit s jinými úklidy. Jen je tam pořád pobíhání po schodech, protože na půdě je zázemí, je tam ložní prádlo i uklízení prostředky. Nejprve udělám to nejnntnější, což je úklid pokojů, a když zbyde čas, vrhnu se na šuplata na kuchyňkách, na balkony, eventuálně na okna. Jsou plastová a myjí se moc dobře.

Úklidů je v poslední době méně, než bych si představovala, ale zas mám víc času pro sebe. Prostoje nemám ale prázdné. Neumím sedět třeba u kafe jen tak zbůhdarma a čekat až vystydne a půjde pít. Buď si k němu vezmu křížovku, někdy němčinu, ale to zjišťuju, že jsem pořád skoro tam, jako na začátku. Pan učitel mně nejraději obtěžuje s gramatikou, ale já potřebuju konverzaci, byť s chybami. Tvrdí, že mám speciální vršovickou němčinu podobnou Hotentotům. Prý se mnou bude konverzovat, až to budu mít po gramatické stránce dokonalé a budu umět používat slovosled. Asi si spolu v tomto případě už nikdy nepokecáme. Zajímavé je, že když napíšu Petrovi do Německa dopis, chválí mne, jak všemu rozumí. Ale to holt pan učitel nechce slyšet, prý je Petr tak inteligentní, že z dopisu pochopí, co tím básník chtěl říci.

Týden uteče jako voda a zas pojedeme se Žanetkou do Louňovic. A nejen se Žanetkou, pojedě s námi i Myslivec. Bude to totiž sobotní úklid, protože se Eva vrátí v pondělí z Turecka, kam vyvezla holčičky a chtěla by mít už v to pondělí při návratu byt jako z cukru.

Já budu dělat uvnitř a Myslivec dle dohody by měl být na zahradě. Dost dobře to ale nepůjde, protože od pátku jedna průtrž mračen za druhou a to v době denní, ale i noční. To nevádí, budeme dělat uvnitř spolu.

Dohodli jsme se, že tam pojedou já a Myslivec sedne za volant cestou zpět. Před Mukařovem se rozsvítla na palubní desce baterka a mě polilo horko právem. Podařilo se mě zastavit na odlehlejší místo, abych neprekážela. Myslivec nahlédl pod kapotu a diagnostikoval prdlý klínový řemen.

Vydal se cestou zpět po silnici, protože před chvílí jsme minuli benzinku. Jenže to, co je chvíle autem, je pěšky v dešti sakra tůra. Já čekala sice v suchu v autě, ale byla jsem nervosní, jak to dopadne. Byla to celá věčnost, než přišel zpět a bohužel s prázdnou. Čerpací stanice klínové řemeny na Škodovky nemá. Tak co dál? Volala jsem Janě do Mukařova, zda tam není někde nějaký servis. Nojo, servis by byl a docela blízko a dokonce jsem o něm i věděla, když jsem vozila holčičky do školy. Jenže je sobota a to je zavřeno. Myslivec tedy spletl zpřetrhaná vlákna do copu, sedl za volant a pomalu jsme dojeli do Louňovic před dům.

Pořád jsem přemýšlela komu zavolat, když v tom náhle zazvonil telefon a on to Karpíšek. Původně jsme spolu měli jet v neděli k Tonicce na rybíz, ale omlouval se, že v tomhle počasí tu návštěvu zřejmě zrušíme.

Dobře, teď nehodlám řešit neděli, ale sobotu! Vylíčila jsem mu situaci a muž činu hned jednal. Chtěl vědět číslo motoru a rok výroby auta. Nejdříve si šel do bankomatu vybrat peníze, zajel do servisu, klínový řemen zakoupil a přivezl do Louňovic. Aspoň si udělal výlet. Málokdo by se tak exponoval. V tomhle byl mimořádný.

Myslivcovy i Karpíškovy mokré věci jsem dala do sušičky, oba tedy běhali po baráku ve slipech a kdyby se náhodou Eva vrátila v tuhle dobu z Turecka, tak by se asi pěkně divila. Večer jsem je vzala k Hencům na večeri.

Aby toho uklízení nebylo málo, vrhla jsem se i doma na úklid, protože následující den přiletí strýček ze Stockholmu. Máme pro něj překvapení. Přes víkend pojedeme všichni do Jižních Čech na chalupu ke Katce.

Honza byl tak překvapený, že ani nic nenamítal a jel bez řečí s námi. Vyšlo krásně počasí, Honza byl jako obvykle zvědavý, chtěl cestou všechno vědět, na chalupě se pořád jedlo a pilo. Udělali jsme si se Žandou docela dlouhou procházku, což Honzovi vyhovovalo po dlouhém sezení v autě. Dobře jsme se vyspali, poklábosili, víkend utekl jako voda a jelo se zpět do Prahy.

V pondělí mne čekala čajovna. Byla jsem pozvaná Vojtovou dívkou do čajovny. Zprvu mě to moc neuchvátilo, měla jsem připomínky, že tam nemají pivo, že se tam nemůže kouřit a o pití čaje též nestojím. Musím ale uznat, že zážitek to byl!

Ona objednala tak zvané podium. Měla jsem strach, že tam budu muset zpívat. Za průsvitným závěsem jsme seděly na zemi na polštářích jen my dvě. Objednávku jsem nechala na Jary. Během chvílky hošíček přinesl sahleb, což bylo ve sklenici něco bílého podobného krupicové kaši. Posléze jsem se dozvěděla, že jde o sladkou pochoutku z kořene orchideje považované za orientální afrodisiakum. Názvy v nápojovém lístku mě uchvátily. Tuareg, Dračí jazyčky, Bílá opice, Zimní radovánky, nebo Ochmýřený vrcholek. Každý si může pod tím názvem představovat cokoli. Přinesli vodní dýmku, Jary zvolila jakýsi míchaný tabák a u tohoto kouření je důležité dodržovat pitný režim. Zřejmě tohle kouření vysušuje.

Vodní dýmka je indická záležitost stará nejméně přes čtyři sta let. Čaje s názvem Nefritová rosa, Železná bohyně ani Šarlatové roucho jsem neochutnala. Nedotčena zůstala i Cesmína velkolistá, Maté i Šamanův oheň.

Doma jsem udělala čočku s uzeným, ale nevečeřela, protože přijela říd' a do Prahy a my šly spolu po dlouhé době na večeři a na kus drbu.

Ráno volala Mirka Hyžíková, že jsem ta sestra a že by mě potřebovala na natáčení filmu Nevinnost, kterou točí pan Hřebejk. Panovala naprostá pohoda a já po dlouhé době zase oblékla sesterské šaty s odznakem a s vizitkou.

Jméno vymysleli kluci z produkce. Když prý je to na ortopedii, tak budu Bohdana Kolenová. Jedním z lékařů byl Ondřej Vetchý a druhý lékař byl z komparsu. Hezký štíhlý bělovlasý už postarší chlap, ale naprosto nekomunikativní. Za celý den se mně zeptal kde je WC a kde se může napít.

Natáčení šlo hladce, pořád jsme byli na place a mohla jsem i na monitoru sledovat už natočené pasáže. Jako sestra jsem měla na starost desetiletého chlapce, jak ho přikrývám v posteli a ptám se, jak se mu daří. Filip byl syn jedné kostymérky. Všude chodil se mnou, když byla pauza a já si šla ven zakouřit, tak mě následoval. Dokonce mně držel tašku před záchodem a čekal, až se vyčůrám. Nebyl nijak vlezlý a byla s ním docela zábava.

Následující den bylo dohodnuto, že pojedeme do České Lípy k Pavlovi, kde se sejde dobrá parta a že Honza bude mít službu u Žanetky. Jenže v pátek večer volal kamarád Honzy a zval ho na víkend na chalupu a pro spolehlivého a důsledného Honzu vzniklo dilema. Slíbil, že bude hlídat, ale kamarád je kamarád a představa víkendu s kamarádem byla lákavá. Tak co teď? No coby? Já mám taky kamarádky. Zavolala jsem Katce, zda nepojede na chalupu a bude li hlídat naše chlupaté dítě? Bude! Máme vyhráno nejen my, ale i Honza. Hned za tepla volal kamaráda, že to Vláděna zařídila k všeobecné spokojenosti a že k nim tedy pojede. Má si sebou vzít jen kartáček na zuby a bude spát v pokoji pro hosty.

My si v Lípě užili, jedlo se, pilo, hrály různé společenské hry a den rychle plynul. Nás čekala poměrně dlouhá cesta, nechtěla jsem zneužívat Katčiny dobroty, taky si potřebuje odpočinout, tak jsme se, ač neradi, leč rozloučili a ujížděli k domovu. Žandu jsme vyzvedávali těsně před půlnocí a já hned Katku pozvala na nedělní oběd. Osprchovali jsme se, pomazlili se Žandou a šli spát. Hlavou se mně honilo zítřejší balení na dovolenou.

Už skoro usínáme, když Žanda štěkla a já slyším v zámku šramot. Vstávám, jdu do kuchyně přivítat Honzu a hned se ptám, proč se vrací tak brzy, když už měl sebou ten kartáček na zuby. Prý už mu podruhé nocleh nenabídlí, tak se sebral a jel v noci domů. Co je to za pokrytecké kamarádství? Jeden se nezeptá, druhý nic neřekne, hlavně, že si oba myslí, že to má štábní kulturu. Honza se tedy uložil v posteli ve Vršovicích a možná, že mu bylo i líp...

Potřebovala jsem něco vymyslet k jídlu na dnešek, ale i připravit něco málo pro Honzu, zabalit věci a uklidit, aby si Honza nemyslel, že jsem mu tam nechala schválně nepořádek. Nesmírně jsem se těšila na týdenní dovolenou s Myslivcem a Žanetkou.

V poledne jsme měli sraz v Trhových Svinech s panem Trajerem, což je majitel penzionu, v kterém budeme ubytováni. Jedeme tam už po třetí a víme, co nás čeká. Loni tam s námi byla Katka s Petrem a všichni jsme byli nad míru spokojeni. Trajera jsem pozvala na oběd a on nás zase do kavárny na kávu a moučník po obědě. Hned za čerstva jsme zajeli k panu Vrchtovi pro povolenku, protože Myslivec by nechytal na černo ani za nic! Nejel by v tramvaji bez lístku, nesmočil by prut bez povolenky, neudělal nic, co se nemá. V dnešní době něco nenormálního, ale budíž!

Ještě, než jsme se ubytovali, tak jsme dali další Trajerovo kafe se štrúdllem, který peče na začátku i na konci pobytu. Jeden byl s jablky, druhý s mákem. Oba vynikající.

Jeho manželka je z Moldavie, chodí do práce na směny. Na tom není nic mimořádného, ale ona dojíždí do Budějovic. Jezdí do fabriky, která vyrábí umělá střívka, která se používají při zabíjačkách. Firma má španělské vedení a o své zaměstnance se stará ukázkově. Zaměstnanci dají prádlo do prádelny a druhý den najdou ve své skřínce prádlo dokonale čisté. Moldavanka tam bere čtrnáct tisíc, a když nemarodí, dostává ještě jakýsi bonus ve formě dalších financí, Španělé platí důchodové připojištění, dámy fasují mýdla, šampony a dokonce vložky! Kromě toho dostávají dárky na vánoce, velikonoce a na Silvestra si odnášejí láhev šampaňa .

Taková vstřícnost od zaměstnavatele, to se málo kde vidí. To si pak každý rozmyslí flákat se a marodit s každým prdem. Ona je tam spokojená a maká, co to dá. Je jí osmapadesát a neví, jestli bude z Moldavie dostávat důchod.

Pan Trajer s ní byl už dvakrát v Kišiněvě, ale už tam nechce. Bylo mu sedmdesát, je po dvou infarktech a cesty se už bojí. Není divu. Na svůj věk je maximálně vitální a zastane spoustu práce. Jezdí autem za každého počasí, krmí několik koček, stará se dobře o chod penzionu. Jeho synové z prvního manželství o penzion nemají zájem a on ji sňatkem zajistil klid na stáří. Ona chce zůstat v Čechách a do Moldavie bude jezdit jen na návštěvy.

Počasí nám zrovna dvakrát nepřálo. Děsně se ochladilo, co chvíli prší, fouká silný vítr a já jsem šťastná, že jsem na poslední chvíli přibalila prošivanou kombinézu, kterou jsem dostala od Roberta na hory. Že ji užiji v srpnu v Jižních Čechách, v to by nikdo nedoufal.

Zajeli jsme do Svinů na oběd, nakoupit, protože si v kuchyňce můžeme něco uklohnit a ještě týž den jsme zajeli do Besednice na hřbitov. Přepadla nás tam pěkná fujavice a my se už těšili na pokoj, protože tam bylo teplo, Trajer nám zatopil.

Začíná škola, to je takový zlom, kdy končí prázdniny a blíží se vánoce. Už to budou šesté vánoce s Myslivcem a já si uvědomuji, že mne nemohlo nic lepšího po Honzově smrti potkat.

Denně jsme vyjížděli po okolí a nás čekala Třeboň, která se mi moc líbí. Všechno je nově udělané, je tam taky hodně cizinců a žasnou. Máme oblíbenou Rybářskou baštu, kde si vždy dáme rybí polévku. Mají ji výbornou a my si tam dokonce jednou před svátky zajeli s Honzou s bandaskou. Nostalgie! Já si dala pstruha a Myslivec kapra. Neměli ovšem bramborový salát, tak to nebylo, jako o vánocích.

Po obědě jsme se vrátili do Dobrovské Lhoty, Myslivec se Žanetkou šli k rybníku na ryby a já se vydala na dvě hodiny do lesa. Vzala jsem si košík na houby, ale úplně zbytečně. Viděla jsem samé prašivky, dva klouzky, ale potkala jsem srnku. Byla ode mne snad jen pět metrů a obě jsme se navzájem sebe lekly. Škoda, že nebyla Žanda se mnou, aby ji viděla. Přelézala jsem kmeny po polomech a ticho v lese ruším jen já, jak pode mnou praskají větve. Občas klovne datel do stromu a pod napadaným vlhkým listím místy prosvítá krásný zelený mech. Chvílemi se boří a už je tady pes baskervilský a mlha na blatech, mokřady a močály. Vždycky nějaké asociace. Není to zrovna příjemné, když seskočím z klády do mechu, který se proboří. Ani jsem si nepřipustila, že bych mohla potkat kance, jako tenkrát v Louňovicích. Fúj! To byl zážitek, na který se nedá zapomenout.

Večer jsem psala ještě dlouho po půlnoci, oba už spali. Žanda spánek potřebuje, oka nezamhouří. Buď lítá u rybníka, nebo v lese. Vypla jsem notebook a ještě si četla o Moravcovi, který byl nejen výborný herec, ale jeden z našich nejlepších dabérů se sametovým

hlasem. Pak jsem všechno pozhasínala a nastala tma tmoucí. Při tom pošmourném počasí není vidět ani jedna hvězda na nebi. Neviděla jsem ani obrys střešního okna.

Protože jsem večer hodně pila, vzbudil mne o půl čtvrté plný měchýř. Vzala jsem baterku, protože cestou na WC jdu kolem dveří pokojů, které jsou prosklené, a nechci nikoho budit.

Po snídani jsme vyjeli do Kaplice, natankovali a prošli pár známých krámů kolem náměstí. Potřebuju koupit silnější ponožky a možná boty. Mám sebou jen jedny plné ostatní dva páry jsou tak na třicet stupňů nad nulou. Zřejmě nehrozí, že je tady obuju. Všude je mokro a mé podrážky praskají, prosakují a já mám věčně mokré ponožky, ba i nohy. Sice nemám v lásce sportovní obuv, připadám si jako kocour v botách, nebo granátník. Nohy mám choulostivé, každou chvíli cítím vrtání v haluxech a prsty se krouží v křečích. To je úděl stáří, nic s tím nenadělám. Jen se musím vždycky zastavit a počkat, až křeč odezní. Hned v prvním šikmookém krámě vybral Myslivec černé sportovní boty, které mají dokonce na patě krásné B. S monogramem jsem žádné boty neměla. Hned v krámě po zaplacení jsem zula mokré fusekle i boty a natáhla funglovky. Šikmooký zíral a ještě stačil říct, že si v Písku dělá vysokou školu. Jakou, to nevím a bylo to jedno.

Protože nebyla sebou žádná analgetika, zajdem tedy ještě do lékárny, aby byla jakás takás rezerva pro případ, že by někoho z nás začalo něco bolet. Holt kovářova kobyla...Blížíme se k lékárně a vidíme ve výloze velký plakát, jak skáču na židli, protože беру Proenzi. Tu reklamu jsem dělala v lednu a viděla to jen v časopisech. Myslivec zajásal a před lékárnou mne fotil i s tím plakátem.

Já vešla dovnitř a čtyři lékárnice byly u vytržení, že se fotografovala právě jejich lékárna v Kaplici. Skoro se předháněly, co prý si přeji. Řekla jsem, že hned dvě věci. Za první analgetika na bolení hlavy, a jestli ještě náhodou nemají plakát na Proenzi. V tom jedna z nich povídá: „Ale to je přeci paní Vladka!“, S tak nebyvalou ochotou jsem se dlouho nesetkala. Popojely s regály na kolečkách, jedna z nich se prodrala do výlohy a jeden ze tří vyndala. Ještě jsme chvíli prohodily pár slov a pak jsem vyšla ven se srolovaným plakátem. Zašla jsem do samoobsluhy pro kafe a vrátila se s ním do lékárny. Necht' ho vypijí na mé zdraví i bez Proenzi. Lékárnice byly v šoku a jedna z nich otevřela vitrínu a podávala mě jakousi omlazovací masku. S díky jsem jí to vrátila, že nic takového nepoužívám, jen Niveu a Alpu.

Vzbudilo to veselí, ale všechny jsme měly dobrý pocit, že jsme navzájem něco pozitivního pro sebe udělaly. Myslivec se tetelil štěstím. Nasedli jsme do auta a jeli směrem k hranicím. Mělo to být překvápko. Vzala jsem nám pasy a Žandin očkovací průkaz. No a pár Eur. Překvapení se podařilo, Myslivec žasnul, co jsem vymyslela. Počasí bylo jako dělané na výlet. Nepršelo, nebylo ani horko, ani zima, jasno, že bylo vidět do širého okolí a minimálně aut na silnici. Zastavili jsme ve Weitře, nemá cenu jezdit víc do vnitrozemí. Příhraniční městečka jsou půvabná, a kolikrát připomínají pohádku. Celé hrozny kyték visí z každého okna i balkonu, všude čisto.

Prošli jsme si náměstí kolem dokola a já se šla zeptat do jednoho hostince, zda se tam může jít se psem. Servírka v dirndlu řekla, že samozřejmě a když slyšela, že jde o Schnauzera, tak už Žandu vítala ve dveřích. Myslivec se zprvu zdráhal, že bude raději o hladu, protože oběd bude drahý. Zdráhání trvalo jen sekundu, protože vidina pořádného oběda v Rakousku, to je zážitek.

Krásná hospůdka, typická rakouská, velké dubové stoly s lavicemi a na stolech byly dokonce popelníky. V době, kdy už je každý kuřák skoro jako malomocný, tak tady ho vítali. Úžasné!

Objednala jsem pivo jedno s a druhé bez alkoholu. Točili Zwettlera. Vídeňský řízeček taky nebude k zahazení, tak dvakrát!

Vedle u stolu seděly dva postarší manželské páry a sledovaly Žandu, jak se uvelebila pod stůl.

Když servírka přinesla jídlo, zastavilo se mně srdce! Bože je to vůbec možné z prasete vyklepat tak obří řízek? A to jsme měli na talíři každý hned dva ty obry. Manželské páry se usmívaly a prý to můžeme poslat k nim, až nebudeme moct ty porce sníst. Myslivec mně podezíral, že jsem každému objednala dvojitou porci. Na řízkách ležely plátky pomeranče a na nich hromada brusinek. Nádhera! Ale to množství? To je snad na týden! Kdo to sní? Že by Žanda jedla s námi řízky za Eura? No proč né? Já snědla řízek jen jeden, ochutnal i náš Schnauzer. Domnívala jsem se, že brusinky se hodí jen ke svíčkové. Zjistila jsem na stará kolena, že se hodí i k řízku. Myslivec měl co dělat, aby tu porci zdolal. Já si vzala druhý domů. Já můžu řízek i studený. Mezi dvěma chleby připomíná pionýrské tábory, když se kuchařky nechtěly škrábat s bramborami. Oběd jsem spláchla ještě jedním Zwettlerem a že bych už zaplatila. Servírka se ptala, jak nám chutnalo. Řekla jsem, že to bylo excelentní, ale porce, jako pro medvěda. Hlavně jsem byla ráda, že jsem si v té němčině tak pokecala, že to určitě nebylo gramaticky na výbornou, ale i tak jsem měla dobrý pocit. Zaplatila jsem čtyřadvacet Eur a vůbec mě to nemrzelo. Oba budeme mít na co vzpomínat a obří řízky nám vždycky připomenou fotografie. Přes Nové Hrady jsme to vzali zpět do Trhových Svinů a zase je za námi jeden mimořádný den z dovolené.

Po návratu rybář Myslivec s rybářkou Žanetkou vyrazili k rybníku a světe div se! Přinesli kapra, kterého dali do kuchyně do něčeho, co připomíná něco mezi dřezem a vaničkou.

Ráno vejdu do kuchyně a hned ve mně zatrnulo. Kapr ležel nevím, jak dlouho na zemi, ale žábry se ještě hýbaly. Zavolala jsem Myslivce, a když prý si o to řekl, tak ho šli se Žandou zase pustit zpět do rybníka. Jestli si něco přáli, to neřekli. Byla jsem ráda, že se zabíjení nekonalo a vůbec něco dělat v cizí kuchyni, to nejsem moc spokojená. Byl to osud. Počkám si, až něco chytí v Berounce a to pak ráda ve své kuchyni rybu připravím.

Ráno jsme šli už v sedm hodin ven, aby se Žanda vylítala za balonkem a při příchodu už nás zval Trajer na kafe. Seděli jsme na dvorku, přisedl si k nám starší pán, který byl též na dovolené a vzal si na klín bílého pudla. Kolem nás se producírovaly čtyři kočky. Pudl Žandu ponechal klidnou, ale z koček byla úplně hotová. Ještě štěstí, že byla na krátkém vodítku a u nohy. Jinak by to asi špatně dopadlo. Přijely dvě pečovatelky, které se starají skoro o stoletou Trajerovu maminku. Ona už moc nevnímá, ale dokonalou péči má zajištěnu a Trajer je s nimi ohromně spokojený.

Před polednem jsme jeli do Budějovic. Masné krámy jsem hned zavrhla, tam at' si zajdou s Petrem, až přijede. Obešli jsme velké náměstí a našli speciální krám pro výtvarníky. Padl nám oběma do oka ruční papír, který se bude hodit na obal knížky, nakoupila jsem si několik párů očí. Udělám voliéru na další výstavu, a protože tam bude hodně ptáků, potřebuji taky hodně různě velkých očí.

K obědu byly plněné bramborové knedlíky se zelím, nezbytné pivo a v kavárně jsem si přečetla přišedší maily. Bylo teplo a svítilo slunce. Šla jsem s nimi k rybníku a polehávala v trávě. Pak ale slunce zašlo a tráva byla studená, tak jsem tam ty vášnivce nechala a šla uklidit auto a uvařit polévku. Potom půjdeme k ohništi a opečeme klobásu

. Už se stmívalo a my s připraveným táckem přicházíme k ohništi, jenže tam už nějaká rodinka zakládala oheň a dřevěné uhlí sypali na gril, měli naložené maso. Nechtěli jsme je naší přítomností rušit, řekla jsem, že se tam nezdržíme, jen co opečeme klobásy, pak zajdeme do místní pidi hospůdky na pivo, kde mají otevřeno pouze v pátek a sobotu. Evidentně jsme

jim nevadili a líbila se mně idylka u ohniště. Bylo už tmavé nebe a naprosto volně bez jakékoli agrese kolem nás pobíhali tři knírači a jeden pudl. Během toho týdne už náš knírač dal všem najevo, kdo je tady pánem. Co jsem nejvíc uvítala, bylo to, že když se k ohni přibližovala nějaká loudící kočka, všichni psi ji svorně vyhnali.

Ale když jdeme ven z penzionu, nebo dovnitř, musí Žanda na řemenu u nohy na krátko, protože za každým květináčem leží nějaká příkrčená kočka a tam si hlídají společný revír. Cesta od branky ke dveřím penzionu mně připomíná běh přes minové pole. Nevím, jestli by si při delším pobytu na sebe navzájem všechna zvířata zvykla.

Ze střešního okénka je krásný pohled na vyhřívající se kočky. Ty k venkovskému stavení patří, jen ta Žanda je bohužel nesnáší. Při střetu se dívají do očí, naježí se, jsou dvojnásobně veliké, některé dokonce prskají a ze Žandy vyzařuje jakási nadřazenost a ráda by jim vystříhla triko. Nevím, jak by dopadl souboj, ale nejspíš kočičí drápy vyškrábly psí oko. Ač má knírač oči schované pod chlupatou ofinou, jsou nádherně tmavě hnědé a v afektu přechází do smaragdova. Těžce bych nesla, aby jednou Žanda byla mezi slepými jednooký král. Proto ta obezřetnost, zvýšené hlídání a předejití střetu.

Když jsme přicházeli k místní hospůdce, močil tam zřejmě nějaký místní chlap. Nejen, že se ani neotočil a pokračoval, ale on nás dokonce pozdravil. Těsně za ním byly dveře na WC. Přišlo mě k smíchu, jak místní chachar ždímá rákos, ale slušnost mu velí pozdravit příchozí. Uvnitř sedělo pár štamgastů, my při pivu nasáli tu venkovskou hospodskou atmosféru a já najednou koukám, že jeden z nich je nějaký povědomý. Poznala jsem v něm mého tanečníka z loňského roku. Malý, břichatý, s pleší maskovanou dokonalou přehazovačkou. Při odchodu jsem se ho zeptala, zda se na mě pamatuje? Přiznal, že mě delší dobu pozoruje a neví, kam zařadit. Napověděla jsem mu a připomněla loňské kytaristy. Bouchl se do čela a už byl doma! Prohodili jsme pár slov, rozloučili a za svitu baterky kráčeli k penzionu. Zas byl jeden den za námi a ukradl nám kus času z dovolené.

Dopoledne počasí nic moc, tedy ani žádný plán. A když žádný plán, tak Myslivec se Žandou na poslední den k rybníku. Rybu žádnou nepotřebujeme, ale pocit rybáře když rybu chytí a zase pustí je asi blažený a osvobozující. Ať jdou, já si budu v pokoji číst.

Na oběd do Svinů, já si dala losůska a dobře jsem udělala. Pak nás cesta zavedla na Žamberk. Před hospodou byla spousta aut a na tabuli před penzionem bylo křídou napsáno: Z hygienických důvodů v důsledku Eboly dnes zavřeno. Obešli jsme penzion až ke tvrzí a ejhle! Ona tam svatba. Proto ta ebola a nějaký vtípek! Nebyla to svatba ledajaká.

Svatebčanů v klopě s myrtou jak v prvomájovém průvodu a jediná nevěsta byla v bílé róbě. Ostatní ženy, a že jich bylo! Byly v černém. Chlapi též v černém a s tmavými slunečními brýlemi. Bylo to jako na Sicílii. Že by nevěsta pozvala samé čerstvé vdovy a mafiány? Ojedinelé, zvláštní, netradiční, ale proč ne? Zážitek to tedy byl!

Týden dovolené utekl jako voda a nachýlil se poslední den. Balení, úklid pokoje, pan Trajer nám přinesl nezbytný štrůdl a společně jsme zajeli do Trhových Svinů na oběd. Pozvala jsem ho a on mé pozvání rád přijal. Po obědě jel domů a my též. Myslivcovi zbývá ještě týden dovolené. Hurá! Ať už je se mnou v důchodu! Je to chlap, kterého můžu mít vedle sebe čtyřiaadvacet hodin. Není to nádhera?

Myslivec už šel do práce a já s Robertem do Tramtárie na oběd. Pozvala jsem ho a zároveň mu chtěla oznámit, že už nebudu k němu do penzionu chodit. Naskytla se nabídka, že bych u nějakých movitých lidí mohla dělat celý týden hospodyně a starat se jim úplně o všechno.

Finanční ohodnocení bylo příliš lákavé, mohla bych jezdit i se Žandou, tak jsem si řekla, že to bude jakási změna, skončím s různorodými úklidy i s natáčením. Robertovi jsem nastínila situaci, a protože je rozumný a dovede počítat, věděl, jaký přínos to pro mě bude znamenat.

Byla jsem ráda a po společném obědě a rozmluvě jsem chtěla zaplatit. Mladičká servírka položila účet před Roberta, ale když jsem vylovila z tašky brýle a peněženku, zřejmě jsem ji šokovala a to tak, že řekla, proč nebude platit pán? Jelikož Robert nezkazí žádnou srandu, tak opáčil, že když má starší přítelkyni, tak proč by se nemohl nechat pozvat? Já se přidala, že si musím vztah s mladým klukem za každou cenu udržet. Servírka nevěřicně koukala z Roberta na mě a naprosto nechápala. Řekla si o to sama a my ji v tom nechali. Rozloučili se a ruku v ruce odcházeli. Ona byla v šoku, ale my dva se evidentně bavili.

Aby Robert v penzionu nikterak nestrádal, co se týče úklidu, nabídla jsem za sebe náhradu a druhý den jsme jely s Katkou, abych ji zasvětila. Byla jsem přesvědčená, že tam zapadne ke spokojenosti všech. Odpoledne za námi přijel Myslivec a Robert mu nastínil, že by ho přijal jako řidiče, údržbáře a zahradníka. V podstatě mu nabídl to, co vykonával v domově důchodců, když jsem ho přijímala já. Bože jak to utíká. Dal mu hned odpovídající oblečení, na kterém je značka Robdesign. Na konec se dohodli tak, že Myslivec zůstane ve Sue Ryder, ale po práci, když bude Robert něco potřebovat, že k němu zajede.

Ve čtrnáct hodin jsem měla sraz na Pavláku s Edou, abych mu předala peníze, když za mne zaplatil dovolenou v Tunisu, zatím co já byla v Jižních Čechách. Bylo to všechno na rychlo, hektické a těsně před naší dovolenou jsme se dohodli s šesti komparzisty, že si uděláme společnou dovolenou u moře.

Nijak moc jsme se navzájem neznali a přes to jsme do toho projektu šli. V agentuře jsme měli nějakou korunu z natáčení, tak jsme ji šli vybrat a hned vedle do hospody na pivo a probrat detaily co, kdo kde a jak.

Doma nebylo nic k snědku, tak Myslivcovi i mně bodla bramboračka dole v kavárně od Standy. Byla završena malým Rychtářem a šlo se domů.

Na středu byla naplánovaná schůzka se Zlatou, abychom si řekly vše ohledně dovolené. Eda poletí napřed se svojí kamarádkou, s kterou létá do Ameriky na potluchy. A my dvě poletíme s manželskou dvojicí, kterou ještě neznáme. Jen já vím, jak vypadají, protože mně Eda poslal mailem jejich fotku. Budu mít trochu náskok a věřím, že to společenství, které vzniklo na poslední chvíli, bude všem vyhovovat. Každý si bude dělat, co chce a ostatní to budou tolerovat. Hlavní věc je slunce, moře a nabrání sil na změnu, která mě čeká coby hausfrau.

Čtvrtek byl časově trochu náročnější. Ráno preventivní gynda, v poledne přišla Boženka, nákup, vaření, přišel Honza z procházky, vrátil se Myslivec z práce, neplánovaně se zastavil Vojta a večer plánovaně přijel Tomáš.

Je doba dovolených, krásné počasí, každoročně je u nás celý měsíc Honza Černoch. Střídají se návštěvy a já nestíhám to, co bych všechno chtěla udělat. Ráda bych zas něco tvořila, ale ani není místo v kuchyni na lince, tak to musí počkat, až po dovolené.

Víkend má být teplý a slunný, tak pojedeme k Berounce. Honza chce být doma sám, může mu řvát radio, a nebude se cítit nikterak svázaný. Já si zatím něco předvařila, protože až se večer vrátíme, abychom nestrádali hladu. Zřejmě to bude už jedno z posledních teplých sezení u řeky, protože až se vrátím z Tunisu, bude už vystrkovat růžky podzim s jeho sychravými náladami.

Zítřka bych ráda uklidila šatnu a všechny boty. Taky si chci něco připravit na dovolenou.

V pondělí jedu za Dr. Brožovou na Kavčí hory, potřebuji razítko, že jsem sice stará, ale schopná řídit svěřené vozidlo. Kdyby mne náhodou zastavili policajti, abych se mohla pochlubit.

V úterý jedu k Robertovi do Strašnic uklidit v rodinné vile, kde žijí jeho rodiče a rozvedená sestra. Původně jsem myslela, že odbourám veškeré úklidy a budu jezdit pouze do Hostivaře. Ale on tak skuhral, že nikoho jiného nechce, že je se mnou spokojený a že tam můžu jezdit, kdy chci, jak budu mít čas. I zželelo se matce milých dětí..., udělalo mě to dobře a jak říká Boženka, v podstatě to bylo pohlazení po duši. To by v tom byl čert, abych někdy v týdnu nedokázala vyšetřit pár hodin a věnovat je Robertovi.

Na středu jsem objednala taxíka, protože se nachýlil den, kdy se bude Honza vracet zpět za Evou do Stockholmu. On poletí na sever a já koncem týdne na jih za sluncem se Zlatou. Ještě ani nevím čas odletu, ale prý to přijde mailem. Ta technika! Nejraději bych držela v ruce papír.

Jak tak sedíme s Myslivcem u Berounky a já se vyvaluji na sluníčku v plavkách, uvědomuji si, jak mám vlastně šťastné a spokojené stáří.

Až se vrátím od moře, začne mně po pěti letech jiný život, protože budu jezdit jen do jedné rodiny. Plánuji jídelníček, čím rodinu překvapím. Prý jedí všechno, ale i tak se chci ukázat, jako dobrá a nápaditá kuchařka. Napadlo mně, že bychom se mohli všichni čtyři setkat, než nastoupím na plný plyn a zašli na večeři. Telefon nikdo nebral, tak jsem poslala SMS tohoto znění: Zdravím u Mlynaříků! Ráda bych Vás s mužem pozvala na večeři do Bašty vedle Vás. Vrátil jsem se v úterý a k Vám mám přijít v pátek, jak jsme se dohodli. Hodila by se Vám středa, nebo čtvrtek? Dejte vědět, objednala bych místo. Byla bych moc ráda, kdyby z Vaší strany přišel souhlas. VB. Odesláno a mobil jsem uložila do tašky v autě.

Představovala jsem si reakci paní domu po přečtení této zprávy. Večer, když už se rybařina balila, přišla mě SMS a já čtu: Paní Beranová, musím vás zklamat, ale čtrnáct dní jsem prala a vařila. Nemůžu si dovolit čekat na váš příjezd. Z agentury mě poslali paní, které jsem řekla, ať zůstane. Doufám, že to pochopíte. Tak to jsem tedy opravdu nechápala, protože mne ujišťovala, že mohu klidně spát, počítá na sto procent. Odpověděla jsem, že je to rána do vazů, ale беру to na vědomí. Nechápala jsem, jak může být někdo takový podrazák. Vzalo mě to, ale nechtěla jsem, aby mě Myslivec utěšoval. Srovnám se s tím sama a asi to tak mělo být. Když má někdo chování řeznického psa, bůhví, jak by se ke mně chovala v průběhu času. Tak je vlastně lepší, že jsem ani nenastoupila.

V současné době tedy nebudu mít žádný vedlejší příjem a budu pouze odkázaná na důchod. Všechno zlé, má své dobré. Uvidíme, co se vyvrbí. Čeká mě dovolená a tu si vychutnám plnými doušky. Pak se pustím do malování a do psaní, oboje si žádá čas. V poslední době bylo času pramálo a já jsem celá nesvá, když na lince nestojí nějaké barvy a štětce. Kašlu na celou vykutálenou rodinu v Hostivaři. Co je to platné, že je někdo bohatý, ale postrádá slušné chování. Na pozvání na večeři reaguje esemeskou, že vše domluvené ruší? Nemá ani chuť zavolat? Jen doufám, že se jim všechno jednou vrátí, třeba v jiné podobě. Bláhově si myslím, že mě to nerozhodilo, ale skutečnost je jiná. Budím se v noci a myslím na to, ale vem to čert! Už na to seru. Boženka říká, že dobro, které vysílám, se mně vrátí. Ale už neříká, že se vrátí v podobě podrazu a kudly v zádech. Jsem přesvědčená, že si osud se mnou zase nějak zahraje a že zase něco příhodného najdu, aby byla k důchodu nějaká kačka.

Všechno jsem stihla s vyplazeným jazykem, nachýlil se večer a přijela Zlata s kufrem. Ještě se přišel rozloučit pan učitel a my šli o půlnoci spát. Ne na dlouho, protože budík byl natažený

na půl třetí. Myslivec byl za hrdinu, vstal a dal si s námi kafe. Pak nám odnesl kufry před dům, kde čekal Patrik a odvezl nás na letiště. Když jsem chtěla platit, řekl, že to má zakázané od Tomáše. Bože, ten Tomáš je třída! Nejen, že zaplatil dovolenou, ale myslel i na tohle!

Konečně přilet do Tunisu. Pasová kontrola zdlouhavá, fronty u okének a my si nechtěly se Zlatou ani položit tašky, protože jsme viděly na zemi pochodovat švába. To je pěkný začátek! Pak pro batožinu. Na karuselech jezdily kufry v prezervativu, každý si je nechal v Ruzyni za stovku omotat, aby jim tam někdo něco nepřidal. Těžko si pak ty vlastní kufry poznávali. Mě přijel hned, Zlaty si dal načas. Pak k autobusu číslo sto patnáct, který patřil k Exim Touru.

V autobusu jeden mikrospánek za druhým, jeli jsme poměrně dlouho. Vždycky jsme přijeli před nějaký hotel, vystoupilo pár lidí a zase se jelo dál. Konečně stojíme před naším hotelem, který se nazývá Prima Life Karavan a který byl na trase z letiště jako poslední. Už nás čekal Eda s Danielou.

V hale hotelu pěkný mumraj, vyplňování různých nesmyslných cedulí. Dana nám zařídila, že jsme dostaly klíče od pokoje jako jedny z prvních, ve třetím patře vedle nich a ještě s výhledem na moře. Sedli jsme si v hale hotelu, kde nám byl představen Edův kamarád s jakousi kozou, nepříjemnou už od pohledu. Natož, když pak promluvila. Koukala na všechny nevráživě, rozvalila se v ušáku a vzdychla, že se jí stýská po práci. Při představování jsem se úplně otrásla. Podala do ruky leklou rybu, sama byla nekomunikativní, rádoby nad věcí a absolutně bez špetky humoru. Intelligence ani krásy moc nepobrala, to se s ní ten Pepa nestydí chodit mezi lidmi? U stolu v jídelně seděla jako včelí královna a Pepa ji obletoval a snášel jeden talíř za druhým.

Zlata se ptala, zda může být u moře nahoře bez? Dana jí řekla, že nahoře ne. Já se zeptala: A dole? Baba mě sežehla pohledem, a já hned věděla, že tahle dáma do party patřit nebude. Má intuice nezklamala. Všichni jsme seděli na baru, klábosili, ale baba si šla lehnout, což všichni přítomní včetně Pepy uvítali. Byla příšerně žárlivá, svým chováním provokovala, což byla voda na náš mlejn. Eda se jí zeptal proč se tak blbě tváří a ona mu odpověděla, že to je její image. Tak počkej, mrcho se svojí image!

My jí se Zlatou dávaly kouř! Když šla kolem nás, dělaly jsme, že o ní nevíme a chválily jsme Pepu až do aleluja. Nemohla nás ani cítit a neustále nás pozorovala s výrazem belzebuba. Ráno byl v moři Eda s Pepou, Daniela se Zlatou, ale baba nikde. Vzala jsem foťák a šla je do moře zvětšit. Všichni spatřili babu na pláži, a teď, že nás vyfotí Zlata. Tak hezky pěkně objetí, já se k Pepovi přimáčkla a na babě začaly vzteky praskat obruče. Účel byl splněn. Sice jsme trochu Pepu litovali, že si to doma odskáče, ale on se smál, že to nevádí a že to nějak přežije. Utěšoval se, že třeba nic neviděla, protože blbě vidí.

Odpoledne sedíme na osuškách u moře a vidíme Pepu s babou, jak se k nám přibližují. On šel napřed a dal si věci vedle nás, ale hned mířil k moři. Baba přicupitala po horkém písku, nás nepozdravila, jen procedila mezi zuby: Proč právě tady? A my nic. Pepa plaval, ona si šla smočít kotníky, prý neumí plavat a vody se bojí. Pepa byl asi dobrý Edův kamarád, cestovali spolu už několikrát po Americe a Kanadě. Když byl Pepa sám, byla s ním sranda. Nechápala jsem, jak může sebou tahat partnerku, která je v každé společnosti tak neoblíbená? V hale hotelu jsme se domluvili s Alibabou, že v pondělí si uděláme výlet na velbloudech. Chlapi odmítli, baba řekla, že velbloudi smrdí, tak jsme jely s Danou a Zlatou. Eda s Danou měli v hotelu už známosti a nás se Zlatou všem představili jako sestry.

Alibaba nám podle toho udělal slevu, s Eximem to bylo dražší. Zasněžili nás do různých tajů, všechno nám ukázali, všude s námi v začátku chodili, a protože oni měli All inclusive a my jen polopenzi, tak nám nosili pití, hlavně vychlazené pivo z baru.

Ráno jsem nechala Zlatu spát, zaklepala podle večerní domluvy na Danu a šly jsme se projít podél moře. Nádherné ráno, nikde ani živáčka, ticho, jen vlnky šplouchaly. Voda nám omývala nohy a šly jsme poměrně dlouho a daleko. Žádné mušle, jen jemný písek a teplé moře. Při zpáteční cestě už jsme měly pěkně rozmáčené nohy.

Na poledne jsme se Zlatou šly do hotelu, že si dáme na terase nějaký oběd. Ještě dojíme zásoby z Prahy. Ve vstupní hale jsem se zeptala na masáž, kdy bych asi tak mohla přijít. Děvenka mě vtáhla dovnitř, že mě vezme hned. Svlékla jsem mokré plavky, osprchovala ze sebe písek a uložila jsem se na masážní stůl. Po hodině se mě zeptala, jak se mě to líbilo. Byla to nádhra a ani se nemusela ptát, musela to poznat. Chvílemi bych byla blahem usnula. Zaplatila jsem padesát dinárů, vplula do výtahu a při otevření pokoje jsem viděla na terase Zlatu, jak servíruje náš první společný oběd. Řízky s chlebem, papriky, okurky a rajčata. Buráky a nezbytná káva.

Poté jsme opět zamířily k moři, které bylo odpoledne v oparu. Náramně jsme si rozuměly a já byla moc ráda, protože jsme se před tím skoro neznaly. Jenom jsme se viděly párkrát na natáčení a to se lidi moc nepoznají. Po večeri jsme vyrazili ve čtyřech do Mediny. Pepa s babou s námi nešli a to bylo jen dobře. Po návratu jsme daly jen kávu a natáhly kostru.

Ráno jsem šla opět podél moře a včerejší procházku jsem si dala zase, ale tentokrát sama, protože všichni chrápali. Cítím se divně, mám rýmu, divný krk a teče mě z levého oka. Na pokoji spolknou Acylpyrin, ale k moři samozřejmě jdeme. Při obědě zjišťujeme, že poslední řízky od Zlaty už mají plísňový kožíšek, tak začínáme krájet klobásu. Ta nebude snad tak choulostivá. Na pokojích lednice nejsou, tak to je potom těžké.

Odpoledne bylo nebe trochu v oparu, tak jsme se všichni dohodli, že si uděláme výlet vláčkem po městě až k Maríně. Tedy dohodli jsme se všichni, až na tu ježibabu. Ta s námi nikam společně nechtěla. Vláček tam a zpět stojí tři a půl dináru. Jinak každá samostatná cesta stojí dva a půl dináru. Cesta trvá něco málo přes půl hodinky.

Než se budeme vracet stejným vláčkem, máme na prohlídku hodinu a půl, což by mělo stačit. Prošli jsme přístav, kde kotví i staré pirátské lodě, zřejmě opravené, aby si turisté mohli vyšplouchnout oko. Udělali jsme si fotky, bylo veselo a výlet se všem líbil. Vláček nás přivezl zpět před hotel, my si dali jen pivo a hned jsme šli na večeri. Marně jsem hledala cous cous, zjišťuji, že ho nemají každý den. Po večeri dáme něco sladkého, dělají mini dortíčky na pohled kouzelné, ale děsně přeslazené. Všichni si dávají na závěr čtvrtku melouna, já si nabírám z velké mísy už nakrájené kousky a mám to bez práce.

Stupňuje se intenzita kašle, necítím se dobře a obtížně se mě i mluví. Zlata je úžasná. Nemluvíme a v posteli si obě čteme. Zabalila jsem si krk a záhy usnula. Večer jsem mluvila s Myslivcem a hned se trochu ulevilo, protože na mě působí přímo blahodárně.

Ráno mně vzbudil kašel, jsem příšerně zahleněná, mám rýmu, ale je zaplacený výlet na velbloudy, tak to musím překonat. Po snídani pro nás přijel autobus a my s Danou a Zlatou nasedly. Ještě jsme posbírali lidi z různých hotelů, byli to vesměs Slováci a Poláci. My seděly hned za řidičem, tak byl krásný výhled. Tentokrát to bylo jiné, než kdysi na Djerbě. Nebyla to typická poušť, spíš jakási polo oáza, kde nás čekala cca padesátka velbloudů s jedním kouzelným mládětkem, koně a oslíci. Všichni jsme se na každém zvířeti prostřídali a svezli. Nadchnul mne můj osel, kterému jsem tahala a usměřňovala ohlávku a on se vyhnul veškerým

trnitým akáciím, které byly v cestě. Na velblouda jsme nasedly spolu s Danou. Ona seděla přede mnou, ale já měla i tak krásný výhled, protože Dana byla mrňavá.

Pak bylo trochu zpestření v podobě krmení velbloudů, což mě nadchlo. Dostali jsme proužek nakrojené opuncie, dali si ji do pusy a velbloud proti nám ji začal jemně ohlodávat, až jsme se dotkli navzájem svých hebounkých čenichů. Vzal opuncii tak elegantně, že jsem cítila jeho chmýří na nozdřích. Některé baby řvaly a nezvládly to krmení. Fotky jsme si dělaly samy se Zlatou, od nich jsme to nechtěly, bylo to zbytečně drahé. Po fotografování jsme zašli na jakousi usedlost, kde byli pštrosi, kachny a tetřevi. V ceně zájezdu byla i ochutnávka ryze tuniského jídla, placky pečené na stěnách kulaté vsazené pece do země. Ty placky kupodivu na těch stěnách držely a nepadly. Zahalené Tunisanky přinesly na obrovském tepaném tácu nakrájená rajčata s cibulí, Harisu a olivový olej. Do zlatova upečené placky pak rozřízly a my si je sami naplnili.

Mezi tím chlapi na zahradě osprchovali hadicí obrovské melouny a mačetou rozkrájeli na kousky. Seděli jsme ve stínu palem, pozorovali zvědavé pštrosy a jídlo všem nesmírně chutnalo. Pak jsme ještě před odjezdem navštívily se Zlatou místní WC, já spíš ze zvědavosti. Překvapila mne normální evropská mísa, žádné šlapky, bylo tam několik rolí toaletního papíru a ve vykachličkované chodbičce krásné čisté umyvadlo, nad kterým viselo obrovské zrcadlo. V té polo poušti něco neobvyklého a nečekaného.

Po krásném výletě jsme se zase rozjeli všichni do svých hotelů. Rozhodně jsem se cítila mnohem lépe, než po ranním probuzení. Na terase jsme si oddychly, daly kávu, a šly k moři. Vykoupala jsem se jen jednou. Moře bylo nádherně teplé, ale když jsem si lehla, přepadával mne silný kašel. Nebudu to hrotit, Zlatu jsem nechala u moře, vrátila jsem se na pokoj, osprchovala, uvařila čaj s rumem, vzala Acylpyrin a ulehla do postele. Přišel za mnou Eda s Danou, nabízeli teploměr a Panadol. Poslala jsem je do háje, nechci být středem zájmu.

Večeře nikterak nechutnala, tak jsem potom zašla do obchodního centra, kde je jediné místo, kde prodávají v určitou dobu alkohol. Koupila jsem si čtyři Heinekeny a citronovou Fantu. Napsala jsem Myslivcovi, ale odezva žádná. Asi se mě přitíží! Večer, když už jsme zalehly do postele a četly, tak zvoní telefon a on to Myslivec! Kdo jiný? Volal z telefonu Vojty, protože sám neměl zapláceno. To mě uklidnilo a usnula jsem spánkem spravedlivých.

Ale v noci jsem se vzbudila kašlem, bolela mě hlava, pískalo a chroupalo v uších, no hnus! Rozhodla jsem se, že ráno k moři nepůjdu. O půl deváté se budím, rozhlížím a Zlata nikde. Nechtěla rušit, zakouřila si na balkoně, dala vodku, aby vyhnala červa a odešla. Má sebou pěknou zásobičku. Do kufru se jí vešla lahev Rumu, Vodka a Becherovky. Slušná rezerva na týden.

Když svým známým před odletem řekla, že jede s holkou z natáčení, která ale nepije, všichni se jí ptali, co tam tedy se mnou bude dělat? Obě musíme uznat, že i tak bylo naše soužití na vysoké úrovni. Maximálně si ve všem vycházíme vstříc a vyhovujeme si navzájem. Další ráno bylo v oparu, k moři se nešlo, tak jsme si udělaly spolu výlet do Mediny a na tržiště. Doprovodil nás Eda s Danou. Cestou zpět do hotelu jsem měla žízeň, ale Eda s danou chtějí v nejvyšší možné míře využít All Inclusive, tak si nikde nechtěli s námi sednout na pivo. Je jim líto za to někde platit, když to mají v hotelu v uvozovkách zadarmo. Respektovaly jsme je a s přilepeným jazykem na patře jsme se s nimi vrátili na hotel. Oni šli do jídelny na oběd, my na svůj balkon. Dala jsem si od snídaně jogurt a otevřela Heineken, který se chladil v koupelně pod čůrkem vody. Já se bláhově domnívala, že mě postaví na nohy, leč, nestalo se tak. Zlata šla sama k moři a já usnula. Vzbudil mě

telefon, volala agentura, abych přišla na casting. Řekla jsem, že to při nejlepší vůli nestihnu, a spala jsem dál. Pak přišla pokojská a bylo po spaní. Osprchovala jsem se, abych přišla k sobě a v pozdní odpoledne šla za Zlatou na pláž. Ani jsem se nenamočila, uvidíme, jak to bude vypadat zítra. Snad už bude mít kašel sestupnou tendenci. Však už by bylo záhodno! Původně jsme si myslely, že si uděláme výlet na Safari, kde lze zhlédnout na čtyři sta zvířat, ale pak jsme usoudily, že dáme přednost moři a slunci, když jsem měla kvůli mému stavu takovou absenci. Od moře jsme zašly za Edou, Pepou a Danou k toboganu. Naďa prý spí. Proč jezdí k moři, když jí vadí slunce, nesnáší lidi, neumí plavat, to mě tedy bylo záhadou. Seděla bych raději doma na prdeli a neutrácela peníze. Zlata koupila víno, že si ho dáme po večeři na balkoně. Víno bylo poměrně laciné a hned jsme věděly, že jsme koupily zajíce v pytli. Po otevření lahve při prvním doušku i mě pivaři víno řeklo, že stojí za hovno. Zkoušely jsme ho ředit vodou a pít jako šťávu, ale ani to nešlo dost dobře pít. Venku přšelo, ale v noci nám to nevadí. Ráno bude třeba moudřejší večera.

Za sousedy vedle v pokoji máme matku s dcerou z Bratislavy. Když nám vypravovaly, co je potkalo cestou do Tunisu, vstávaly nám vlasy hrůzou. V letadle matka zkolabovala, po přistání ji prohlédl letištní lékař a hned poslal do nemocnice. Sanitka nevezala dceru sebou, tak ta si musela vzít taxíka a matku následovat. Nejprve to vypadalo na infarkt, ale ten byl na štěstí po všech vyšetřeních vyloučen. Z nemocnice ji převezli na soukromou kliniku, kde ležela sama na pokoji a nevěděla, co bude dál. Dcera zatím jela na letiště pro kufry a s nimi do hotelu. Ani ta nevěděla nic. Matka si tam poležela dva dny a přišli za ní, že zaplatí čtrnáct tisíc, a buď poletí zpět do Bratislavy, že místenka v letadle je zajištěna. Nebo podepíše jakýsi revers a odvezou ji na hotel. Co teď? Na kliniku přijela delegátka a po chvílce dohadování se matka rozhodla, že chce přeci jenom strávit dovolenou s dcerou u moře. Byla tedy odvezena s dcerou do hotelu na pokoj. Matka má ruce plné modřin od kapaček, ale je to sympat'anda, obě leží i vedle nás na pláži. Nechaly si vytetovat jakési obrazce, ale jen Henou. Matka je odvážná a má pomalované celé lýtko. Dcerunka to má zase od předloktí a kytka jí leze až pod prstýnek. Obě z toho měly obrovskou radost, jak bude tatínek v šoku. Obě Slovenky jsou příjemné, vyhovují nám a vždy při setkání ztratíme pár vět. Odlétají do Bratislavy dříve, než my, tak doufáme, že zpáteční let bude bez problémů.

Večer volal Vojta, že je doma, tak to všem utíká a Myslivec tolik neteskní. My si v posteli čteme a brebentíme. Se Zlatou se nesmírně pobavím. Co se týká způsobu života, pohledu na svět, její názory...lecko by ji odsoudil, ale já tu holku žeru. Žije si život, který jí léta vyhovuje, má spoustu energie, tak co si bude dělat vrásky? Už tak jich má dost. Ale svět se nezhroutí. Živě a s humorem vypráví, jak za každou vráskou je jeden z jejích milenců Má něco za sebou, má na co vzpomínat, sjezdila kus světa a že je dnes bez rodičů a bez dětí? Neřeší to. Je fixovaná na sestru a její děti a má obrovský okruh známých. Prostě a jednoduše žije z přítomnosti a budoucnost zatím neřeší. Znovu opakuji, že se známe z natáčení, čili skoro vůbec, ale naše společná dovolená, byť ještě není u konce, nemohla dopadnout lépe. A není to jen můj názor a to o něčem svědčí.

Život každého člověka má svá pozitiva i negativa, ale, když se s tím vším naučí žít a vytěžit, co se dá, ostatní mohou jen závidět a odsuzovat.

Nejsem pořád ještě ve své kůži. Je to o něco lepší, ale není to ono. Ke konci pobytu budu rybička. Už aby! Před večeří jsme šly koupit víno a pak byla zastávka v obchodním domě, abychom porovnali ceny s cenami na trhu. Obě jsme přemýšlely, co komu koupit, abychom udělaly radost. První mě napadl Vojta, že mu koupím vodní dýmku. Pro Myslivec už mám usmlouvaný šátek a bágel. Tomáš dostane pravděpodobně cigarety a pro sebe mám zatím

vyhlédnutou loveckou kabelku. V noci přišla zpráva od Myslivce a já zjišťuji, jak moc jsem na něj fixovaná a toužím po jeho objetí.

Na noc jsou zatažené závěsy, tudíž tma. Já bych nechala aspoň polovinu roztaženou, ale neprudím, Uvítala bych sice paprsky ranního svítání, ale Zlata chce mít tmu, tak se přizpůsobím. Veškeré vztahy jsou o toleranci, tak holt budu lepší.

Ráno po snídani jdeme k moři, ale to rozčarování! Je jaksi načechrané, samá tříštivá vlna, které přinášejí k břehům nejrůznější traviny. Všichni přišli na pláž, jen ta Pepova baba vzápětí odešla. Prý z nás cítí nebezpečí a těší se, až zítra s ním poletí zpět do Prahy a bude ho mít jen pro sebe. Moře se během několika hodin uklidnilo, ale já se nekoupala, protože foukal vítr a jsem pořád ještě nastydlá. Zítra odlétá Eda s Danou a Pepa s Nad'ou. Všichni mají chování řeznického psa, protože jsme se bláhově se Zlatou domnívaly, že si večer v baru sednem na kus řeči a na skleničku. Že se trhnul Pepa, jsme se ani nedivily, chtěl mít klid. Ale, že i Eda s Danou? Prý se zavřou na pokoji a pustí si cédčeka. Žádné loučení se nekonalo a nám to ani za mák nevadilo. Vystačíme si samy dokonale. Na terase víno, Zlata k němu upíjela rum, o půlnoci sprchu a hurá do pelíšku. Ráno jsme našly pode dveřmi dopis od Edy a Dany, že nás večer nenašli a že se s námi loučí. Jak nenašli? Co to bylo za blábol? Nevadilo nám to večer, nevadí nám to ani ráno.

My zamířily do Mediny za nákupem a podařilo se! Zlata si koupila tašku a já Vojtovi k dýmce přikoupila tabák. Já si vyhlédla luxusní hnědou kabelku a krásně se mě smlouvalo. Z nějakých sto dvaceti dinárů jsem to usmlouvala na třicet. Měla jsem záměrně v peněžence pouze dvacku, deseti dinár a pár drobných. Když jsme se jako nemohli na ceně dohodnout, ukázala jsem mu peněžku, že víc nemám, ale že se nedá nic dělat a odcházela jsem z krámu. Vylétl za mnou a řval, že jsem bandita a že jeho děti nebudou mít co jíst, ale že O.K. a tašku mě dal za těch třicet. Zvítězila jsem a to mě nesmírně blažilo. V Medině jsme se nějak zapletly, nebyly ani krámy, ale ani turisté. To nás trochu vyděsilo. Chci být s Myslivcem a ne mezi beduíny! V úzkých uličkách se dá zabloudit jedna báseň, ale nakonec jsme se našly a hurá honem mezi lidi.

Vrátily jsme se na pokoj a uklízečka se divila, že jsme také neodjely, když má prázdné celé podlaží. Že musíme na recepci. Vzala jsem pasy a klíče a jala se to vyřizovat. Zavolali naši delegátku, ta mě chtěla k telefonu a já jí řekla, že se nemíníme stěhovat. Pokoj jsme dostaly na začátku, tak v něm budeme až do konce. Ona s tím souhlasila, a že to zařídí. Zase jsem předala recepčnímu telefon a on po chvílce pravil, že je to O.K. Spadl mě kámen ze srdce. Celá situace zřejmě vznikla tak, že Dana hned na začátku nahlásila, že přiletíme sice později, ale že chceme mít pokoje vedle sebe. Evidentně jim v tom udělala bordel. My se na ní proto nezlobily, měly jsme nádherný výhled na moře.

Ráno moře klidné, hladina jako zrcadlo, teplo, ale bez slunce. Proč nesvítí? Nicméně nás to neodradilo a při příchodu na pláž začaly padat kapky deště. Ani jsme neroztahovaly ležení, ale do moře jsme šly. Na pokoji jsme se osprchovaly, najedly, daly kávu a Zlata mě vytáhla na procházku. Co čert nechtěl, přišla průtrž mračen, bouřka a tak silný vítr, že lámal nohy od židliček, unášel lehátka u hotelových bazénů. Obloha černá a moře nevábné. Napadlo nás, jestli se ještě před odjezdem vykoupeme. Na pokoji musíme svítit, jaká je tma. Co dělat? Tak jsme zalehly a já usnula.

Zlata hned pozhasínala, aby mě světlo nerušilo. Je tak empatická! Po hodině jsem se probudila a nevěřila vlastním očím. Obloha je jasná, dokonce svítí slunce, po dešti ani památky a u moře je skupina bílých neopálených nadšenců. Došlo nám, že jsou to ti, co dnes přiletěli a chtějí si užít moře. Ten monzunový liják je vyvedl z rovnováhy, ale nás taky. Je obdivuhodné, jak se mění počasí v tak krátkých intervalech.

Eda s Danou už mají doma jistě vybaleno, ne-li vypráno. My zašly do baru, ale byla tam tentokrát taková pochybná individua v dlouhých košilích, koupily jsme tedy pivo v lahvích a vzaly si ho na terasu. Udivilo nás, že v baru seděla zahalená muslimka a dokonce kouřila a pila pivo. Seděla tam s mužem, ale i tak je to ojedinělý úkaz. To se jen tak v těchto končinách nevidí.

Večer jsem si vyslechla nekončící story o životě Zlaty, o cestování, o rodině, o milencích.. Dobře se to poslouchalo, věřím jí každé slovo. Nemá potřebu něco přikrašlovat, ničím se nevytahuje, byla to taková vzpomínková nostalgie.

Pětadvacátého září má Zlata svátek. Chodí jí esemeska jedna za druhou za druhou a její kokrhání kohouta je slyšet do dále. Je vidět, že je ve společnosti oblíbená a že z okruhu známých nikdo na její svátek nezapomíná. Nalila jsem jí do víčka od lahve rum a šla ji s ním vzbudit. Evidentně ji to potěšilo, ale teď nevím, zda jsem to byla já, nebo ten rum?

Moře je zpěněné a opět vlny. Blbě se v tom plave, ale o to líp blbne. Protože je sobota, je na pláži více lidí, ba i arabských rodinek. Nechci se ani moc rozhlížet, protože přiletěla dvě nová letadla plná rozeřvaných Rusů. Kdyby tak byla někde malinkatá plážička jen pro nás dvě?! Dvě Rusky s tělem, jako lachtan ulehly blízko nás a zapadly do průhledných nafukovacích lehátek. Jsou ověšené zlatem a obrovská prsa stejná s velikostí medicinbalu vysvobodily z podprsének. Bože to je to obludné! Šířka lehátka neodpovídá tomu obrovskému tělu a rozkydlá masa přetéká přes okraje. Ani velká chlupatá dlaň by nestačila na přikrytí bradavky. Tyrkysová tanga nejsou přes laloky vidět a její jedno stehno má určitě víc, než já v pase. A to jsou mladé holky, jak asi budou vypadat za pár let, když teď jim ta hmotnost nevádí?

Arabové chodí mlsně po pláži držíce se za ptáky, ale přiblíží se k nim jen ti nejodvážnější, aby zapředli hovor. Bavíme se pozorující ty tetřevy a blbě slepice, které jsou nadšené, že budí zájem. Zatím se vlny v moři rozhádaly a jedna se vyvyšovala nad druhou.

Ale nám se naskýtá krásný pohled. Na pláž přichází hezký statný Arab ve vínové dlouhé košili, paní matinka dokonale zabalená do hadrů s pečlivě ovinutým šátkem na hlavě. Vezou kočárek, ale nevidíme, co tam asi leží za děťátko? S rodiči přichází čtyři kluci jako stupínky, všichni mají tříčtvrteční džíny a stejná pružovaná trička. Tatínek postaví na pláž vedle sebe čtyři mrňavé židličky a kluci poslušně usedají od nejmenšího po největšího. Tatínek svléká hábit a v tílku a plátěných světlých kalhotách se vrhá do moře. I maminka je lačná moře. Ta se ale nesvléká a vzápětí je v moři s mužem. Objímají se, skotačí a ti chlapečkové sedí jako přibití a sledují je. Jakmile tatínek vychází z moře, kluci před ním couvají i se židličkami a evidentně se bojí byť jen smočít. Tatínek rezignuje a vrhá se opět pod hladinu a hurá za maminkou. Vyzařuje z nich obrovská radost a láska. Čím víc se vzdalují od břehu, tím víc kluci touží do vody, leč bez tatínka. Největší z nich je hrdina a taky zřejmě vůdčí osobnost a zaujal klečící polohu v místě, kde vlna olizuje písčitou pláž. Další vlna byla větší a ta ho spláchla. Celý mokrý utíká k ostatním bráškům. Další dva to namočení zkouší též. Jen nejmenší sedí zarytě dál a pozoruje celou rodinu. Nedá mě to a jdu nakouknout do kočáru, zda se už konečně dočkali vytoužené holčičky. Jakého to mrně bylo pohlaví jsem nepoznala. Ale maximálně spokojené vlasaté robátko leželo v plenách a pohrávalo si s prstíčky na rukou i nohou. Po chvíli, když se rodiče patřičně vyřádili, tak tatínek na ty mokré hadry obléká tu vínovou košili. Mamince se z moře nechce, ale po chvíli následuje hlavu rodiny. Tatínek sbalí židličky, kyne nám na pozdrav, zastaví provoz na silnici vlastním tělem a maminka s kočárkem, za ní čtyři kluci přecházejí na druhou stranu. Zřejmě mají někde zaparkovaný mikrobús, aby se tam všichni vešli. Jak asi vypadají sedačky, když se tam usadí mokří a obaleni pískem?

Bylo to odpoledne takové milé a úsměvné zpestření. Pozorujeme, jak kráčí po pláži kočka a vyhledává stín, většinou pod některým lehátkem. Dlouhou chvíli pak stojí a upřeně kouká do písku. Čekám, co se bude dít a nespustím z ní oči. Když se dost vynadívala do písku, její přední tlapy vyhloubily do písku jamku, nad kterou usedla a udělala hrb. Aha! Kaká! Pak se otočila, hromádku změřila pohledem a celou zahrabala. Lадně, jako správná šelma odchází, ale ještě jednou se otáčí.

Je pěkné ležet, mít zavřené oči, chytat paprsky a rozjímat. Zrovna tak je přínosem pozorovat život v moři i na pláži.

Před večerí jsem si koupila kyselé mléko, které si dám zítra. Zlata rum a já mléko. Po večerí ještě jdeme do baru na pivo a pohroužíme se do mohutné vínové klubovky. Popijíme a v tom u nás stojí číšník, který koukal na Zlatu, jak na svatý obrázek. Řekl jí, že má sexy rtěnku a položil před nás na stůl talířek s popcornem. Představil se, znělo to jako Andul a mluvil cosi o dnešní noci. Jak to ta Zlata dělá, že má takové úspěchy? Z mé strany to není rozhodně závist, nýbrž obdiv. Dopily jsme pivo, popcorn mu tam nechaly, aby náhodou za něj něco nechtěl.

Do hotelu jsme se vrátily poměrně pozdě. Je sobota a na ulicích dost rušno. Na pokoji jsme ještě dopily víno, aby se nám nezkazilo a uklízečka měla co uklízet, aby se jí nezkrátily žíly.

Ráno v jídelně vypadá jako sanatorium na Pleši. Všichni chrchlají a prskají, rozhodně v tom nejsem sama. Slunce svítí a na nebi se honí pár mráčků ve tvaru stáda oveček. Bodla by ještě nějaká vrstvička opálení, tak naolejovat a hurá k moři. Je to fuška opálit stejnoměrně celé tělo. Zlata říká, že se musí nauhlovat. Kolikrát leží v nepřírozené poloze za cenu toho, že paprsky vlezou do každé vrásky. To by se mě chtělo! U moře ležíme ještě z noci na mokřím těžkém udusaném písku. Není to příjemné, zebe to. Voda je v moři teplá, ale pofukuje a v mokřích plavkách je mi zima.

Lidé hodně korzují podél moře a na pláži leží ti největší zoufalci, kteří doufají, že sluneční paprsky prolezou skrz mraky. Nemá to cenu a balíme se taky. Na pokoji očista, hodíme se do gala a vyrážíme na dlouhou procházku směrem k Medině na nákup. Spokojené, že jsme si pěkně zasmlouvaly a žízeň nás zavede k zahradní restauraci. Venku stojící číšník a zároveň nadháněč nás láká na pivo. Ptám se kolik u něj stojí pivo? Prý tři dináry. No to si dělá kozy! Mávnu rukou a chceme jít dál. On se směje, a že nám ho dá za dva a půl. Tak tedy čelem vzad a usedáme v rohu, abychom viděly na ulici a pozorovaly ten mumraj v arabském světě.

Je tam hodně cizinců turistů a hodně různorodých Arabů. Vidíme holku s klukem, no holku? To nevíme. Bylo to štíhlé a celé zabalené do černého hadru, i přes hlavu a ani to nemělo dírkou pro oči. Nebyla to klasická burka s průzorem pro oči. Vedl ji mladý černý kluk, takový hezounek v elegantní černé dlouhé košili.

Pak jsou vidět urvaní obchodníci s fezem na hlavě, nebo po evropsku oblečení Arabi jen v tričku a džínách. Holky s nádherně vyšívanými šátky na hlavách a vždy dokonale nalíčené a to, co mají na sobě je úžasně barevně sladěné. Nepotrpí si na bižuterii. Když jsou něčím ověšené, vždycky je to zlato. Taky si potrpí na přírodní barvivo Hena, kterým mají pomalované ruce nejrůznějšími ornamenty. Převážně jsou to kytky. Hena vydrží i mytí a asi po měsíci odchází, a můžou si namalovat zase jiný obrazec. S tetováním je to horší.

Po pláži chodí zahalené Arabky s albem, kde jsou náčrty nejrůznějších malůvek a na jakoukoli část těla během krátké chvíle vytvoří motiv dle výběru. Dělají to maximálně zručně. Dneska se dokonce dvě Arabky vyřádily na jedné Rusce, která chtěla oslnit a mít něco, co nemá nikdo. Podařilo se. Z alba vybírala jako divá obrázek za obrázkem. Její zjev je už tak mimořádný, že už ani víc nemusí přitahovat zraky kolemjdoucích. No, kdo chce kam?

Dopijíme a jdeme na večeři. Jídlo se opakuje, ale co by taky měli nabízet? Je vždycky z čeho vybrat. Je hodně masa ale i zeleniny. Maso si moc nedávám, ač píší, že jde o kuře. Ale podle velkých kostí soudím, že jde o ovci, nebo kozu a to nemusím. Ráda si dám na závěr meloun, většinou s nějakým dortíčkem. Jenže dorty jsou strašně přeslazené a to bych se nevešla do letadla. Nebudeme to přehánět podle dávného pořekadla: Snídani sněz sám, o oběd se rozděl se svým přítelem a večeři dej svému nepříteli. Kdysi dědeček taky říkal: Jez do polosyta a pij do polopita! Něco na tom je. Na terase si dávám kávu, Zlata rum. Taky jak jinak?

Dnes poslední den, ba i poslední večere Páně a od rána už nám nebylo dopřáno ničehož. Zatáhlo, po slunci ani památky, ale to neznamená, že by nám to ubralo na náladě. Jó, není každý den posvícení! Po snídani se jdeme projít podél moře a funí vlažný vítr, ale když nabere na intenzitě, přechází do studeného. Cestou zpět začíná dokonce poprchávat, tak jsme zapadly do obchodního domu a kupuji kešu oříšky. Pak sedíme na balkoně a taháme očima z černých mraků sluneční paprsek, leč marně. Dokonce i ty rozvrkočené palmy věští přicházející podzim.

Myslím, že na poslední chvíli jsme ještě ohřály se Zlatou staré kosti. Zítra už mě čeká Myslivcovo objetí a neskutečná radost Žanetky z mého příjezdu. Takového projevu radosti žádný člověk není schopen, to dokáže jedině pes. Připravujeme se na zítřejší odjezd, začínáme s balením a likvidováním přebytečných krámů. Obě máme plnou hlavu odletu a plánujeme, co po příjezdu domů uděláme hned a co později. Hudba venku je příliš hlasitá a usínáme kolem půl druhé. Budík je nařízený na půl čtvrtou tak tomu spaní moc nedáme.

Dočkala jsem se a dokonce při přiletu dostávám kytici orchidejí a vítání nebralo konce. V kuchyni na stole hořela velká svíce, bylo slavnostně prostřeno a slavnostně i navařeno. Překotně povídáme jeden přes druhého, protože jsme oba plni dojmů a nechceme se od sebe ani utrhnout. Jsme svázáni jakousi pomyslnou pupeční šňůrou.

Před půlnocí volá Vojta a zve nás na pátek do Betlémské kaple, kde bude imatrikulace. To slovo mě zní jako ejakulace, ale v prvním případě dost dobře nevím, co mě čeká. Myslivec se neutrhne z práce, tak půjdeme zcela určitě s Evou, protože na takové akci zákonitě nesmí chybět matka, natož pak macecha. Myslivec už by si přál být se mnou v důchodu. Tolik mu rozumím. Zním ten pocit, kdy jsem počítala roky, měsíce, dny a pak už i hodiny... Ale ono to tak v té hektické době utíká, že než se naděje, půjde si důchod vyřizovat. Jen doufám, že se toho dočkám i já se zachovalými smysly.

Večer přichází objednaná Marcela a řešíme mezilidské vztahy, ale převážně ty sourozenecké. Jde o koupi bytu a vypořádání s jejím bratrem. Ta holka nemá žádný život! Chodí do práce, dělá si školu, chodí denně uklízet, rok co rok dělá v prosinci a lednu odečty vody, je u voleb v komisi, přihlásila se na sčítání lidu, šetří každou korunu, protože oba synové studují vysokou školu..Ale! Bratr je podnikatel, prý krachuje a zachránilo by ho půl milionu. Řekl jí to mýrnyx týrnyx a úplně nejlepší by bylo, kdyby to dala celé najednou. Přece když se mu nedaří, tak to sestra musí pochopit! Nejraději by ji svlékl z kůže. Hruzné pomyslení!

No a mě začalo klidové období, kdy mě nečeká žádný úklid. Žanda leží spokojeně na gauči, ví, že jsem a dokonce budu doma. Dala jsem se do gruntování, je to sakra potřeba. V jedenáct hodin má přijít Boženka. Ví, co je v té babce elánu, ale přesto mě vždycky šokuje. Do kuchyně vlítne uragán a já musím krotit Žandu, aby na ni neskákala. Boženka je drobounká a veselá Žanda by ji lehce porazila.

Sotva usedne na židli, už vyndává nějaký pamlsk a Žanda to ví. Kdysi Boženku pokousal pes a ona se od té doby veškerých ras, i těch nejmenších bojí. Žanetka je jediný pes, kterého Boženka akceptuje a má ji dokonce ráda. Sednou si spolu na zem a mazlí se. Boženka hned hlásí, že má nabitý den. Odpoledne má univerzitu třetího věku a pak letí za notářem, aby stvrdila svým podpisem koupi bytu. V sobotu ji začíná otužilecká sezona. Do Vltavy se jí nechce, ale ne proto, že by byla studená, ale pořád je velká voda, Vltava je kalná, špinavá a má silný proud.

No a já zase po delší době snášela na kuchyňskou linku barvy, štětce, lepidla a ředidla. Delší dobu nosím v hlavě něco, co se bude jmenovat voliéra, a určitě by to mělo mít větší rozměr. Probrala jsem veškeré desky a zvítězilo větší kouřové zrcadlo. Taková voliéra bude určitě práce na několik dní, ale vím už dopředu, že to bude stát za to.

Každý den, jak Myslivec odchází do práce, vrhám se na umění. Musím ale chodit se Žanetkou ven a nerada přerušuji práci. Každý odchod z baráku mě zdržuje, ale je to nezbytné, tak překousnu nechuť a jde se. Cestou z procházky jdeme kolem otevřených dveří v kavárně. Michal nás láká dovnitř, a jakmile to vysloví, Žanetka je chápavá a hned je uvnitř. Michal přináší sklenici zlatavého moku, bez kterého v současné době pomalu nemůžu existovat. Zároveň Michal nabízí Standovu specialitu, žampionový krém. Chvilku váhám, ale nějaké větší mince v peněžence ještě jsou, tak proč né? Za chvíli stojí na stole velký hluboký talíř plný té nejkrémovější polévky, v které plavou žampiony a na hladině plují zlaté opečené krutony. Standa mě popřál, co se týká kvantity, ale i kvalita byla na úrovni. Žanda leží spokojeně pod stolem a já ten největší kruton hrnu na kraj talíře a ten bude na závěr její. Loučím se sytá a spokojená.

Ještě mě čeká večere s panem doktorem v Padově a potom sraz s holkama ze zdrávky. Pan doktor přinese recept pro Tomáše. Rychle dělám večeri pro Myslivce, dávám Žanetce do misky a už kráčím přes park k Padově. Panu doktorovi se už přehoupla sedmdesátka, ale nevypadá na to. Nevím, čím to je, že mě obklopují ne zrovna nejmladší, ale duchem se jim mladí nemohou vyrovnat. Zřejmě to bude tím generačním rozdílem. Pan doktor stále pracuje na plný úvazek, je štíhlý, vypadá dobře, jezdí dlouhé štreky na kole. Z počátku vypadá nesměle a zakřiknutě, ale je nesmírně zábavný a smyslu pro humor má habaděj. Hlavně to je jediný člověk z učitelského sboru, s kterým jsem schopna se stýkat a stýkám se ráda. Ostatní nemusím. Na třídní srazy jich ještě pár dochází.

V Padově jsme si dali dohromady jednu pizzu, protože ani jeden z nás by celou nesnědl. I ta půlka se mně zdála natolik velká, že jsem si nebyla jistá, zda ji sním. Pizzu jsme zalili pivem a přešli do Azalky, kde už sedělo pár holek, ba i kantorů. Osazenstvo v salonku se pozastavovalo nad naším společným příchodem. Hned ve dveřích jsem všem oznámila, že spolu bydlíme. Jak už jsem se zmínila o smyslu pana učitele pro humor, tady jsem to opět ocenila, protože tu moji větu potvrdil. Sestřičky nevěřicně čuměly

Nechodím pravidelně na třídní srazy, ale i tak z nich chodím z nich domů trochu rozčarovaná. Kolují fotografie vnoučat a chalup, rozkvetlé záhony, nová auta a podobné příšernosti. Záměrně dávám kolovat fotografii Žanetky. Tomášovu fotku jsem tam nepřinesla ani jednou. Co je komu do toho, jak vypadá můj syn? Už dost na tom, že se cítím zdravá a schopná a můj zadek se vejde na jednu židli. Cítím i trochu závisti, že jsem ovdověla a hned mám dalšího chlapa, o kterém pěju chválu. Nikdo by nepochopil, že jsem žádné prozřetelnosti nešla v ústrety a všechno přišlo jako blesk z nebe. Když slyším, jak píší i odpovídají na inzeráty, a výsledek je nulový. Můžu snad za to, že se na mně usmálo štěstí? Na slezinách není jen řeč o mužských. Bohužel se tam řeší i různá úmrtí, a horory v podobě ozařování,

chemoterapie a transplantace. Málo pozitivního ten večer vyslechnu, proto ta nechut' chodit na třídní srazy.

Následující den je potřeba doma víc uklidit a uvařit, protože mě čeká hospůdka Merenda na Žižkově.

Myslivec se mnou nechce, bude raději doma se Žandou, tak jsem se domluvila s panem učitelem. Žižkov je sice z Vršovic jen přes kopec, ale je tam děsně blbé spojení a musím jet třemi dopravními prostředky a třikrát taky dlouho čekat, než něco přijede. Do Merendy přišla Marcela a přijel Patrik. Dlouho jsme se s panem učitelem neviděli, tak chceme dohnat veškeré novinky, dotazy...jenže! Vchází Slávek s harmonikou, a jakmile zarezonuje, je po veškerých debatách a začíná se zpívat.

Náhodou jsem si vzpomněla, jak děda jezdil skoro pravidelně jednou týdně do Břevnova, kde byla podobná atmosféra. Měl to rád a já to podědila po něm. Určitě se ozývají geny. Je to nádherné období zaplněné vším, co mě baví. Skoro jsem ráda, že nevyšel úklid. Byla bych uštvaná a na koníčky by nezbyl čas. Každého dne si užívám podle libosti ale taky podle peněženky.

Doufám, že se něco objeví a budu muset zmáknout všechno. Při dobré vůli a organizaci lze toho absolvovat dost. Uvidíme. Merenda byla úžasná, domů jsme jeli s panem učitelem taxíkem, nebyl drahý, protože byl ze známosti přes Patrika a ještě jsme se o něj podělili.

Dlouho už jsem se nesetkala s mým filmovým manželem, tak jsme se domluvili, že zajdeme na pivo do Padovy. Jsem ráda, že většina lidí přicestuje ze všech končin za mnou a já nemusím trávit čas na cestách. Pro mého filmového manžela mám jakousi slabost. Potřebuje se vypovídat a já jsem mu jakousi vrbou. Dokáže mě i pobavit, aniž si to uvědomuje. Líčí trable v rodině, ale kdo to má dneska jednoduché? Vždy přijde jako elegán v obleku, košili, kravatě, na prsteníčku se blyští brilliant, kterého si považuje. Značková aktovka skýtá pro mne jeho kreslené obrázky Prahy. Mám už jich od něj hodně. Dokonce mě je nechá i zarámovat. Na očích má tmavé luxusní brýle, je hladce oholen, čistej a voňavej. Umí se pohybovat v kdekaké společnosti, je pracovitý, šikovný, doma dělá veškeré práce včetně praní a vaření. Je to kamarád, nikdy se nevnucuje, protože ví, že mám Myslivce. Ale i kdybych byla sama, filmového manžela bych doma nechtěla ani za nic. Jednou jsem mu to řekla a on nad tím přemýšlel proč asi? Chlap není onuce, s kterou by si jeho žena mohla dělat, co chtěla. Ona to právě dělá a on poslouchá na slovo. Nikdy se neohradí, její přání splní do důsledku, pak má na sebe vztek a jde si ke mně postěžovat. Já mu ale v tom nepomůžu. Když se vykecal a my vypili každý dvě piva, zaplatili každý svoji útratu, tak jsme se rozloučili. On má menší důchod než já, počítá každou korunu a já se nechci nijak zaháčekovat. Vždycky si svoje platím sama.

Večer přišel nešťastný pan učitel, že nezaplatil, vypli mu proud a on přinesl dvě obrovské tašky plné jídla, abych mu to dala do mrazáku. Má štěstí, že tam mám místo. Ta představa být v bytě, kde je zima a tma a bude to trvat určitě několik dní., to je krajně nepříjemné. Udělala jsem mu teplé kafe do termosky a dala svíčku.

Ozvala se agentura a je tady reklama na Colgate. Bude se točit v metru v Letňanech a bude na tři dny. Já na to kejvla. Sice zabítý víkend, ale denní honorář je osm set padesát korun, tak snad ty tři dny přežiju. Při příchodu zjišťuji, že je tam pár známých, ale ta zima. V metru profukuje, hmm a to je teprve začátek. Přečkala jsem první den a večer jsem volala Tomášovi, jak bylo domluveno a on pro mne přijel. Zajeli jsme do Deltu na jedno pivo. Nebo byly dvě? Řekla jsem mu veškeré novinky a domů mě pak hodil Patrik. Katka nám upekla štrúdl, ale já

zjistila, že chleba, který je doma má už kožíšek, tak jsem musela ještě jednou vylézt z baráku. Večeře, sprcha a mrtvá jsem padla do pelíšku. Druhý i třetí den natáčení jsem si vzala pod kožené kalhoty termo prádlo. Sice není taková zima, ale mohérové chloupečky mě žerou na mých chlupích a těším se, až všechno ze sebe svléknu a osprchuju. Jde o zdoluhavé natáčení do zblbnutí. Při pauzách sledujeme divné typy lidí, kteří se poplávají po metru. Jestli bezdomovci hledají teplo, tam ho určitě nenajdou. Konečně třetí den večer se vyplácí ve stanu a já odjíždím z Letňan v jednadvacet hodin.

U nás je pan učitel s Pavlem a oběma psy. Jdu se nejprve do pokoje pomazlit se Žanetkou a za sebou jsem zavřela dveře. Fida to tak nadzvedlo, že se vykadil v předsíni. Tak mě pan učitel vygruntoval, kluci se vykoukali, oholili, prokoukli a šli domů do tmy a zimy. Ráno dávám s Myslivcem kafe a ještě lezu do postele. Žanda se evidentně diví, není na to zvyklá. Já si užívám polohy vleže, poslouchám radio a listuju si v přiblblých časopisech, které mám od Katky.

Čeká nás ukázkový den. Jdeme na procházku a pak ke Katce na oběd a slíbená je kachna. Takový super catering si nechám líbit. Pak jsem se zastavila u Vietnamky, ke které ráda chodím. Mluví obstojně česky a dává mě vše se slevou. Asi vidí, že jsem nemajetná důchodkyně. Ví, že má vzadu v krámě kočárek, ve kterém cosi vrní.

Udeřila na mě s otázkou, zda bych jí nechtěla přes týden hlídat Honzíka? Já a hlídat miniaturní dítě? Kdyby platila zlatem, tak nikoliv! To raději chodím uklízet, rozhýbám se a mám dobrý pocit, když je hotovo a je za mnou něco vidět. Furt mě něco honí! Tu doprala pračka, tu zvoní minutky, že je hotové maso. Budu dělat rajskou, a protože Myslivec nemusí knedlíky, přál si k rajské kolínka, vrátím se tedy ve vzpomínkách do školní jídelny a kolínka si dám s ním. Blíží se vánoce a já nemám peníze, ba ani nápady. To je svízel!

V sobotu jsme zajeli na hrobeček, svítilo sluníčko, tak jsme v těch končinách udělali pěknou procházku, která se Žandě evidentně zamlouvala. Pak jsme jeli ještě k Tomášovi.

Patrik ještě spal, má to obrácené. Ve dne spí a v noci jezdí taxíkem. Hned, jak se probral, hned halekal, jestli děda nese důchod. Myslivec opáčil, že nemá a že nedá. Vždycky se takhle špičkují. Žanda je u nich protivná, ruské geny se nezaprou a všude dává najevo, že je tam doma a že jí všechno patří. Blek ji sice toleruje, ale těžce to nese.

Tomáš nám dal opravený počítač, však kvůli němu jsme tam jeli.

Večer k nám přišla Kikina s Tondou, ale zase se vrátili domů, tentokrát u nás nespali. Kikina vypadala spokojeně a hodně vylepšila svůj zevnějšek. Je to hezká ambiciózní holka, mám ji ráda a do života jí přeju jen to nejlepší. Myslivec má jednání s právníky jak postupovat v Bytovém družstvu, když někteří nájemníci nezaplatili.

Dnes čistí silnice a kdo nechá auto, odtahová služba pracuje na plné obrátky. Pár hodin je to nádhera! Prázdné silnice i chodníky, připomíná mě to minulé století, kdy projelo jednou za čas nějaké auto. To jsou momenty, kdy si uvědomuji, co já všechno pamatuji.

Ráno jdu s Katkou coby doprovod do Vinohradské nemocnice. Prosakuje ji krev do sítnice a laserem ji to chtějí zastavit. Protože jí oči rozkapou, nabídla jsem se. Ona neví, že bude skoro slepá, neví, co jí čeká. Tam nás vzal Martínek, zpátky jsme šly spolu pěšky po Ruské. Zase po dlouhé době jsem se dostala byť jako doprovod do špitálu. Žasnu!

Před každým pavilonem stojí automat, kam se hází poplatek, tři kovové desetikoruny. Čekáme, že vyleze lístek, ale ono nic. Jedna paní nám vysvětluje, že ho musíme ručně

vydolovat, sám nevyleze. Aha! To je vynález. Takových peněz za zabudování po celé republice a on je to takový cajk. Jsou všechny tak neschopné, nebo jen ten náš? Zrovna tak jsem se podívovala před informační tabulí u hlavního vchodu.

Označení pavilonů písmeny a šipkami stojí na okrasné ploše asi osm až deset metrů od chodníku. Kolem tabule jsou vysázené růže, takže se nemůže k tabuli blížit. Když někdo špatně vidí, nebo je tam poprvé, tak nemá šanci a neví, kterým směrem se má dát. Beru brýle na dálku, ale stejně musím šlápnout do růží. Napadá mě, že by hned u té tabule mohlo být oční. Doktor by hned zjistil, jak kdo vidí. Něco takového vymyslí blb, druhý blb to schválí a paciete, porad' si sám! Informační tabule by měla být pořádně viditelná, přístupná, protože se na ní chodí dívat nejrůznější lidí různého intelektu i mobility. Těžko takový vozičkář vjede do záhonu růží.

Ve špitálech se rozjel takový trend, že se všude staví honosné recepce. Podle mě recepce patří do hotelu. Na ambulanci vždycky vyšla sestra. Pověštinou byla nepříjemná, komisní a nevrlá, dlouho se čekalo, ale to v dnešní době taky.

My jsme pročekaly celé dopoledne a já pozorovala procházející personál, který lezl ze dveří do dveří. Vidím tápající mediky a zároveň pozoruji různorodé pacienty. Na chodbě vzadu bylo dětské oddělení, kde celé hodiny seděly matky s dětičkami a nikterak to neodsejpal. Napadlo mě, že tam budou sedět tak dlouho, že se následně mohou přesunout na chodbu pro dospělé pacienty.

Starší pacienti s holema marně hledají volné místo na lavicích. Jsou nejen slepí, ale mají i zbytky sluchu a kolikrát sestra volá jedno jméno několikrát.

Hlavně, ať to jednou se mnou hned sekne, abych nemusela podstoupit martýrium po zdravotnických zařízeních a neobtěžovala tak své nejbližší!

Konečně je Katka hotová a my na poledne vycházíme ven před pavilon. Svítí slunce a ona byla téměř nevidomá. Po hmatu vyndala z tašky banány, které jsme snědly rychleji, než opičky v ZOO. Šly jsme pomalu, ona se mě držela a já hlásila každou nerovnost na chodníku.

Jsem trochu nervozní, že nemám žádný příjem kromě důchodu, z kterého po zaplacení složenek moc nezůstane a hlásí se vánoce. Musím něco najít a věřím, že najdu. Mohla bych jít hned, ale dělat za šedesát na hodinu? To budu raději jen na tom důchodu.

Večer někdo zvoní a on je to Vojta, který se vrátil z Essenu a přinesl plnou tašku her. Prý to dva měsíce do vánoc nevydrží, tak má Myslivec ježiška s předstihem.

Oni se kochají a já беру lupu a prohlížím ráno zakoupenou Annonci a doufám, že v ní něco najdu. Vzpomněla jsem si, jak si babča přivydělávala a psala na stroji nezáživné texty o prefabrikovaných cihlách. Za stránku měla v šedesátých letech tři koruny. Po večeri vždy sundala nevzhledný vyxlajvantový futrál z psacího stroje Konsul, zasedla a já jí diktovala, aby to šlo rychleji. Většina lidí si asi v každé době nějakým způsobem přivydělává, ale v současné době těch upachtěných lidí přibývá.

Jdu se ucházet o další místo.

V pondělí budu mít sraz u Benzinky ve Strašnicích. Kolikáté už to bude místo? Nechám se překvapit. Někdy je to výhra, jindy fiasko.

Je pondělí a já jdu za dámou! Vzala jsem si kožich, lodičky na podpadku, ověšená šperky. Musím vypadat, jako že mě úklid baví a dělám ho pro potěšení. A stovka na hodinu je jen jakýsi bonus za ztracený čas. Na schůzku jsem přijela včas a stihla si dát ještě kávu s cigaretou.

Na Benzince jsem si připadala jako šlapka, která vyhlíží přepychová auta a shání kunšafy. Přijelo červené Berlingo, zastavilo u mě, já nasedla a představily jsme se spolu s paní domu, kam bych měla docházet.

Bezprostřední blondýna se mně od prvopočátku zalíbila. Odvezla mě domů a já jako vždy byla jak Alenka v říši divů.

Vstoupila jsem do zabydleného domu, ale kromě nábytku bylo všude plno posilovacích zařízení. Chtělo by to jednu místnost, do které by se všechny ty vehikly natahaly. Paní majitelka pobíhala po bytě, volala, mlaskala, ale odezva žádná.

Na gauči byly pohozené ovčí kůže a za nimi nachumlaná deka. Při pozorném zadívání se na tu haldu zjišťuji, že se trošku nadzvedává a v tichu to vyluzuje slabý chrápaný zvuk, jako když je zapnutý mobil pouze na vrnění. Po chvilce vykukla hlavička rozespálého nádherného trpasličího jezevčíka. A to byla Xena.

V momentě jsme byly kamarádky. Na tuty ze mne cítila Žanetku a projevovala takovou přízeň, že jsem skoro na chvíli zapoměla, proč tu vlastně jsem. Říkám, že mám taky pejska a prý si ho klidně mohu brát sebou. Pejskaři se nezaprou. Ejhle! Ze zahrady se dožaduje vstupu do pokoje černobílý Mikeš. Rázem vím, že Žanetka nikdy nespátí mé nové působiště. Pes, kočka, želvy, rybičky a vodní žáby, to nejde dohromady s naší Žanetkou.

Odmítám nabízenou kávu, protože jedna byla doma a druhá téměř v zápětí na pumpě. Osrdí mám sice dobré, ale poňoukat ho nemusím. Dialog byl i bez kávy v plném proudu a můžu konstatovat, že jsem měla pocit, jakoby paní domu byla moje letitá známá. Nastínily jsme si své životní osudy a ona navrhla, že mě odveze domů. To tu ještě nebylo, ale proč bych nesouhlasila? Před polednem bylo dokonce místo v Sevastopolské na zaparkování.

Pozvala jsem ji domů, ať vidí, v jakém bytě bydlí někdo, kdo jim poleze do soukromí. Myšlenku uvítala, ale já neměla doma nic, co bych nabídla ke kávě. Zastavila jsem se v kavárně pro štrúdl. Dávají mě ho na talířek, který pak vrátím. Michal mě dává pocukrovaný zbytek nohavice štrúdlu s tím, že je to zbytek od včerejška a dnešní ještě není upečený. Prý nemusím za zbytky nic platit. Štrúdl tedy chutnal dvojnásob. Se štrúdlem v ruce odemýkám troje dveře, než se dostaneme do bytu. Žanda nás vítá, to není Xena, která dokáže zaspát cizí návštěvu.

Monika je horkokrevná, v listopadu má pod bundou jen tričko bez rukávů a v kozačkách je bosa. Odmítá i nabízené pantofle, prý je zvyklá na chlad. Jak se to dělá? Já sedím v chlupatém svetru a i tak cítím chlad. Při kávě a štrúdlu pokračujeme v započaté debatě ve Strašnicích. Pak ji jdu vyprovodit k autu a ona odjíždí pro chlapečka, kterému končí vyučování.

Mám z toho setkání dobrý pocit a je domluveno, že každý čtvrtek na mě bude čekat u Benzinky v osm hodin. Každé ráno vozí manžela na Metro a synka do školy. Prý je to od stanice autobusu k nim poměrně daleko, tak mě bude šetřit nohy. Tomu říkám servis!

Nové prožitky se melou v hlavě a přikradl se hlad. Zrovna si chci ohřát polévku, když volá Katka, abych přišla na bramborový salát. Ani chvíli se nerozpakuju, беру pivo z lednice, cigarety a Žandu. Jdu tam ráda, abych se podělila o dojmy, ale je to rozcouraný den a moc toho neudělám. Dávám si dvě lžice doma dělaného salátu, pivo, cigaretu a procházkou se vracíme k domovu. Vrhám se na luxování a vytírání, mám dobrý pocit, že je čisto, ale stejně

změnu k lepšímu vidím jen já. Stará patka chleba v ošatce už má zelený kožíšek, tak chtě nechtě ještě jedna rychlá procházka. Myslím, že Žanetka to uvítala.

Volá Kikina, že se večer staví a hned na to volá pan učitel, že by si přišel pro maso, které mu leží u nás v mrazáku. Katka neví co se zbylým bramborovým salátem, tak k němu udělala řízky a přitáhla k nám plné mísy. Zase plná kuchyň lidí a vůbec nevadí, že nevlastníme tolik židlí, ani talířů. Je veselo a to je podstatné. Když všichni odejdou, rádi se skulíme do pelíšku. Zítra jde Myslivec do práce a mě čeká návštěva u Zlaty. Od Tunisu jsme se neviděly. Přišly tři SMS od různých agentur, pozvání na casting. S díky všechny odmítám.

Volá říd'á, že je objednaná v Thomayerově nemocnici, čeká ji operace žlučníku. Prý se za ní mám stavít. Má strach a se mnou přijde na jiné myšlenky.

Ráno se oblékám a vyrážíme do Grébovky. Už nestihneme východ slunce, ale i tak ranní procházka skýtá kolikrát nevšední překvapení. Potkáváme staršího pána s nádherným aljašským malamutem na krásném řemenu. Je abnormální. Sám majitel říká, že už má třetího, ale tento má delší a hustší srst, než jeho vrstevníci. Jmenuje se Grey, žijí spolu na horách a tahá v postroji běžkaře. Je ještě mladý, má necelé dva roky. Občas přijedou do Prahy, podívat se na vnoučata. Greyovi je dobře jak na horách, tak v bytě ve městě a lehá si pod topení a tlapy si opírá o teplé topení. Přišlo mě to k smíchu. Oba se mně moc líbili. Pán typický horal v sychravém ránu jen ve vestě bez rukávů, s bílým plnovousem. Milý a zatím, co jsme si spolu povídali, tak jsme vypustili každý svého psa na volno. Žanetce se Grey líbil, ona mu taky nebyla lhostejná a pěkně se tam spolu vyřádili. Žanda se předváděla, že zná podstatně lépe různá zákoutí a skákala mu na obrovskou chlupatou hlavu a žížlala mu uši. Váleli spolu sudy a byla radost na to veselé skotačení pohledět. Sebedelší procházka na vodítku u nohy se nevyrovná takové aktivní psí hře ve dvou. Asi po dvaceti minutách jsme se rozloučili a já si Greye pohládila na rozloučenou. Zabořila jsem ruku mezi nádherné dlouhé bohaté a patřičně vyčesané chlupy.

Doma musela Žanetka do vany, potřebovala to jako sůl. Už se s ní dávno netahám, abych ji nosila z kuchyně do koupelny a dávala ji do vany. Nechám ji sedět na pelíšku, jdu připravit podložku do vany, šampon, osušku, pustím vodu a zavolám ji. Přiběhne a skočí do vany sama. Skoro ji bere útokem, vodu má ráda a koupel považuje za hru. Když ji mám hotovou, podává jednu packu za druhou, ještě ve vaně přičísnout a hop, už vyskočí z vany ven. Ale až na povel. Líbí se mi, že když ji řeknu, aby se neoklepávala, tak to neudělá. To bych pak musela ještě gruntovat celou koupelnu. Sice nemá dlouhé chlupy, ale i tak by to stříkalo kolem dokola.

Nedovedu si představit koupat Greye, ještě že nám stačí pepř a sůl! Pak si lehne na okno, pozoruje ulici a zřejmě se jí honí v hlavě, jak si to ráno v Grébovce užila.

Pak se mě podařil výchovný kousek. Vždycky, když někdo zazvoní, Žanda letí do předsíně a štěká jako blázen. Podle rady pana Desenského jsem dala do kovové pixly pár mincí a štercháním se má štěkot ztlumit, protože se toho zvuku pes lekne. Já ale zkusila jinou fintu.

Sedla jsem si k ní a říkám, že přijde Kikina a až zazvoní, tak se nebude štěkat a půjdeme ji spolu otevřít dům. Pokud ale bude štěkat, že ji nechám doma a půjdu sama. S napětím sledovala, co jí říkám a já očekávala zvonek. Žanda byla v pokoji, já v kuchyni a najednou drnčí zvonek. Žanda bez hlesnutí utíkala do předsíně a sedla si před dveře. Já se nestačila divit a sama jsem se chválila, jaký to byl ode mne husarský kousek, který nakonec přinesl ovoce.

Kdepak, výchova je výchova a je jedno, zda jde o dítě, nebo zvíře. Žanetka má Kinderstube, ale někdy na to zapomene. Kikina se dlouho nezdržela, přišla v podstatě jen na kafe před cestou do práce. Já pak jela ke Zlatě, bylo to předem domluvené.

Když Zlata otevřela, naskytl se mě pohled na malinký, ale útulný byteček. Na Zlatě bylo vidět, že má z mé návštěvy upřímnou a nefalšovanou radost. Je nervosní, pobíhá po bytě, snáší chlebičky, nalévá do Napoleonek Cinzano a staví na pidi stoleček ještě popelník. Pak přináší fotky od moře. Obě překotně mluvíme a chceme si toho tolik říct. Ač spolu mluvíme po telefonu, je to marné, osobní kontakt je lepší.

Byla jsem tam skoro dvě hodiny a už jsem se chystala domů za Žandou. Zlata mě šla vyprovodit k tramvaji a cestou se mě ptala, jak se mě u ní líbilo? Protože vím, že má smysl pro humor a že se jí jen tak něco nedotkne, tak jí říkám, že to nebylo nejhorší, ale příště si přinesu kafe v termosce. Rázem jí došlo, že jsme začínaly i končily Cinzanem a káva se nekonala. Večer volala, že nejen, že nebyla káva, ale ještě dělala jakýsi salát a že ho večer našla v lednici. Zapomněla ho naservírovat. Ale to nevádí, nikam nechodím kvůli jídlu.

Ona se omlouvala, jak jí to mrzí a jak byla ráda, že jsem k ní vážila cestu. Zas taková dálka to nebyla, bydlí na Žižkově. Na to, že se zas až tak moc neznáme, jen jsme spolu absolvovaly pár natáčení, ale společná dovolená v Tunisu nás tak sblížila a já všemi smysly cítila, tu radost, otevřenost a upřímnost. Je to vzájemné a obě máme dojem, že se známe už celá staletí.

Je ráno, tedy klasika, ven se Žandou, ale čeká mě dnes první úklid ve Strašnicích. Jaké to asi bude? Seznamuju se s luxem, hledám zásuvky a probírám veškeré úklidové pomůcky i hadry. Chci udělat podle svého celý byt, ale je třeba vzít místnost po místnosti. Začala jsem koupelnou. Každý musí poznat změnu a já doufám, že až přijde pán domů z práce, měl by si skoro cestou do koupelny vzít svářečské brýle, aby se z toho lesku nedostal zánět spojivek.

Odpoledne se učím němčinu a s hlavou jako větel připravuji večeri.

Úklid ve Strašnicích by měl být jednou týdně, ale z počátku je třeba chodit častěji. Dlouho by trvalo, než bych to dala všechno do pořádku.

Doma mám spoustu práce, protože dělám věci na dohodnutou výstavu a vernisáž by měla být koncem ledna. Stihnu to? Nápadů by bylo habaděj, ale času je málo. Ráda bych, aby druhá výstava v pořadí byla ještě větší bomba. Chci oslovit hodně lidí, ale taky chci, aby se pobavili a aby si odnesli z toho večera spoustu nevšedních zážitků.

Někdo štrachá v zámku a on to Vojta. Odšoupnu ze stolu všechny barvy a dáváme si spolu rychlé kafe. Zároveň mu říkám, že přichází bez ohlášení a co kdybych tady měla milence, že ho ani nestihnu strčit do skříně. Šokuje mě bleskovou odpovědí, že by to tátovi neřekl, dělal by, že nic nevidí.

Volají Strašnice, jestli bych mohla zítra přijít už dopoledne a ne čekat na odpoledne, jak bylo původně domluveno. Nic v diáři nemám, tak proč ne? Budou vánoce a je jedno, jestli jsem na dárky vydělala dopoledne, nebo odpoledne. Tak jedu uklízet, v domě jsem sama, paní domu musela kamsi odjet. Jezevčice spí a nenechá se rušit. Až se vyspí, tak mě přijde pozdravit.

Opírá se o mě vehementně aspoň kocour Mikeš. Sedím na bobku, utírám poličku těsně nad zemí, a kdybych se nedržela, tak by mě porazil. Mňouká a chce se mazlit. Nic bych neudělala, tak otevírám dveře na zahradu a vysvětluju mu, až bude hotovo, budeme se mazlit. Za mazlení nejsem placená. Nelibě nese ten vystrkov, ale odchází a ještě se po mě otáčí, jestli to myslím vážně.

Katka mě přemluvila, abychom šly následující den na Karlův most, že tam bude ochutnávka Svatomartinského vína. Kvůli vínu bych se rozhodně netáhla, ale kvůli ní půjdu.

Je jedenáctého jedenáctý a my jsme v jedenáct hodin na Karlově mostě. Přijíždí Svatý Martin na bílém koni a já vidím tu komedii poprvé. Atrakce jak dělaná pro cizince. A že jich tam je! Ti byli u vytržení, fotili a točili na kamery. Proslov měl primátor Prahy Bém a na mostě sám zasadil poslední dlažební kostku, na jejíž zadní straně byl přilepený stříbrňák. Bylo to na stvrzení dokončení rekonstrukce mostu a taky pro štěstí.

Jedenáct husopasek vedlo jedenáct husí, po mostě jeli rytíři na koních ve zbroji a na Křížovnickém náměstí byla ta slibovaná ochutnávka a dokonce se tam pekly husy. Byla zima, už poletoval první sníh a my spěchaly domů do tepla i bez ochutnávky čehokoli.

Včera jsem šla po Moskevské a před restaurací U pštrosa stála tabule, na které bylo napsáno, že právě probíhají zvěřinové hody. Šla jsem se zeptat, zda mají i zajíce. Dostala jsem navštívenku, abych si zavolala, že možná bude.

Z úklidu volám a dozvídám se pozitivní zprávu a hned jsem si porci pojistila. Celé dopoledne na úklidu jsem vzpomínala, jak nám svého času visel zajíc rok co rok na balkoně. A ne jeden. Naučila jsem se je bravurně stahovat, kuchat a pitvat oči, abych odstranila čočku a na novinách viděla, že zvětšují jako lupa. Zajíce jsme měli vždy jen se svíčkovou omáčkou a brusinkami. Tatínek si do brusinek lil rum. Prý jen pár kapek, ale myslím, že tu odměrku tvořily polévkové lžíce.

Tmavé divoké maso dohromady se zeleninou a kořením tomu daly vždycky neopakovatelnou chuť. Přijíždím od Roberta, vstupuji do hospody a na baru se hlásím. Číšník mně vede ke stolečku k oknu. Ptá se, jestli ho chci na černo s kroketou, nebo svíčkovou. Zvítězila druhá varianta. Bylo to dobré, masíčko odpadalo od kosti, jen na brusinky bych byla bývala potřebovala lupu. Pochutnala jsem si, dala pivo a přestěhovala se k baru, kde jsem si k druhému pivu mohla i zakouřit. Při placení jsem přilepila na dvoustovku plastického čtyři centimetry velkého pštrosa. Číšník měl ohromnou radost, každému to ukazoval a letěl s tím i do kuchyně. Evidentně to nehrál a denně se mu tohle asi nestává.

Dnes mě čeká úklid ve Strašnicích. Je zima, sníh a psa by nevyhnal. Na Průběžné hlásí řidič, že má poruchu na vagonu, zajíždí do vozovny a všichni musí vystoupit. Čekám s davem na přeplněné refýži a široko daleko žádná tramvaj. Volám Moniku, že půjdu čtyři stanice pěšky, ať nezoufá a počká na mě. Nemám si z toho nic dělat, pojedeme naproti a sejdeme se u nádraží. Je obětavá. Vyjdu z poza rohu na hlavní a vidím posunující se kolony aut oběma směry. Supím do kopce a už už se blížím ke kýženému cíli. Telefon mám pro jistotu v ruce, protože je kolem šrumec, houkají sanitky i hasiči. V tom Monika volá, že trčí v koloně a že ji najdu mezi autobusy. Konečně sedám do auta a jedeme směrem k jejich domovu. Při příchodu hladím jezevčici a kocoura, s želvou se mě mazlit ani nechce. Dáváme kávu a já se s pěkným zpožděním vrhám na úklid.

Večer mě čekají v kavárně šansony Edith Piaf a na to se těším.

Ráno jdu k Robertovi a večer nás čeká Hasičský ples. Pěkně je to naplánované.

V pondělí budím Vojtu, poklidím, žehlím, vařím a ještě stačím něco namalovat.

Odpoledne mám sraz po pětadvaceti letech s chlapem, kterého jsem milovala a měla s ním dítě. Zvláštní pocit! Poznáme se vůbec? Bůhví, jak by to dopadlo, kdyby nebyl na překážku alkohol a nesmírná žárlivost z jeho strany? Dávno už mě nemrzí, že manželství skončilo rozvodem. Já si rozšířila obzory a u ostatních partnerů jsem si uvědomila, že lze žít jak bez alkoholu, tak bez žárlivosti. Je to všechno o důvěře a toleranci.

Za sebou jsem nechala byt s veškerým zařízením a co na tom, že nemám žádné hmotné statky a na kontě chybí cifry s nulami? Podle mě je zdraví, spokojenost, fantazie a humor tou správnou devízou do života.

Máme sraz před Světozorem a já z druhého chodníku pozoruji všechny chlapy. Který z nich je asi můj bývalý manžel. Tenkrát měl plnovous a od Tomáše vím, že podle toho ho identifikovat nemůžu, prý už léta chodí hladce oholen. Náhle vidím někoho prošedivělého, trochu při těle, ale náznaky fyziognomie tam jsou. Jdu tedy proti němu, ale evidentně mě přehlíží. Tak to risknu a oslovím ho. Něco mně velí, že se nepletu. Při nejhorším oslovím někoho úplně cizího, tak se omluvím. No a co? I mistr tesař se utne. Jdu najisto a říkám, že pětadvacet let je holt pětadvacet let! Bingo! Trefa do černého, je to on. Galantnost, kterou měl snad vrozenou ho neopustila.

Předává mě dlouhou růži a postrádá mé vlasy do pasu a diví se brýlím. Kdeže loňské sněhy jsou?! Kráčíme Vodičkovou do Novoměstského pivovaru. On tam nikdy nebyl, tak ho provázím všemi malovanými sály a on nestačí žasnout. Cestou vidíme spilku, varnu a měděné trubky, nad kterými zvláště žasne. Je nadšený a troufám si tvrdit, že i vytržený ze stereotypu, ve kterém léta žije. Sedáme si v prostorné místnosti na lavice proti sobě a já konstatuji, že hovor ani trochu nevázne. Nejvíc mě zajímá, kde je pohřbená bábi Gáby, která byla tou nejlepší mámou i tchýní.

Při pivu se vzpomínalo a mě do zad hrálo teploučko z rozpálených kamen. Po dvou hodinách se rozcházíme, já jedu domů, on za Tomášem pro alibi, kdyby Jitka volala, kde je tak dlouho.

Měla jsem dobrý pocit, že dokážu bez zášti komunikovat, ale neodpustím, že selhal jako táta a to kardinálně! Že se věnoval nové rodině mu za zlé nemám, ale, že nemyslel na Tomáše a nikdy nic mu nedal, to odpustit ani nelze.

Tím, že ho v podstatě vypustil ze svého života udělal velkou chybu. A že byl k tomu dohnán novou partnerkou to ho neomlouvá. Já se Tomášovi věnovala za nás za oba a nikdy bych nešla do vztahu ani z té nejhoroucnější lásky, kdybych věděla, že je můj syn jakousi překážkou.

Tatínek toho zpětně lituje, možná na oko, možná doopravdy, ale je příliš pozdě. Tomáš netrpěl a telefony a sporadická krátká setkání bral s přehledem.

Cestou domů jsem přemýšlela, zda Buršíka pozvat na moji vernisáž, či nikoliv. Je to vhodné, nebo ne? Možná by nebylo od věci ukázat mu náš svět. Pochlubit se Myslivcem, který dokáže komunikovat se svými bývalými láskami, pochlubit se jeho bývalou ženou, s kterou má Vojtu a vůbec ukázat mu to celé stmelené společenství. Nechám si to projít hlavou a promluvím s Tomášem. Denně si večer všechno srovnávám v hlavě a uvědomuji si, že ten můj Myslivec je skutečná třída a jak jsem přešťastná, že ho mám!

Při pohledu z okna mám mrazení v zádech. Už je to tady zase! Je bílo, z oblohy se sype drobný, leč hustý sníh a urputně se snaží za každou cenu udržet i na silnicích. Kupodivu se mu to daří! Nebylo mě líp, když jsem oblékala tričko a tříčtvrtáky? Všechny boty kloužou a do každých druhých teče. Do vlády se dostal poslední měsíc v roce, co nevidět budou vánoce a s nimi spojeno víc práce i víc vydání.

Ještě štěstí, že už nemusím za úklidy jezdit autem. To byl pro mě horor a já sledovala předpovědi počasí hlavně kvůli jízdě.

Zima zalézá všude, mám rozpraskané prsty a cítím každý čistící přípravek na úklidech. Po úklidu honem pod teplou sprchu a zabalit se do měkkého teplého županu. To je oděv! Kdo vymyslel župan, byl podle mě genius přes módu!

Další den mě čeká natáčení, jakýsi Thalys, což je vlaková souprava ve Francii, která slaví desetileté výročí. Má to být na dva dny, za dva tisíce. Bylo to nekonečné, režisér během natáčení pořád něco vymýšlel, v hale zima, kde jsme pořád chodili po perónu. Já vyfasovala od kostymérky kostým a lodičky na podpadku. WC sice bylo v hale, ale ten byl pouze pro Francouze a veškerý kompars musel chodit ven po zasněžených kovových schodech na WC TOI. Mě to tak uráželo, jako bychom byli nějaký povl, že jsem šla za pomocným režisérem a řekla, ať si tisícovku nechají, ale že zítra nepřijdu.

Laskavě mě přemlouval, že je film roztočený a že tam zítra nemohu chybět. Já byla tak naštvaná, že jsem mu řekla o záchodech venku v mrazu a že se nemůžu jít ani vychcat v hale. Řekl, že to zařídí a zítra mohu chodit na WC v teple. Ptám se : a proč jen já, že nedržím hubu? Ostatní můžou mrznout? A bolejí mě nohy z nekonečného chození. Prý si mám zítra vzít pohodlné boty, že to domluví s kostymérkou.

Jenom proto, že ho mám ráda, jsem mu slíbila, že přijdu. Druhý den jsem se nestačila divit. Všichni chodili po perónu a mě posadil do vagonu do červeného sametu a z okna jsem mávala. Když na mě nebyl záběr, luštila jsem si křížovky. Celý den jsem proseděla a natáčení vynahradilo ten předešlý den. Na konci jsem se s ním vyfotila a od té doby, když se někde setkáme, dáme se do řeči.

Je bílé ráno, nikomu nevolám a ani mně nikdo, tak hurá malovat a připravit zase něco na výstavu a do tomboly. Nejprve se Žandou do Grébovky, kde je hluboký sníh. Jí se to líbí, skáče jako zajíc a všechny chlupy jsou obaleny sněhem. Vypadá, jako knírač sůl. Pepř ztratila v závějích. Když už jsem měla nacucané ponožky a ani trochu se mě to nelíbilo, šly jsme domů. Ve vaně pod teplou vodou se rozpouštějí Žandiny sněhové koule na packách a utíkají do kanálku.

Zvoní telefon a volá Roman, který kdysi dělal v Robdesignu v reklamní agentuře. Ptá se, zda ještě uklízím. Budu uklízet až do smrti při výši stávajícího důchodu a cenách, které jdou pořád nahoru. Ptá se, jestli bych u nich v Holešovicích taky jednou týdně neuklízela a nepohlídala někdy jejich robátko. Uklízet budu, hlídat psa budu, ale dítě v žádném případě. Prý měli nějakou paní, ale ta se bála jejich psa. Jezairy je bojové plemeno.

Hned si na mě vzpomněl, že jsem milovnice psů. Psů ano, ale dětí nikoliv. Ptal se, jestli o někom nevím. Samozřejmě, že vím a hned mne napadá Katka, milovnice dětí všeho věku.

Domluveno, že jednou v týdnu dítě ráno přiveze a večer odveze. Katka zajásala. Jednu neděli jsme s Katkou jely do Holešovic okouknout byt, psa i dítě. Prý můžu brát sebou Žandu a psi si aspoň budou hrát. No to bych toho udělala! Tak jsem díky paní, která se bála psů přišla ke kšeftu. Všechno je to o náhodě.

Mám pocit, že každou zimu zestárnu o deset let. Venku je nevlídno, zima, tma, klouže to, mlží se mně skla brýlí, bojím se chodit se Žandou na vodítku. Kdyby zabrala, ležím na krovkách. Jsem nabitá statickou elektřinou, bojím se sáhnout na kliku nebo na baterii. Ačkoliv to čekám, stejně vždycky dostanu ťafku.

V Holešovicích mne čeká úklid třípokojového bytu. Jde o mladou, začínající domácnost. Prostorný obývací se sedačkou, nějaká knihovna, velká televize na zemi a uprostřed pokoje leží dětská barevná deka, pár hraček a na dece je roztažený obrovský pes a žízlá kost.

Vegetariánská a ekologická rodina to neřeší. Mám trochu strach, že dítě slíže psí chlupy, nebo že chytne psa za ocas a ten se ožene....Malér je tu hned. Ale nevádí to rodičům, tedy ani mně

ne. Jeden pokoj je zatím zcela prázdný. Na zemi leží od zdi ke zdi nový koberec a na něm stojí dvě jízdni kola.

Každému je jedno, že kolo má galusky od bahna a bláta. Leccos je pro mne nepochopitelné v jakékoli domácnosti. Katka je též na výsost spokojená, že bude mít nějakou korunu a navíc si Nikolu zamilovala.

Žandě se na ledu rozjíždějí všechny čtyři a o mých dvou ani nemluví. Skončí to někdy? Při vaření maluju a lakuju jako o závod, aby bylo co nejvíc cen do tomboly. Nápadů je fůra, jen času je málo.

Volal kouzelník, kterého jsem opravdu dlouho neviděla, a on se právě nachází ve Vršovicích a chce mě vidět. Koho by napadlo, že mladý kluk, který si dělá hotelovou školu touží po společnosti letité baby? Šla jsem mu naproti a vřele jsme si padli do objetí. Bylo to nefalšované. Pořád jsme měli o čem povídat a mne v tu chvíli napadlo, jestli by nepřišel na moji vernisáž trochu zakouzlit. To by teprve výstava měla půvab a kouzlo.

Zašli jsme do kavárny na oběd, a když jsem chtěla platit, tak nový číšník řekl, že už je účet vyrovnán. Zprvu mně to nešlo do hlavy a říkala jsem si, že je asi Pavel fakt kouzelník, protože po celou dobu se mnou seděl u stolu. Ve dveřích stál Michal. Prý je mu potěšením, že k nim do kavárny chodím a že jsem dala jejich holčičce perníkovou chaloupku, tak to nechtěl platit. Ona si s chaloupkou moc vyhraje, dává si do ní koně jako do stájí.

Opět se potvrdila slova Boženky. Konej dobro a ono se ti vrátí. Právě se vrátilo. Kouzelník se divil, ale já taky. Zašli jsme s Pavlem ještě domů domluvit detaily, co a jak bude na vernisáži probíhat a chtěl taky po dlouhé době vidět Myslivce. Ukazoval nám různá kouzla, ale jedno jeho kouzlo nás vzalo. Vyndal balíček karet, řekl, abych si jednu kartu vybrala, ukázala Myslivcovi a zase ji vrátila do balíčku a zamíchala. Potud je to normální a kouzelníci s kartami dělají různé psí kusy. Jenže! Najednou si Pavel vzpomněl, že prý našel u nás před domem drát. Nechtěl ho vyhodit, vzal ho k nám. Vyndal z tašky kousek zmačkaného obyčejného drátu. Na stole byl adventní věnec, na kterém hořely svíčky, a on ten drátek dal nad svíčku a on se sám začal různě kroutit a tvarovat, až z něho byla dokonalá osmička a vedle káro. Přesně to, co bylo na kartě, kterou jsem vybrala. My nestačili s Myslivcem zírat a museli jsme uznat, že je Pavel dokonalý kouzelník.

Večer volal Eda z Tunisu, jestli s ním nechci jít následující den do Ricatada. Chci, i když je tak nevlídno. Vrhla jsem se do vany, abych očistila tělo i mysl, nabrala sílu a pokračovala v malování.

Ta zima snad neskončí. Auto je zaparkované pod vrstvou sněhu, čumák má vražený u chodníku do ledové závěje, jako by bylo na půl v iglů.

Dnes mne čeká cesta do Strašnic k Robertovi. Mám sice slíbeno, že nechá peníze, ale já vím na devadesát devět procent, že zapomene a já nenajdu nic. Vcházím do bytu a peníze žádné. Zatlačím slzu v oku a dávám se do úklidu. Když neplatí, dostane houby s octem. Však jsem mu taky koupila naložené houbičky v krásné sklenici.

Myslivec přišel vymrzlý z práce, protože zdobil vysoký vánoční strom na pětimetrovém žebříku.

Jdu ven a Žanda skotačí ve vysokém sněhu v Grébovce. Každý chlup má obalený prašanem a už je jenom knírač sůl, pepř ztratila v závěji. Sama jsem měla sníh až pod kolena. Když už jsem měla nacucané ponožky a necítila prsty ani na předních, ani na zadních, zatoužila jsem

po teplu domova. Ona hned skočila do vany a zmrzlé sněhové koule rázem pod teplou vodou utekly do kanálu.

Já musím ještě vyvenčit Katčiného Arona. Ona jela do Chlumce za maminkou do nemocnice. Myslím na ni, že je to strastiplná cesta nejen co se týká počasí, ale v tomto předvánočním čase z maminky odchází důstojnost. Je z ní ležák, odmítá jídlo, mluví z cesty a to není zrovna nic povzbudivého.

Odmykám její byt a obrovská hlava boxera mně vítá a vyhlíží ze dveří, zřejmě hledá Katku. Vyvádím ho z omylu a zároveň mu důrazně kladu na srdce, že půjdeme spolu na Borovanku, ale nesmí táhnout. Dávám obojek a vodítko. Nerada bych se za ním klouzala po bříše. Nechci ho pustit na volno, aby nezaběhl do Grébovky

Žasnu, jak ta psí duše vycítí moji nejistotu. Jemu se rozjíždějí všechny čtyři, a když se chce vyčůrat, při zvedání nohy ztrácí balanc a opírá se o strom. Po půlhodině ho vedu domů, jsem ráda, že se drží u nohy a slibuju mu, že ho doma čeká papání. Sedám si v předsíni na lavici a pozoruju, jakým stylem tenhle pes žere.

Nejprve vyhází stejnoměrně kolem misky veškeré suché kuličky a vrhá se na maso. Do kbelíku z umělé hmoty natáčím vodu. Pije tak, že v mžiku předsíň vypadá, jakoby někdo vytřel naprosto nevyždímaným hadrem. Ještě vytřu a s Aronem se loučím. Schválně nechávám rozsvíceno, aby neměl depresi. Je často sám a ještě potmě, jako Kyklop? To ne.

Musím jít koupit montážní lepidlo, které už došlo a budu ho potřebovat.

Každý večer maluju, za pár dní bude vernisáž. Ale nejen to. Taky musím vyndat z postele veškeré vánoční harampádí a připravit byt na těch pár dní. A ještě jedna věc, co musím. Katka napekla perníčky pro nás obě, ale chce, abych je nazdobila, že ráda maluju. Tak dělám citronovou polevu a vrhám se na přiblblé perníky. Akrylovou barvou bych je už dávno měla hotové. Snad se budou Katce líbit a polovinu si jich odnese.

Připravuju svíčkovou a když omáčku naliji do mixéru, ten jen divně zavrní a omáčka v něm nekolotá. To tak ještě scházelo. Z mixéru se kouří a já k tomu volám Myslivce z pokoje. Ten oznamuje, že mixér dosloužil. To už mně taky došlo!

Nic to nevydrží, mám ho nějakých třidvacet let a on musí umřít zrovna před vánoci. Myslivec to množství omáčky dvakrát propasíroval, ale náladu to nespraví a bude zase vydání. Na Internetu jsme se dívali v Datartu na mixéry různých značek, velikostí i cenových relací. Myslivec vyřešil mixér jako chlap. Mně poslal do kavárny na Edith Piaf a on zajel do Tesla koupit nový mixér, který dostanu k Ježíšku. Ne protestovala jsem.

Když jsem po koncertu přišla domů, byl plný stůl fidlátek, namletá strouhaná houska, rozmixovaná svíčková a on se dmul pýchou, že koupil dobrý stroj. Nekoupil obyčejný mixér, ale rovnou robot Bosch. Žanda mně vítá, ale on ji zahnal do pokoje. To není samo sebou, ptám se, co se stalo. Nechtěl zprvu nic říct a lezlo to z něho jak z chlupaté deky. Myslivec měl totiž na lince připravenou polévku a balíček anglické slaniny. Žanda byla sice po večeři, ale já na Piafce, Myslivec v Tescu a voňavá slanina na lince. Na zemi ležela jen folie od slaniny.

Mrzelo mne, že selhala výchova. Nenadávala jsem, protože už si to vyříkali spolu.

Myslivec přináší z pokoje jakýsi bonus k robotu. Koupil tři keramické nože a do vánoc už to nevydrží a stejně je prý budu potřebovat. Budu, ale vydržela bych to. Pod stromem už nechci nic najít, jsem maximálně spokojená. Do postele si беру návod k Boschovi, ale ten je na dvě věci. Je psán v několika řečech, jen čeština chybí. Volím tedy němčinu a sama nad sebou žasnu, jak návodu rozumím. Po chvíli návod odkládám a musím se s tím nenadálým překvapením vyrovnat.

Následující den jsem jela do ILFu předat dárky a při té příležitosti jsem si změřila veškeré plochy, abych si doma rozmyslela, jak a kam přijdou moje výrobky.

Na stanici ke mně přišel zachumlaný cikán do bundy a přeslušně prosil, že nemá na Sunar pro kluka, jestli bych byla tak hodná... Nebyla, proč si kluka dělal? Pláče na špatném hrobě! Neodradilo ho to a žádal aspoň pět korun? Ptám se ho, jestli prodávají minisunar za bůra? Furt stál a čekal. Poslala jsem ho do hajzlu a ono to pomohlo. Odcházel a něco nelichotivého si brumlal pod vousy. Určitě to bylo na moji adresu. Nevadí, přijel autobus a drzého cikána pouštím z hlavy.

Čekají nás se Žanetkou Heroldovy sady, kde je každoročně psí besídka a chodíme tam už celá léta. Je tam ozdobený stromeček, pod stromečkem stoleček, na kterém je betlém a svícny s hořícími svíčkami. Pod stolečkem jsou misky s nejrůznějšími pamlsky a každý příchozí pejsek dostane něco na zub. Stalo se už tradicí, že každý příchozí přinese cokoli, ať už jsou to psí konzervy, hračky, deky, misky a většinou se sejde těch darů pěkná hromádka a následně se to rozdělí a rozváží do psích útulků. Je spousta pejsků, kteří nemají to štěstí být členem nějaké rodiny a jsou jistě vděční, když něco dostanou. Každý pejskař dostává od Městského úřadu malou igelitovou taštičku s logem, v které se nachází pytlíky na hovínka, jedna zabalená kostička z bývolí kůže a mapa životního prostředí v Praze deset. Je to krásný zvyk a zároveň i trochu nevšední. V jiných částech Prahy nic podobného neznají.

Do Štědrého dne zbývá pouhý den. Brambory na salát jsou už uvařené. Při krájení mně vždy trochu přepadá nostalgie, a vzpomínám na vánoce v Navrátilce. Když jsem byla malá holka, nějaká večere mně byla ukradená a nemohla jsem se dočkat, až budu rozbalovat dárky. Nejvíc mně u stolu rozčilovala starší sestra, která si pořád přidávala porce kapra, snad schválně olizovala každou kůstku a já byla tak nedočkavá.

S odstupem času žasnu, že se stromeček zdobil až na Štědrý den a ten samý den se dělal bramborový salát, pekly se vánočky a štrůdl a připravoval se kapr. Před tím se peklo několik druhů cukroví, drhly se parkety, uklízelo se na poslední chvíli, a přesto to nebylo tak hektické, jako v současné době.

Neexistovala v krámech vánoční výzdoba s několika měsíčním předstihem. Uběhlo pár desetiletí a trend se změnil k nepoznání. Zmizela tradice s psaním pohledů od Lady, nebo zasněženou Prahou. Lidí brečí, že nemají peníze, ale přeplněné vozíky u pokladen tomu neodpovídají. Přání příjemných vánoc je neosobní, posílají se přiblblé verše přes počítač, nebo mobil.

Při výrobě bramborového salátu vzpomínám i na vánoce strávené s Honzou. Ten pravil, že jeho tatínek Ludva vždy připravoval salát sám, protože prý žádná sebelepší kuchařka ho nemá tak dobrý, jako chlap. Ne protestovala jsem, dobročinnosti se meze nekladou. Na mně bylo, abych všechno připravila a on pak jen s takovou důkladností krájel. Kostička brambory, která nebyla přesnou kostičkou, tu vyřadil. Všechno muselo mít naprosto stejnou velikost, byl precizní a se salátem se vyřadil po několik hodin. Však jsem mu vždy připravila šupleru a zmizela z domu. Mám pocit, že šupleru využil, aby přeměřoval kostičky brambor. Je pravda, že byl salát vždy dobrý a já ho chodila užírat i v noci. Dneska už se vtom přejídání krotím.

Cítím se líp, když se ke mně krade hlad a žaludek je hlučný, než abych byla přejedená. S Myslivcem zas máme takovou tradici, že chodíme na oběd do Pizzerie, kde si dáváme jenom předkrm. Dávno už nevěříme na zlaté prasátko.

A je tu Štědrý den. Probouzíme se skoro současně a skoro i brzy. Že by nedočkavost i v pozdním věku? Ráno o půl šesté zvu Myslivec do kuchyně k rozsvícenému betlému, podává se kakao a vánočka. Vychutnáme první cigaretu, vystřídáme se v koupelně a vracíme se do pelíšku. Obklopí nás pohoda, nedočkavost a se zvědavostí se skloubí i vášeň. Není nad oboustrannou lásku v objetí milovaného partnera.

Před polednem volá Katka, že se s námi rozdělí o řízky, které dostala od syna. Tak ji zvu na společný oběd v Padově. Souhlasí, ale ještě před tím jsme se zastavili na Bowlingu, kde jsem dala světlé pivo a v Padově pak černé. Co budu čůrat? Zřejmě řezané.

Po obědě vyměňujeme dárky a volá Tomáš, že už je na cestě. Pravidelně spolu objedeme hřbitovy. Je už tma a padá omrzlice. Tomáš ale jede krásně, Honza by měl radost, jak už je vyježděný. Na hrobeček v Bohnicích přijíždíme za tmy, kolem hrobů musíme s baterkou, jsme tam naprosto sami a atmosféra má zvláštní kouzlo. Hrobečky jsou zapadané sněhem, ale vánočně nazdobené a převážná většina je rozsvícená. Je vidět, že psi miláckově přirostli lidem k srdci a oni neváhají i v tomto počasí přijet zavzpomínat. Pak ještě zajedeme na Olšany a po hlavní cestě zpět se ubíráme k nám.

Myslivec zatím ohřál polévku, která je plná jiker i mlíčí. Oba si pochutnávají a chválí. Myslivec chválí všechno, co je ode mne, ale chvála od kuchaře pohladí po duši. Vyměníme dárky a Tomáš odjíždí do Kbel. Když nastane čas a dárky jsou už určitě všechny rozbalené, tak si zavoláme a prodiskutujeme štědrovečerní situaci. Když Tomáš odjede, začínám smažit kapra pro nás a Žanetce dávám vánoční prostírání na její stoleček. Ale ona by věděla i bez prostírání, že je mimořádný den a jen jednou v roce. Tak moc se těší na rozbalování, že má v ten den rok co rok průjem. I pes s ruskými předky má z toho nevšedního mumraje pořádné nervy.

Po večeri Myslivec myje nádobí a Žanda nehnutě sedí u stolu a pozoruje moji ruku, kdy konečně sáhnu po zvonečku. Je celá nedočkavá, a jakmile se zazvoní, letí předsíní do pokoje a očuchává si svoje balíčky, které tolik voní! Všech dárků je vždycky hodně, rozbalujeme dlouho a těšíme se ze všeho. Ve tři ráno se ukládáme do postele a dlouho ještě z tolika dojmů nemůžeme usnout.

Druhý den přichází na oběd Katka s Jakubem, který už má pod kulíškem. Najedli jsme se, oba odešli, jenže Katka domů a on ještě někde pokračovat v pití. K večeru zvoní mobil, ale nám neznámá melodie. Po zvuku nacházíme zapomenutý Jakubův mobil a na displeji to oznamuje jméno volajícího, a to je Katka. Aha! Katka nadhání Jakuba! Myslivec to zvedne, ale ani nestačí nic říct, Katka spustí jako z kulometu: „Kde jsi kreténe, koukej táhnout domů!“ Myslivec je sice zaskočený, ale směje se a snaží se vše uvést na pravou míru. Chce jí vysvětlit, že u nás Jakoubek svůj mobil zapomněl. Ale ona mele dál a diví se, že někde paří spolu. Ale konečně je vše vysvětleno a Katka se omlouvá, když zjistí, že Myslivec je v tom nevinně.

Já ráno vstala a plná dojmů prohlížím pod stromečkem rozložené a už rozbalené dárky. Je ticho a já jdu do kuchyně uvařit kávu a opět rozložit barvy.

Přichází za mnou Myslivec senior, pak Jary a nakonec Myslivec junior. Při malování ještě dělám oběd a vyháním mladé, aby šli se Žanetkou.

Ani neodmlouvají, ale co nevidět se vrací, že si Žanda sedla před domem a nechce s nimi nikam jít. Bože to je pavián! Obléká se tedy Myslivec a s ním jde nejen čůrat, ale udělat i bobek.

K večeru přichází Kačenka, což je nevlastní Myslivcova dcera z Evina prvního manželství. Máme tu rodinu trochu rozlezlou, protože každý kdysi k někomu patřil. A co na tom, že to holt nevyšlo. Co bylo, bylo a nejdůležitější je, že se u nás každému líbí a slétá se to tady, jako vosy na med.

Jary odešla domů a Vojta je u mě v kuchyni na počítači. Na skype mu volá teta z Mexika, což je sestra jeho babičky. Mluvíme s ní, přes kameru se vidíme a je to jako by seděla s námi v kuchyni u stolu. Je to štramanda, prý je jí dvaosmdesát, ale to by asi nikdo nehádal. U nás už je večer, taky se všechno zahalilo do tmy, ale v Mexiku je po poledni, teta právě poobědvávala. Pochválila jsem jí její drhané výrobky, které mně kdysi Eva ukazovala. Kromě drhání také navlékala korálky a dělala pásky a kabelky.

Večer hraje táta se synem jakousi hru a ani jeden nevnímá, že si jdeme se Žanetkou lehnout. O půl druhé vypínají počítače, hra končí a já se nestačím divit! Vojta si přitáhl deku ze zadního pokoje a snad si myslí, že je poledne, nebo co? Uléhá mezi nás do společného hnízda. Vidím, že spánek jen tak nebude. Vypravovali jsme mu nejrůznější historky z příbuzenstva, a ač se tomu smál, tak těžko chápal chování Myslivcovy sestry. Nicméně hodně jsme se nasmáli a po druhé hodině ranní se Vojta zabalil do deky a odkráčel do své postele.

Další den mne čekal úklid v Holešovicích, a protože jsem dostala hned peníze na ruku, tak jsem jim před Silvestrem utrhla dráčky. Necht' je ten Silvestr mimořádný. Koupila jsem lososa, kaviár a šampáňo, tak ať se kočky pudrujou!!!

Je tady Silvestr a jde se do finále. Po celý rok jsem psala body a pak příležitostně dávala dohromady, aby z toho vzniklo toto dílo. Možná je z toho cítit žízeň po životě, možná se nad způsobem života v důchodu někdo nechápavě pozastaví, ale možná to třeba i někomu pomůže a změní způsob života a nemusí to být až na stará kolena.

Silvestry dvakrát v lásce nemám. Přejde mně takové nucené veselí za každou cenu a od doby, co mám Žandu první i druhou, tak bych je ráda ušetřila od bláznivých petard, otrapů, hlaholu a opileckého veselí. Nejeden pejsek se při těch rachejtlich lekl a někde se zatoulal. V tom lepším případě se při odchytu dostane do útulku a může očekávat svého páníčka.

Já během života trávila nejrůznější Silvestry s nejrůznějšími lidmi. Jako dítě jsem trávila s našimi u sousedů, kde se scházely partaje pomalu z celého domu. V dnešní době něco nemožného. Už tenkrát tam byly lukulské hody, protože každý přes známé sehnal nedostatkové zboží. Stoly se prohýbaly pod jižním ovocem, chlebičky i jednohubky s čabajkou či uherákem z Tuzexu, nejrůznější šunky a párky z Francouzské prodejny, nebo Esa. Už tenkrát se dala sehnat paštika srnčí, dančí, husí, kachní.

Na stolech bylo i hodně sladkého a naše babča dělala pravidelně dort, na kterém byly nějakým krémem namalované hodiny a ručičky vždycky ukazovaly za pět minut dvanáct. Dělala to léta, každý to ocenil a asi už ani nešlo přestat a změnit na dortu motiv.

Později jsem trávila Silvestry s partou na horách, po barech, po hospodách, po známých, prostě různě a leckde. Jen jediného Silvestra v životě jsem chtěla zaspát, být sama a nikam nejít. To bylo v době, kdy jsem se rozváděla. Měla jsem hlavu pod dekou a stejně slyšela hlahol, burácející veselí i rachejtle.

A pak vzpomínám ještě na jednoho mimořádného Silvestra a to bylo na přelomu roku osmdesát devět a devadesát. Tomáš byl na vojně a my s Honzou a Žandou číslo jedna vyrazili na Václavské náměstí. To bylo něco mimořádného! Ten nápad měl kdekdo a každý sebou vzal láhev šampáňo. Ty neskutečné davy rozjásaných lidí, čekající lepší zítřky. Spousta

cizinců, láhve s pitím kolovaly z ruky do ruky a od úst k ústům. Nikdo nekoukal na nějakou hygienu. Všichni pili po všech a nálada byla neskutečně euforická. Škoda, že lidi v té euforii nemohli pokračovat i následující roky.

Na Nový rok uklízely Pražské služby Václavské náměstí celé dopoledne. Až po kotníky bylo náměstí pokryto světlicemi, střepy, kelímky, papíry, konfetami, špunty a nikdo z lidí si nepředstavoval, že během deseti dvaceti let tu bude ještě větší bordel. Bohužel, už ne jenom na Václavském náměstí, ale v celé republice.

Celé čtyři roky mně trvalo přepisování do počítače, snad jsem tak čekala na Tomášovy pětačtyřicetiny. Ke kulatým dostal mnou psaného Kozoroha a k půlkulatým přijde Dedůch. Během přepisování se událo pár převratných změn.

Myslivec prodal byt v Modřanech a za získané peníze koupil chaloupku na Slapech, v Rabyni. Z počátku jsem byla proti, protože je to druhá domácnost, jezdí se už pořád na jedno místo, tráví se tam veškerá dovolená, je tam permanentní a nikdy nekončící práce uvnitř, v okolí i na zahradě. Představa, že bych měla něco sázet, sklízet a hrabat se v zemi plné žížal, brouků, pavouků a nějakých jiných odporných potvor mně přiváděla k šílenství.

Myslivec ale svým naturelem tíhne k přírodě, je maximálně zručný a hodně věcí si umí udělat sám. Další otázkou bylo co s tím vším z modřanského bytu?

Vedli jsme dlouhé dialogy a dávali dohromady veškerá pro i proti. Myslivcova idea zvítězila i se slibem, že nemusím na zahradě dělat naprosto nic, že si ji bude obhospodařovat sám. Další plus pro mne bylo koupení a postavení zahradního domku, který jsem si zařídila dle mých představ a můžu se pyšnit svým ateliérem.

Rabyně není daleko od Prahy, našli jsme tam skutečné přátele a tak se Myslivcovi podařil vskutku husarský kousek, protože můžu prohlásit, že tam jezdím ráda.

Abych nebyla typický chalupář, tak si to kompenzuji různými cestami do zahraničí a k moři, ale bez Myslivce. Oba jsme se na tom způsobu dohodli, já si užívám slunce a moře, on se realizuje na chaloupce. A realizuje se tuze rád.

Interiér a exteriér je trochu nevšední proti ostatním chalupářům, ale nám se to líbí. Žasnou i všechny návštěvy, které za námi přijedou. A že už jich bylo za tu dobu hodně a někteří se vrací opakovaně a rádi.

Zároveň jsem si troufla udělat dvě samostatné výstavy, kde se sešlo kolem sto dvaceti lidí, a vernisáže byly podle mne na velkou ránu a měly obrovský úspěch, nejen kvůli přepychovému rautu.

Další, co pokládám za něco mimořádného, co se mně podařilo v důchodu, bylo to, že jsem byla vybraná dokonce bez castingu a letěla jsem fotit na Kanáry. Týden v únoru na Tenerife jsem byla sama, pouze s pětičlenným štábem. Ve vypůjčeném autě při hledání lokace jsme projeli velký kus ostrova, kromě focení jsme se denně stihli vykoupat v moři a vyhřívali jsme se na černých plážích. Byl to nezapomenutelný zážitek a celá záležitost byla ještě umocněna, když tahle krásná dovolená byla následně finančně ohodnocena.

Dalším mezníkem v mém životě bylo narození Ondry. Jak rychle se Vojta zamiloval do Danči, tak rychle spatřil světlo světa Ondra. Čtyři měsíce po porodu bydleli u nás a já si najednou uvědomila, jak to malé stvoření mně vlezlo pod kůži. Při delší pauze když jsou ve Zlíně, tak se mně po nich hodně stýská a já si prohlížím aspoň jejich fotky.

Snad tomu bude jednou jinak a přestěhují se do Prahy. Já jen doufám, že ještě delší dobu nebudu dementní a senilní a že to dítě něčemu naučím. Možná to bude někdy trochu proti vůli

rodičů, ale byla bych moc ráda, aby si jednou Ondra vzpomněl na babičku, která sice není pravá, ale o to víc levá.

A protože je život jako na houpačce, tak jsem postupně zjišťovala, že ten svět vidím čím dál hůř, jako bych se dívala přes kalnou vodu. Loňského roku následovala operace obou očí. Protože je známo, že zdravotníci mají smůlu, tak moje dvě oči prodělaly celkem čtyři operace. Delší dobu trvalo zlepšování a jakési vyjasnění a já si teď mohu o dioptriích jen nechat zdát. Umím číst bez brýlí a tramvaj poznám z dálky, ale její číslo vidím, až když se hodně přiblíží. Dřív na starých tramvajích bylo obrovské číslo. Která hlava přišla s inovací a číslo se na nových tramvajích minimalizovalo?

Deset let jsem chodila na komparsy, castingy a různá natáčení. Jelikož je všechno časově náročné, zanechala jsem toho. V současné době mám osm úklidů týdně a to už by bylo přes míru. Kdyby se vyskytla nějaká statisícová pecka, ale peníze za úklidy jsou jisté a v tomto případě se držím pořekadla, že je lepší mít v hrsti vrabce a dívat se na holuba, který vrká na střeše.

Koho zajímá, že měsíčně na složenky z konta odchází přes patnáct tisíc? Ti nahoře, co jsou křišťálově čisti a co chvíli nacházejí na půdě krabice od bot a v nich poskládané miliony....

Já takové štěstí nemám, ale je tohle vůbec nějaké štěstí? Peníze jsou potřeba, ale zdraví, lásku a štěstí rozhodně nezaručí.

Zelenou mají lobbisté, developeri, dřívější estébáci, veksláci a všichni, kteří se dokázali prodat ke korytům. Na všechny by platila pevná ruka a v neposlední řadě zdárná a plošná defenestrace.

Jak žijí důchodci s chatrným zdravím, kteří nemají možnost přivýdělků, to je mně záhadou. Přes léto aspoň roste tráva, ale co dělají v zimě?

Já za dva roky překročím sedmdesátku. Možná! A co bude dál, to v současné době neřeším. Okolnosti mne naučily, že můj způsob života je vyhovující a tak denně řve ráno budík před šestou hodinou.

Jdu uklidit do kavárny a společnost mně dělá Žanetka.

Dvakrát v týdnu mám na programu úklid mezonetového bytu u Angličana, kde dělám hospodyně se vším všudy kromě vaření. Pán domu platí královsky, má obrovský smysl pro humor, ale velkou překážkou je to, že on nemluví česky. Pouze anglicky a hebrejsky. Abych tu překážku aspoň trochu snížila, zaplatila jsem si dva on-line anglické kurzy. Jeden je normální, druhý pouze poslechový. Ten je šílený pro někoho, kdo neumí nic. Ale musím konstatovat, že už ta snaha a píle přináší ovoce a v těch nejholejších větvích se můžeme domlouvat. Mé mozkové závity horko těžko pouští mezi sebe anglická slovíčka, ale je to pro ně zkouška. Při složitějších rozhovorech je nám k dispozici tlumočnick Michael.

Už třetím rokem chodím jednou týdně uklízet na Vinohradskou, do překrásného čtyřpokojového prvorepublikového bytu, který si pronajaly tři Norky, které v Praze studují medicínu. Česky neumějí, studují v angličtině. Domluva byla zpočátku složitá, ale zachránil mne vždycky Honza Černoch. Já mu vždy poslala SMS, on to přeložil do švédštiny a já jim to dala přečíst. Když jsem k nim přišla první den, jen jsem se s holčičkami pozdravila mezi dveřmi a ony odkráčely do školy. Já chodila po bytě jako v bludišti, hledala čisticí prostředky, smeták, kbelík, lux, ale i vypínače a zásuvky. Dneska už bych ve všech bytech, kde uklízím mohla chodit poslepu. Při odchodu jsem nenašla vypínač nad sporákem, kde svítilo světlo. Využila jsem Honzy, ten promptně poslal švédský text, že nevím, kde se zhasíná, a nechala

jsem papír na sporáku. Další týden byl na sporáku ten samý papír, jen k tomu připsaly: "My to taky nevíme". Tak tam světýlko svítí už tři roky, žárovka drží a neměnila se!

Holky jsou příjemné, platí včas, ale jsou příšerně nepořádné. V jejich pokojích to vypadá jako v Drážďanech po náletu. Je až s podivem, že jsou to nastávající paní doktorky a v jejich pokojích se po zemi válí šatstvo čisté i špinavé, talíře se zbytky jídla, sklenice s nedopitým jídlem, notebooky, polo rozbalené kufry, tašky, nafouknuté barevné balonky, změt' různých šňůr, hadic a kabelů. Mezi tím vším jsou poházené tampony, sláva, že nepoužité!

Jednou týdně chodíme spolu s Katkou večer do Družiny, což není družina v pravém slova smyslu. Je to jakési grafické studio, plné mladých kluků s jednou holčičkou. Odhaduji, že jejich věk je maximálně do třiceti. Jejich projektům zcela nerozumíme, ale to není náš problém. Nás platí dobře a je zas platí Evropská unie. Práci máme rozdělenou, Katka myje hory nádobí v kuchyňce a já dělám ostatní. Oběma nám to vyhovuje a chodíme tam vždycky zvesela, kluci nás mají rádi a nás potěší, když při vstupu hlaholí: "Ahoj holky! My se na vás vždycky tak těšíme a moc se bavíme při vašem společném rozhovoru"!

Na Vinohradech mám třetím rokem milého svobodného třicetiletého Švýcara. Ten je jediný, kterého mám přes Agenturu. Domluvili jsme se spolu, že mu budu žehlit košile, které bude platit keš. Agentura nemusí všechno vědět. On má nádherný zrenovovaný byt v přízemí s výhledem do Riegerových sadů, kde pozoruji vesele pobíhající psy všech ras a velikostí. Švýcar se zabývá vývojem zdravotních pomůcek a zdravotnické techniky. Neustále cestuje, v bytě jsem převážně sama. Když je náhodou doma, upřímně mne vítá a jde dělat kafičko z přepychového kávovaru. Sedneme si v prostorné kuchyni u velkého dřevěného stolu a povídáme si o všem možném, samozřejmě v němčině, protože česky umí jenom ahoj a dobře. Jednou mi z Thajska přivezl hedvábnou šálu jako poděkování za moji spolehlivou práci. S ním problémy nemám a stačí na rozhovor moje trapná vršovická němčina, jak tomu říkal pan učitel.

Mimochodem s panem učitelem jsme se rozešli po třiceti letech známosti skoro ve zlém. Jednou neměl na nájem, já mu půjčila patnáct tisíc a on stále nevracel, že nemá. Urazilo ho, že mu dluh přes půl roku připomínám, půjčený obnos vrátil přes složenku poštou a sdělil, že se mnou končí a už nechce mít nic společného. Jeho jednání mně vyrazilo dech, ale jeho přání respektuju. Bezděky mne napadá pořekadlo: "Když chceš ztratit kamaráda, můžeš mu půjčit peníze"!

Nepravidelně vždy po dohodě jezdím ke kouzelníkovi, s kterým jsem se seznámila kdysi při jednom natáčení. Je to mladý kluk, což není na závadu, máme se rádi a kouzlil mně na obou vernisážích bez jakéhokoli honoráře. Veškeré úklidy mám v místě bydliště, jen kouzelník bydlí na Lhotce. Jednou za čas tu cestu přeťpím.

K jedné starší manželské dvojici docházím jednou týdně. Uklízím tam předělaný půdní byt. Oba jsou prima, on většinou odchází po mém příchodu a ona se zavře do pracovny, kde si dělá účetnictví. Zřejmě to dělala celý život a nyní si přivydělává k důchodu. Mají pudlíka, dvě kočky a obrovské, ale udržované akvárium.

No a, aby toho nebylo málo, od loňského roku jsem si vyjednala v Agentuře, která spravuje náš barák, že bych ho ráda uklízela. S Ukrajinkou, která u nás uklízela, ale spíš na to kašlala, rozvázali smlouvu a úklid v domě je můj. Dělán ho jednou týdně, když mám čas a chuť. Jsem ráda, že to vyšlo, taková práce mně vyhovuje.

Že bych si mohla dělat co chci a kdy chci, to tedy čas nedovolí, ale jinak veškeré moje aktivity s pomocí Myslivce jdou zvládnout. Diář je denně popsáný, málo kdy něco ubyde, spíš se objeví něco mimořádného a já se snažím vyhovět.

Život si někdy i mimoděk zpestřím. Na Internetu jsem četla, o jakémsi projektu, že tahle země není jenom pro mladé a díky tomu dámy nad šedesát let se mohou přihlásit a pokud budou vybrané, mohou si i pokročilém věku vyzkoušet roli manekýnky, předvádět se v modelech a procházet se po molu. Více méně z hecu jsem poslala fotku a napsala pár vět, naprosto odlišných od ostatních. Pustila jsem to z hlavy. Jaké bylo ale překvapení, když porota z pěti set přihlášených bab vybrala pouze pět, a já byla mezi nimi. Jeden podzimní víkend v Obchodním centru v Letňanech jsem se mohla předvádět a byla to neskutečná zábava. To jsou právě ty momenty, které obohatí život a to i ten, který není ani trochu jednotvárný.

Nejvíc mně těší, že jsem se nejen dostala, ale i zapadla mezi staré trampy. Chodím mezi ně už pátým rokem a v hospodě u piva v bezvadné kamarádské společnosti, kde se hraje, zpívá a někdy i tancuje, v takovém prostředí se nabíjí baterky jedna báseň.

A když báseň, tak na závěr si vypůjčím jednu, z knihy Josefa Fouska.

Svět se mění

Svět ten se mění, co bylo, není
roky, které ubíhají, nikdo nevymění
mávní rukou jen, život není sen
kdo se vzdává, ten prohrává
vítej každý den

Ráda život, to přiznávám
ráda život mám
mnohé už jsem pochopila
mnohé nepoznám
jedno ale vím, že je přáním mým
poděkovat Pánu Bohu
že vám zpívat smím

Jak ten čas plyne, všechno je jiné
život řeka pro člověka do dálek se vine
dík andělům vzdám, k nebi zavolám
nechce se mi, to věřte mi
do podnájmu k vám
bližním lásku dej
v této chvíli seber síly, se mnou zazpívej

